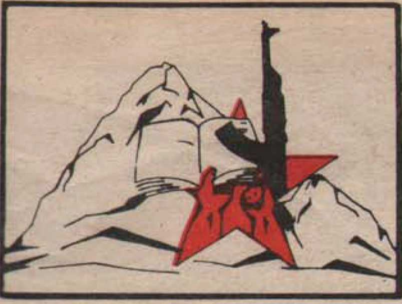
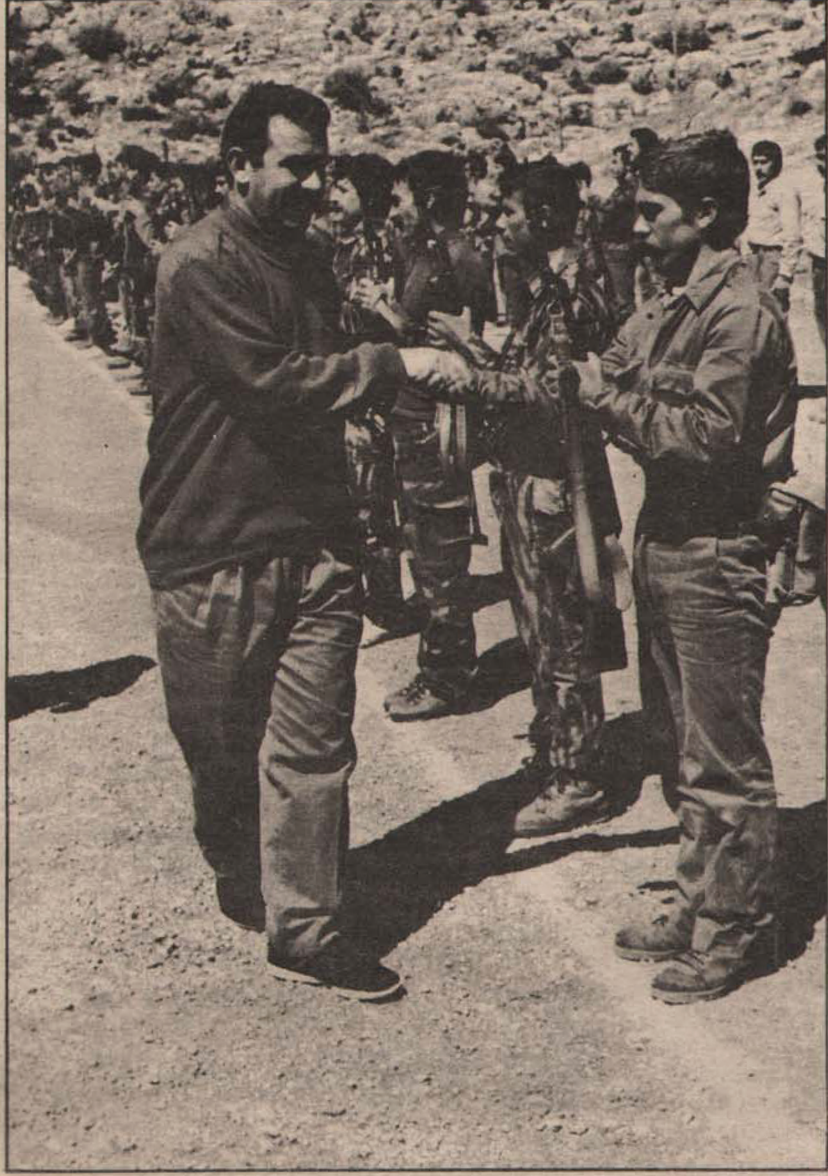

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADİYÊ BI RÛMETTIR TIŞTEK NİNE

Sayı 68 / Ağustos 1987 / 3.-DM

ARGK 4. Savaş Yılına İsyan Çağrılarıyla Giriyor

Şanlı 15 Ağustos Devrimci Atılımının ve ARGK'nin kuruluşunun dördüncü yılını halkımız büyük coşkuyla ve ulusal kurtuluş mücadelemizi her alanda geliştirerek kutladı ve karşıladı. Kahraman ordumuz ARGK'nin gür sesi Kürdistan'ın her alanında yankılandı. Yiğit gerillaların çelik yumruğu faşist-sömürgeci düşmanın ve uşaklarının beyinlerinde patladı. Ağustos ayı boyunca Kürdistan'ın her tarafı devrimci gerilla eylemleriyle çalkalandı. Faşist-sömürgeci düşmanın "referandum" sahtekarlığıyla örtmeye ve kitleleri aldatarak uzak tutmaya çalıştığı bu gerçekler, düşmanın her türlü sahtekarlığını parçalayarak kitlelere ulaştı. Gerilla eylemlerimiz ve devrimci savaşımız karşısında düşmanın her türlü oyununun yerle bir olacağı böylece bir kez daha kanıtlandı.

Gerilla eylemlerimiz Ağustos ayı boyunca dağdan ovaya uzanma ve şehirlere ulaşma yönündeki gelişimini sürdürdü. Henüz zayıf da olsa Kürdistan'dan Türkiye'ye de yayılma yönünde gelişme gösterdi. Dağdaki gerilla, kahraman zindan direnişçiliğinin yaşandığı büyük isyanla tam bir kenetlenme sağlayarak Kürdistan ve Türkiye gerçekliğini, buralardaki onurlu, yiğit insan yaşamını, Kürt ve Türk halklarının tümden yaşaması gerekeni ortaya koydu. Dünyanın dört bir yanına savrulmuş olan halkımız, bulunduğu her alanda kahraman ordumuz ARGK'nin dördüncü yılına girişini kutladı. Toplantı, gösteri, yürüyüş, gece ve benzeri birçok eylemle ARGK ile dayanışma içinde olduğunu gösterdi. Halkımızın tek meşru siyasal varlığı olan cephemiz ERNK, her alanda gerçekleştirdiği yaygın eylemlilikle, toplantı, gösteri ve basın açıklamalarıyla üç yıllık savaşın askeri ve siyasal sonuçlarını tüm dünyaya duyurdu. Halkımızın kurtuluş yolunun tek aydınlatıcı ve önderi olan partimiz PKK, yaptığı açıklama ve değerlendirmelerle yarattığı büyük gelişmelerden dolayı halkımızı kutlayarak, aydınlık geleceği ve önümüzdeki somut politik-pratik görevleri bir kez daha belirledi. PKK-ERNK-ARGK'de ulusal ve toplumsal varlığını ve geleceğini kazanan halkımız, bütün bunlarla nihai zaferi mutlaka ve ne pahasına olursa olsun yaratacağını tüm dünyaya bir kez daha haykırdı.

Kürdistan'ın tek gerçekliği ve

Devamı 2. sayfada

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaşın Önderlik Sorunu üzerine değerlendirmesi:

PKK ÖNDERLİK GERÇEĞİ, DOĞUŞU VE GELİŞİM SORUNLARI

"...Hazırlıklarımızın yetersizliği ve donanımsız oluşumuz kavgaya girişimizi engelleyemez. Zaten, eğer biz donanımız ve hazırlığımız az diye 'kavgaya girmeyelim' biçimindeki bir anlayışa kendimizi kaptırmışsak, tarihin hiçbir anında kavga sahnesine çıkmamamız gerekir. Çünkü hazırlıklar her zaman eksik, donanımımız ise her zaman yetersiz olacaktır. ***Halk savaşının teori ve pratiği de az hazırlık ve zayıf bir donanımla güçlü olan bir düşmana karşı savaşmak değil midir?*** *PKK, bütün eksikliklere ve donanımsızlığa rağmen kavganın kabul edilmesi hareketidir. Kabul edilen kavga, sadece askeri alanda değil, siyasal, ideolojik, kültürel, ahlaki, vb. daha birçok alanda yürütülmektedir...*

"... PKK, bugün militanlarından daha farklı ve gelişkin görevleri yerine getirmelerini beklemektedir. Askeri alandan diplomasi alanına, örgüt alanından siyasal çalışmalara varana kadar bir önderliksel gelişimin tutturulması gerekmektedir. Kısacası, militanlar PKK'nin önderliksel gerçekliğini kendilerine değil, kendilerini bu gerçekliğe tabi kılmalıdırlar."

YAZISI ORTA SAYFADA

100 Gününü Dolduran Açlık Grevleri Çeşitli Cezaevlerinde Sürüyor

ZİNDANLAR VE DAĞLAR İSYAN HALİNDE BİRLEŞİYOR

- **Diyarbakır'da PKK'li, Erzincan'da Dev-Yol'cu Savaş Esirleri: *"PKK'yi Destekliyoruz"***
- **Ankara'da Tutuklu Yakını Didar Şensoy Polis Tarafından Katledildi**

Mayıs ayı ortalarında Eskişehir'de başlayan, daha sonra Diyarbakır zindanında gelişerek Kürdistan ve Türkiye'nin bütün cezaevlerine yayılan, binlerce tutuklunun katılımıyla yüz günü aşan, Türkiye ve Kürdistan'ın en kapsamlı ve en uzun süreli cezaevleri eylemi olan açlık grevleri çeşitli zindanlarda devam ediyor. Bu son zindan direnişleri, faşist-sömürgeci rejime önemli darbeler vurarak, onun teşhir ve tecritini daha çok geliştirerek ve onu geriletarek önemli sonuçlara ulaşmış bulunuyor. Ve dağdaki gerillayla en güçlü eylem birliğini yaratan bu direnişler, Kürdistan ve Türkiye'de bir devrimci isyan ortamı oluşturup halkı derinden etkileyerek, **kitleleri isyana çağırıyor.**

Kürdistan ve Türkiye zindanlarındaki bu son direnişin gelişimi bilinmektedir. 1987 baharına girişle ciddi huzursuzluklar yaşayan ve önemli hazırlıklar içinde olan zindanlarda, ilk açlık grevi direnişi Mayıs ortalarında Adana'dan Eskişehir'e götürülen PKK'li savaş esirleri tarafından başlatıldı. Daha sonra Haziran ayı içinde savaş esiri Mehmet Kalkan'ın işkencede katledilmesinin tutuşturduğu kıvılcımla Diyarbakır zindanı açlık grevine girdi. Bu durum, zaten direniş hazırlıkları içinde olan tutuklu devrimcileri etkileyerek, Haziran, Temmuz, Ağustos aylarında açlık grevleri Malatya, Mersin, Metris, Sağmalcılar, Bursa, Erzincan, Antep ve diğer zindanlara yayılarak binlerce savaş esirini içine alacak düzeyde genişledi. Savaş esirleri, bu direnişlerde çeşitli talepler ileri sürdüler ve imkan bulabildikçe birçok açıkla-

Devamı 4. sayfada

III. KONGRE BELGELERİNDE Kitle Çalışması ve Cephe

"... Halkımız tarihi açıdan madem ki bir kalkışın eşiğindedir, o halde bu kalkış cephe niteliğinde olacaktır. Yani yediden yetmişe herkesin ulusal kurtuluş mücadelesi içinde bulunduğu ve toplumun içinde işgal ettiği konuma uygun olarak bir yer bulması olacaktır... Bir yandan çeşitli biçimlerde örgütlenmesi gereken yığınla insanımız ve yığınla gelişme, öte yandan Partimizin günlük olarak bir sürü engelleri aşarak gelişen silahlı mücadelesi var iken; yine, üretim içinde olan ve örgütsüz bırakamayacağımız kitlelerin örgütlenme talepleri yükseliyorken, cephe örgütlenmesi kaçınılmaz olarak gündeme gelmektedir..."

Yazısı 16. sayfada

Kürdistan'da Gerilla Savaşı ve Türkiye'de Demokrasi Mücadelesinin Durumu Üzerine

Türk burjuvazisi hem 12 Eylül rejimine giderken, hem de 12 Eylül rejiminin yedi yılı boyunca politikalarını, egemenlik sistemindeki değişiklikleri, yeni uygulamalarını esas olarak hep toplumsal-siyasal gelişmenin zorlamaları karşısında, rejime muhalefeti, devrimci-demokratik gelişmeleri ezmek, tasfiye etmek amacıyla oluşturdu. 12 Eylül faşizmi, devrimci gelişmenin zorlaması ile bu gelişmenin karşıtı olarak doğdu. Faşizmin yedi yıllık şekillenmesi, burjuvaziyi devrime karşı daha güçlü kılacak, daha etkin savaştıracak biçimlerin bulunması, kurulması temelinde oldu. Cunta gerekli oldu, o yapıldı; faşizmi anayasal kurumlaştırmak gerekti, faşist 1982 anayasası hazırlandı; sivil maske gerekli oldu, mevcut partiler kuruldu; asker öne çıkacağı zaman asker, sivil muhafazakarların öne çıkması gerektiği zaman onlar, sosyal-demokratlara rol tanımak gerektiğinde sosyal-demokratlar öne çıkarıldı, etkin kılındı. Devrim Kürdistan'dan gerillayı dayattı, bunun karşısında partiler birleşti, liderler değişti, çok çeşitli "af"lar çıktı, "pişmanlık kanunu" çıktı, "özel savaş" bir yığın kurumlarıyla yeniden örgütlendirilir ve uygulanır hale geldi vb. Kısaca burjuvazi hem "özel savaş"ı dayattı, hem de bunun "demokrasi" olduğunu kabul ettirmek için ne gerekiyorsa yaptı.

Devamı 5. sayfada

15 Ağustos Atılımının 4. Yılına Girerken

Kürdistan'da Boyutlanan Savaşın Özellikleri

PKK önderliğinde Kürdistan halkının silahlı direnişi yeni bir gelişme düzeyini yaşıyor. Faşist Türk sömürgeciliğine karşı 15 Ağustos silahlı direnişinin 4. yılına, Partimiz önderliğinde halkımızın silahlı başkaldırışının ilk büyük kıvılcımı olan Hilvan direnişinin onbirinci yılına giriliyor. Kürdistan halkının PKK'de somutlaşan iradesi, onbir yıldır faşist Türk sömürgeciliğine, dünyanın bu en barbar, vahşi ve köhnemiş gücüne karşı silahlı direniş içinde bulunuyor. Bu direniş, üç yıldır ideolojik, politik, kültürel her alanda olduğu gibi silahlı savaş düzeyinde de kesintisiz olarak ve gelişerek sürüyor. Genel olarak Kürdistan devrimci savaşının onbirinci, özel olarak da 15 Ağustos Atılımının dördüncü yılına girerken Kürdistan'daki savaşın her bakımdan boyutlandığı, büyüdüğü, derinleştiği ve yaygınlaştığı görülüyor. Tüm Kürdistan'ı kapsayan savaş, günlük çarpışmalar, saldırılar, vuruşmalar ve sürekli kan akıtmalar biçiminde sürüyor. Savaş, yeni güçlerin katılımıyla kendini ordulaştırmaya çalışanlarla güçlerini savaştan çekmeye çalışanların, ilerleyenlerle gerileyenlerin karşılıklı hesaplaşması biçiminde devam ediyor. Boyutlanan savaş, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişiminde silahlı mücadele biçimlerinin yer, rol ve önemini daha çok öne çıkarıyor,

Devamı 7. sayfada

Mahsum Korkmaz Akademisi İlk Mezunlarını Verdi
Yazısı 6. sayfada

15 Ağustos'un 4. Yılına Girerken Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi Karşısında Türk Solu ve Kürt Milliyetçiliğinin Durumu
Yazısı 18. sayfada

ARGK 4. SAVAŞ YILINA İSYAN ÇAĞRILARIYLA GİRİYOR

Baştarafı 1. sayfada

her türlü ulusal-toplumsal gelişmenin yaratıcısı olan devrimci savaşımız, yeni bir savaş yılına girişinde arttırdığı coşkuyla Ağustos ayı boyunca Kürdistan'ın her alanında ve bütün savaş cephelerinde büyük bir yaygınlık göstererek savaşta yeni bir zirveyi çizdi. Ve geleceğin artık daha geniş silahlı halk isyanları olacağını açıkça müjdeledi. Temmuz ayı içinde giderek yaygınlık kazanan geçici kasaba ve şehir işgalleri Ağustos ayı başında da aynı yaygınlıkta sürdü ve ay boyunca devam etti. Her türlü düşman hedefine yönelik pusu, baskın, saldırı, sabotaj eylemleri yaygınlaşarak gelişti, ayın ilk yarısında Derik, Nusaybin, Gercüş, Pervari, Hozat, Genç ve diğer birçok alanda özel timlere ve korucu denen ajan-çete güçlerine ağır darbeler vuruldu. Savaşın gerilla tarzıyla her gün sürdüğü Botan cephesinde ise, aynı durum gelişerek devam etti. Daha Ağustos ayına girişle birlikte faşist-sömürgeci düşmanın korku ve telaşı daha da artmaya başladı, çünkü o, 15 Ağustos şokunu hala üzerinden atamamış, atamaya fırsat bulamamış, tersine balyoz gibi beynine inen gerilla darbeleriyle şoke olma durumu artık kronikleşmişti. Ağustos'un ilk haftasında vurulan darbeler bu durumu daha da arttırdı. Her tarafa haber göndermeye, hatta dünyadaki efendilerinden yardım dilemeye başlayarak, "15 Ağustos geliyor, PKK saldırıları daha da artacak" diyerek krizler geçirdi. Bu durum faşist ordu içindeki paniği daha da arttırdı, Sarıkamış'ta açıklanan, iki askerin firar etmesi gibi çok sayıda olay ortaya çıktı, dağda ve mevziden görebildiği her şeyi Apocu olarak gören mehmetçik Kığı-Ayanoğlu olayında olduğu gibi, çok yerde birbirini vurdu, tarlasına, işine giden insanlarımızı Kürdistan'daki her türlü canlıdan duyduğu korkuyla katletti. Elbette 15 Ağustos bir yıldönümüydü, her şey yenilenecek, bir dönüşüm yaşayacaktı; ama gerilla savaşı Kürdistan'da her günü ve anı içine alan bir olaydı, sadece özel günlere mahsus bir hareket değildi, Kürdistan'daki yaşamın kendisi ve temsilcisiydi.

15 Ağustos böyle geçti. Ama 15 Ağustos'un hemen akabinde faşist-sömürgeci düşmanın ay başından beri artan korkusu başına geldi. 19 Ağustos günü, Eruh'un Milan mezrasında faşist-sömürgeci Türk devletinin en büyük umudu olarak görmeye hala çalıştığı ajan-çetelere vurulan yok edici darbe, Kürdistan'ın her tarafına bir anda yayılan yeni bir gerilla kasırgası başlattı. Her gün en az beş-altı yerde gerilla saldırısı gerçekleşti. Botan, Mardin, Bingöl, Diyarbakır, Kars-Ağrı, Dersim ve Adıyaman alanlarında bütün savaş cephelerinde gerillanın zafer naraları yükseldi. Uludere, Şırnak, Çukurca, Van, Şenkaya, Taşlıçay, Dersim merkez, Ovacık, Hozat, Bingöl, Genç, Lice, Çelikhan, Midyat, Cizre ve Ömerli'de faşist-sömürgeci düşmana öldürücü darbeler vuruldu. Ve bu yeni fırtına 27 Ağustos'ta Diyarbakır'ın Hazro ilçesinin basılıp saatlerce özgürleştirilmesiyle doruğuna ulaştı. Bu eylem dalgası içinde çok sayıda subay, asker, çete öldürüldü ve yaralandı; çok sayıda özel tim savaş dışı bırakıldı; yüzlerce çete ya devrimci kuvvetlere teslim oldu, ya da silahını bırakarak çetecilikten vaz geçti; çok sayıda şantiye tümden imha edildi, demiryolları ve trenler tahrip edilerek düşmana on milyonlarca lira zarar verdirildi; yüzlerce genç ARGK saflarına katıldı, Ordumuz büyüdü ve Botan başta olmak üzere birçok cephede gerillanın üslerini genişletmesi, sağlamlaştırması gelişti, savaş daha geniş kitle isyancılığına doğru bir dönüşüm içine girdi. Bu eylem fırtınası düşmanın sözde yeni tedbirlerini, "süper vali", "süper komutan ve kolordularını" yerle bir etti, silip süpürdü, bunlar ancak olayların ardında dolaşan katliamcılar olarak varlık gösterebildi. Rejimin gazeteleri, "Süper vali göreve başlayamadı", "Bir günde 6 baskın" diyerek gerçeği belgelediler, rejimin "süper" yetkileri ise, "Her yer bubi tuzaklı" diyerek korkularını, yenilgi ve acizliklerini açıkça itiraf ve ilan ettiler. Bazı "süper" zekalı burjuva muhalefet temsilcileri ise, bu gelişmeler sonucunda, her köye bir karakol kurulmasına rağmen, yenilgi alınmış olduğu bu ortamda "her köye bir muhbir" önererek, yirmibeşbinlik çete ordusunun kurulmuş ve yenilgiye uğrayarak dağılmış olduğu bu ortamda "Doğu'ya Doğulu asker" önererek nasıl geriden nal topladıklarını ve çözümsüz olduklarını gösterdiler.

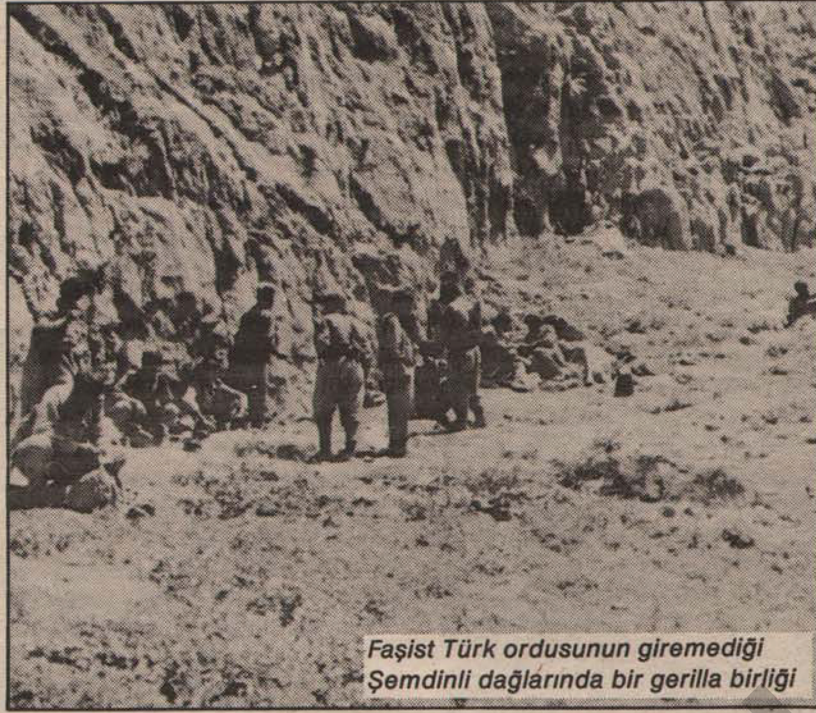
1987 Ağustos ayı, devrimci savaşımız açısından, böyle bir gelişmenin yaşandığı yeni bir zirve oldu. Kürdistan'da gerillanın yerleşimini ve zaferini müjdeledi. 15 Ağustos Atılımının dördüncü yılının tek gerçeğinin gerillanın her köye girecek kadar yaygınlaşması ve silahlı halk isyanının büyümesi olacağını gösterdi.

Savaş Cephelerinde Gerillanın Zafer Sesleri Yükselmektedir

Ağustos ayı boyunca tüm Kürdistan gerilla eylemleriyle çalkalanmıştır. Düşmana ağır darbeler vuran ARGK birlikleri, 15 Ağustos'un yeni bir yıldönümünde yeni bir savaş yılına giriş büyük bir görkemlilikle gerçekleştirmişlerdir. Faşist-sömürgeci düşman, tüm gücünü harcayarak bu eylemleri ve yükselen gerilla savaşını halktan ve dünyadan gizlemeye çalışmaktadır. Her türlü yasağı, sınırlamayı, sansürü uygulayarak Kürdistan'daki olaylar hakkında dışarıya bilgi sızdırmamak istemektedir. Böylece istediği haberleri yine istediği gibi kamuoyuna yansıtarak gerçekleri tersyüz etme çabası içindedir. Kürdistan'da gerilla savaşı, düşmanın bu çabalarını da yerle bir ederek ilerlemektedir. Özellikle günlük çarpışmaların sürdüğü düşmanın birçok alana giremez durumda olduğu Botan bölgesinden ancak çok sınırlı bilgi dışarıya sızmaktadır. Bu alanda düşmanla göğüs göğüse bir savaşın sürdüğü, kitlelerin isyan halinde olduğu bilgileri alınmaktadır. Mardin, Bingöl, Dersim alanlarında da gerillanın günlük eylem haberleri yayılmaktadır. Bu biçimde geçen Ağustos ayında gerçekleştirilen eylemlerin bazıları ve bilgi edinebildiklerimiz şöyledir:

BOTAN CEPHESİ:

— 30 Temmuz günü, Cudi Dağının Silopi ilçesi mıntıkasında düşman birliğiyle bir ARGK birliği arasında saat 15.00'den 19.00'a kadar süren dört saatlik bir çarpışma meydana geldi. Çarpışmada faşist ordu birliğine çok sayıda ölü ve yaralı verdirilerek savaşamaz hale getirildi. Düşman, 1 yaralı verdiklerini açıklayarak olayı gizlemeye çalıştı.

Faşist Türk ordusunun giremediği Şemdinli dağlarında bir gerilla birliği

— 30 Temmuz'da Uludere'nin Ortabağ nahiyesi yaylasında bir gerilla birliğimiz tarafından toplantı düzenlendi. İki saat süreyle halka propaganda yapılan toplantı sonunda 20 genç gerilla birliğine katıldı. 31 Temmuz günü dağa çekilen ARGK birliği ile faşist ordu güçleri arasında gün boyu süren çarpışma oldu; düşman kuvvetlerinin püskürtülerek dağa sokulmadığı çarpışmada, çok sayıda asker ve çete öldürüldü ve yaralandı. Çarpışmada ARGK'nin 2 yiğit gerillası da kahramanca savaşarak şehit düştü.

— 8 Ağustos'ta Pervari'nin Doğanlı köyünü basan bir ARGK birliğimiz 7 kişilik ajan-çete grubunu silahlarıyla birlikte teslim aldı. Ağır suçları olan Yakup ve Sıddık Berek adındaki 2 çete köy çıkışında öldürülürken, Kürdistan'ın kurtuluşu için savaşacaklarına söz veren 5'i de birliğimizle birlikte götürüldü.

— 14 Ağustos günü, Çukurca'nın Çınarlı köyü yakınlarında bir "özel tim" gerilla kuvvetlerimiz tarafından pusuya düşürülerek imha edildi. Düşman, 2 yaralı verdiğini açıklayarak olayı gizlemeye çalıştı.

— 19-20 Ağustos gecesi, Eruh'a bağlı Kılıçkaya köyünün Milan mezrası büyük bir ARGK birliği tarafından basılarak denetim altına alındı. Daha önce de birkaç kez uyarılmış olmalarına rağmen, düşmana uşaklıkta kararlı görünen Şakir Sever, Şükrü Narin ve Ömer Baykara adlı hain çeteler, teslim olmayıp karşı koymaya çalışınca, evlerine yönelik saldırı düzenlendi. O alandaki çete grubunun karakol olarak kullandığı bu evlerin tahrip edilmesiyle sonuçlanan saldırıda, 25 çete ve yakını öldürüldü, 34'ü de yaralandı. Düşmanın verdiği telsize ve 6 adet G-3 piyade tüfeğine de el koyan gerilla birliği marşlar okuyarak köyden uzaklaştı. Eylem, alanda çeteciliği toptan yok edici etki yaptı, çok sayıda çete ARGK kuvvetlerine teslim olurken, 15 cıvarında çete de silahlarını bırakarak çetecilikten vaz geçti, "Genel valilik" ve "özel kolordu" uygulaması böylece iflas eden sömürgeci devlet, büyük bir çıkmaz ve sarsıntı içine girdi.

— Yine 19 Ağustos gecesi başka bir ARGK birliği tarafından Uludere'ye bağlı Işıkveren köyü karakoluna yönelik bir eylem gerçekleştirildi. Karakola yakın bir yerde yola mayın döşeyen gerillalar, karakola ateş ederek geri çekildiler. Çevre kontrolü için karakoldan çıkan bir askeri araç yolda mayına çarparak tamamen tahrip oldu. Araçta bulunan 2 asker olay yerinde ölürken, 1 üsteğmenle 3 asker de ağır şekilde yaralandı.

— 25 Ağustos'ta Şırnak'ın Toptepe köyünde bir ARGK birliği tarafından tüm halkın katıldığı bir toplantı yapıldı. Kurtuluş ve mücadele sorunları hakkında halkın aydınlatıldığı toplantı sonunda en az 4 genç ARGK saflarına katıldı.

— '26 Ağustos günü Şırnak'ın Kumçatı köyünde toplantı yapan bir ARGK birliği, gerillaya katılan 3 genci de saflarına aldıktan sonra yolu mayınlayarak uzaklaştı. Daha sonra köye gelmek isteyen bir faşist ordu aracı mayına çarparak tamamen tahrip oldu, araçta bulunanların tümü öldü veya ağır yaralandı. Düşman "1 erimiz öldü" diye açıklama yaparak gerçeği gizlemeye çalıştı.

— 27 Ağustos'ta Şırnak'a bağlı Anılmış köyü bir ARGK birliği tarafından basılarak, 9 çetenin silahlarına el kondu ve bunlar uyarıldı.

MARDİN CEPHESİ:

— 5 Ağustos günü, bir ARGK birliği tarafından Kerkük-Yumurtalık 2. Petrol Boru Hattına yönelik bir sabotaj düzenlendi. Boru hattının patlatıldığı eylemde düşmana büyük zararlar verdirildi.

— 8 Ağustos günü Gercüş'e bağlı Dereler köyü yakınlarında meydana gelen bir çarpışmada, ARGK gerillaları tarafından 1 özel tim mensubu öldürüldü, diğerleri de dağıtıldı.

— 14 Ağustos'ta Nusaybin'e bağlı Akarsu nahiyesinin İlkadım köyü yakınlarında meydana gelen ve saatlerce süren bir çarpışmada ARGK gerillaları tarafından çok sayıda asker ve çete öldürüldü ve yaralandı. Çarpışmada, son ana kadar kahramanca savaşan 2 ARGK gerillası da şehit düştü. Düşman devrimcilerin şehit düşmesini açıklayarak kendi kayıplarını gizlemeye çalıştı.

— 15 Ağustos gecesi, bir ARGK birliği, Mazıdağı ilçesinin Kelekê köyüne bir baskın düzenledi. Baskında, daha birkaç kez uyarılmalarına rağmen ihanetten vazgeçmeyen 2 çete öldürüldü. Silahları olan 2 adet G-3 ve 10 adet şarjör kamulaştırıldı.

— 20 Ağustos'ta gerillalar tarafından Midyat'ın Kerboran nahiyesinde hain Şehmus Arık'ın evine düzenlenen baskında 5 kişi öldürüldü. İki yüz metre uzaklıkta bulunan faşist ordu güçleri korkudan olaya müdahale edemedi. Dolmuşçuluk yapan bu kişi faşist orduyla birlikte hareket ediyor, uyarılara rağmen bundan vazgeçmiyordu.

— 23 Ağustos'ta Haydarpaşa-Nusaybin demiryolu, Ceylanpınar yakınlarında mayınlandı.

— 25 Ağustos gecesi, Cizre'nin Çağlayan köyü yakınında bulunan DSİ şantiyesi bir ARGK birliği tarafından basıldı. Baskında, şantiyede çalışan işçilerle toplantı yapıldı, patlayıcılara ve gereken eşyalara el kondu, diğer araçlar yakılarak tahrip edildi, ayrılırken yola döşenen mayının patlamasıyla bir kişi yaralandı. Gerilla birliğinin yola kurduğu pusuya düşen bir faşist ordu birliğine ağır darbe vuruldu. Aynı saatlerde başka bir birlik tarafından da Bakartal köyü yakınında bulunan karayolları şantiyesi basıldı ve tüm araçlar yakılarak şantiye tamamen imha edildi.

— 25 Ağustos'ta başka bir ARGK birliği tarafından da Ömerli'ye bağlı Tavuklu köyünde bulunan faşist ordu karakolu basıldı. Düşmana ağır kayıplar verdiren gerilla birliği eylemini tamamlayarak geri çekildi.

— 27 Ağustos gecesi Derik'e bağlı Çayönü köyünün hain muhtarının evi bir ARGK birliği tarafından bombalandı. Tahrip olan evde bulunan 1 çete öldü.

— 29 Ağustos gecesi Mardin il merkezinde gerillalar tarafından bildiri dağıtıldı, duvarlara afişler yapıştırılıp devrimci sloganlar yazıldı.

BİNGÖL-DİYARBAKIR CEPHESİ:

— 11 Ağustos günü, Genç'in Soğukpınar köyü yakınlarında meydana gelen ve beş saat süren bir çarpışmada, ARGK gerillaları faşist ordu birliğine onlarca ölü ve yaralı verdirterek geri püskürttü. Çarpışmada, kahramanca savaşan üç ARGK gerillası da şehit düştü.

— 19 Ağustos'ta aynı yerde Elazığ-Tatvan demiryoluna gerillalar tarafından mayın döşendi. Gece saat 1.00'de bir yük treni geçerken mayının patlaması sonucunda trenin birçok vagonu tahrip oldu ve işlemez hale geldi. Tahrip olan demiryolu bir güne yakın ulaşıma açılamadı, düşman ağır maddi zarar gördü.

— 20 Ağustos'ta Lice'nin Dal mezrasındaki DSİ şantiyesi ARGK gerillaları tarafından basıldı; patlayıcı ve elverişli eşyalar alındıktan sonra 1 kompresör, dozer, sondaj kulesi ve diğer araçlar yakılarak şantiye tümden tahrip edildi.

— 23 Ağustos'ta bir ARGK birliğinin Genç'in Güzeltepe köyü yolunda kurduğu tuzak sonucunda 2 kişi yaralandı. Bu köy, bilindiği gibi çetecilikte ısrarlı olan bir köydü.

— Aynı gün Güzeltepe köyü yakınlarındaki MTA kampı basıldı. Kampta çalışan işçilerle toplantı yapan gerillalar, çok sayıda patlayıcı madde ve gerekli eşyaya el koyduktan sonra diğer bütün araçları yakarak kampı tamamen tahrip ettiler. Kampta bulunan 2 kepçe, 1 dozer, 1 delici, 1 jeneratör, 1 kırıcı, 1 kompresör, 1 greyder, 2 kaynak makinasının tümden yakılmasıyla düşmana ağır maddi zarar verdirildi. Daha sonra kampta çalışan 80 işçi de işi bırakarak ayrıldı.

— 25 Ağustos günü Bingöl'e bağlı Şenköy yakınlarında meydana gelen bir çarpışmada ARGK gerillaları tarafından düşmana ağır darbeler vurularak faşist ordu birliği savaşamaz hale getirildi. Düşman, "1 er yaralandı" biçiminde açıklama yaparak kayıplarını gizlemeye çalıştı.

— 25 Ağustos'ta Kiğı'nın Yedisu nahiyesi yakınlarında, sabah saat 8.00'de bir faşist ordu birliğiyle karşılaşan bir ARGK gerilla birliği, düşmana düzenlediği saldırıyla çok sayıda ölü ve yaralı verdirip savaşamaz hale getirerek alandan uzaklaştı.

— 27 Ağustos akşamı Hazro ilçe merkezine baskın düzenleyen bir ARGK birliği, ilçe merkezini yaklaşık 2 saat süreyle denetimi altında tuttu. Baskını, bir astsubayın öldürülmesi ve çok sayıda askerin de yaralanması ile faşist orduyu etkisiz kılarak başlatan gerilla birliği, cezaevini ele geçirerek tutukluları serbest bıraktı, hükümet binasını yakarak tahrip etti, halka yönelik konuşmalar ve halkla birlikte gösteri yaptıktan sonra alandan uzaklaştı. Bu eylem, düşmanda yeni bir şok etkisi yarattı.

— 29 Ağustos'ta Dicle'nin Çaylıdere mezrasında hain Şevket Akçay'ın evine baskın düzenleyen bir ARGK birliği, içlerinde bu hainin de bulunduğu 3 kişiyi öldürdü, 4 kişiyi de yaraladı. Baskında ev tamamen tahrip oldu. Bu hain daha önce Diyarbakır şehir merkezinde faşist-sömürgeci kuvvetlere karşı kahramanca direnerek şehit düşen Alaattin ZOĞURLU ve Mehmet DAĞ yoldaşları ihbar etmişti.

DERSİM CEPHESİ:

— 31 Temmuz günü Hozat'a bağlı Akören köyü Kuyubaşı mezrasında hain Hıdır Kılıçaslan bir ARGK birliği tarafından kurşuna dizildi. Hainin cesedi üzerine **"Vatan hainlerine ölüm — ARGK"** yazılı pul ve bildiri bırakıldı.

— 31 Temmuz'da başka bir ARGK birliği tarafından Dersim merkezine bir baskın düzenlendi. Özellikle MİT merkezinin ve askeri garnizonun hedeflenip tahrip edildiği bu baskın, iki ay içinde gerçekleştirilen ikinci baskın oldu.

Soldaki ***Cemal İBİŞÖKÇÜ*** *yoldaş, sağdaki Diyarbakır şehir merkezindeki çarpışmada şehit düşen* ***Alaaddin ZOĞURLU*** *yoldaş.*

— 7 Ağustos gecesi Hozat ilçe merkezini basan bir ARGK birliği, merkezde bir saatten fazla denetim kurdu. Baskında 10 civarında asker öldürülürken 15'den fazlası da yaralandı, cezaevi ele geçirilerek tutuklular serbest bırakıldı ve gösteri yapıldı.

— 10 Ağustos'ta Dersim'in Sütlüce bucağına bağlı Çıralı köyünde 3 hain, gerillalar tarafından kurşuna dizildi.

— 20 Ağustos'ta Dersim merkezinde bir polis arabasına yerleştirilen bombanın patlaması ile araç tamamen tahrip oldu.

— 25 Ağustos günü, Ovacık'ın Işıkvuran köyü yakınlarındaki Köy Hizmetleri Şantiyesi bir ARGK birliği tarafından basılarak tamamen yakıldı. Düşmana milyonlarca lira zarar verdirildi. Düşman sadece yanan 2 dozerin fiyatının 700 milyon lira olduğunu açıkladı.

KARS-AĞRI CEPHESİ

— 25 Ağustos'ta Ağrı'nın Taşlıçay ilçesi yakınındaki bir yaylada yapılan toplantıda çok sayıda genç ARGK saflarına katıldı.

— 27 Ağustos günü Şenkaya'nın Aydoğdu köyündeki Orman İşletmeleri Şantiyesi bir ARGK birliği tarafından basıldı; jip, greyder ve diğer araçlar yakılarak şantiye tahrip edildi.

— 21 Ağustos'ta Van valisinin göl kıyısında bulunan yazlık evine ve jandarma karakoluna yönelik bir gerilla birliği tarafından saldırı düzenlenerek düşmana kayıp verildi.

Ayrıca, 27 Ağustos günü Adıyaman'ın Çelikhan ilçesine bağlı Kalecik köyü yakınlarındaki baraj şantiyesi bir ARGK birliği tarafından basıldı. İşçilerle toplantı yapıldıktan sonra, patlayıcı ve gerekli eşyalar alınarak diğer araçlar yakıldı. Şantiyenin tamamen tahrip olmasıyla düşmana yüzmilyonlarca lira zarar verdirildi. Bunlardan başka her alanda ARGK birlikleri tarafından onlarca köy toplantısı yapıldı ve yüzlerce genç bu toplantılar sonucunda ARGK saf-

Devamı 22. sayfada

Kürdistan'da dağıtılan ve gazetemize de ulaşan bildiriyi aynen yayınlıyoruz.

Mardin Eyalet Komutanlığından

YİĞİT KÜRDİSTAN HALKINA

Partimizin III. Kongrede aldığı tarihi kararlar doğrultusunda ülkemizin her yanında Türk sömürgeciliğini derinden sarsan şanlı ulusal kurtuluş mücadelemiz, olanca görkemiyle gelişiyor. Düşmanın önümüze dikmeye çalıştığı engeller her geçen gün yerle bir oluyor. '87 Bahar ve Yaz Atılımlarıyla gelişen gerilla savaşımız, Türk faşizmine en ağır darbeleri vuruyor ve halkımızın gerçekliğini tüm insanlığa en soylu tarzda dayatmaya devam ediyor. Gençlyle, ihtiyarıyla, kadını-erkeğiyle, dağı-taşıyla, Partisi-Cephesi ve Ordusuyla savaşan ve **Özgürlüğe Yürüyüş**'ün adımlarını kahramanca atan halkımız, yüzyılların intikamını birer birer soruyor. Artık her şey, halkımızın Silahlı Kuvvetleri Ordumuz ARGK'nin insiyatifindedir. Sömürgeci-faşist güçler ve işbirlikçileri, her zamandan daha çok bugün titremekte ve ölüm korkusunu daha somut olarak yaşamaktadır. Gelişen ulusal kurtuluş mücadelemiz artık sömürgeciliğe yaşam hakkı tanımamaktadır. III. Kongremizin ve Parti Önderimiz Abdullah ÖCALAN yoldaşın ışıklı yolunda, namlularımız; tarihi kinimizi daha çok kusmaktadır ve zafere dek kusacaktır.

Yaz Atılımı boyunca Mardin Eyaleti ARGK I. Bölge Gerilla Birliği olarak düşman odaklarını dağıtma ve halkımızın otoritesini tesis etme doğrultusunda bir dizi eylem gerçekleştirildi. Haziran-Temmuz ayları boyunca gerçekleştirdiğimiz eylemler şöyledir:

— 4 Haziran 1987 günü, Ömerli şehir merkezi ARGK birliğimizce basıldı. Baskında, kasaba denetime alınarak düşman safdışı bırakıldı. Kasabayı kontrol altında tutan birliğimiz, kitlelere propaganda yaparak, başarıyla geri çekildi. Düşman, bu eylemimizdeki kayıpların ısrarla gizledi.

— 5 Haziran 1987 günü, Ömerli'nin Habisê köyünde, Silahlı Kuvvetlerimizle faşist ordu güçleri arasında uzun süren bir çarpışmada ARGK'nin yiğit komutanlarından Hogir (Mehmet Ata ASLAN) yoldaş kahramanca direnişiyle şehitler kervanına katılarak destanlaştı.

— 8 Haziran günü, bir gerilla gurubumuz Xirbekê köyünde düşman pususuna düştü. Düşmana darbe vuran grubumuz, kayıp vermeden düşman pususundan kurtulmayı başardı.

— Hogir yoldaşın intikamını almak, onun anısına sahip çıkmak gibi kutsal bir görevin bilinciyle hareket eden ARGK birliğimiz, 9 Haziran günü, bunu düşmana ağır ödeterek Partimizin intikamcı geleneğine yeni bir örnek kattı. Hogir yoldaşın intikam eyleminde düşmanın iki arabası pusuya düşürülerek tümden imha edildi. Eylemde 31 düşman askeri öldürülürken 9'u da yaralanarak safdışı bırakıldı. Ayrıca düşmana ait 5 adet G-3 piyade tüfeği, bir telsize ARGK adına el konuldu.

— 9 Haziran günü, Nusaybin'de bir faşist ordu birliği, ARGK birliğine bağlı bir grup tarafından pusuya düşürüldü. Eylemde 3 asker öldürülüp silahlarına el konulurken, diğerleri de yaralanarak, faşist ordu safdışı bırakıldı.

— 20 Haziran'da, düşmanın alanımızda geliştirmeye çalıştığı çeteciliğe en güçlü darbelerden biri vuruldu. Birliğimizce, daha önce birkaç kez uyarılan Xerzikê Ereba (Pınarcık) köyü çeteleri, düşmana hizmetteki ısrarlarından dolayı yaptıklarının bedelini, halkımıza karşı işledikleri suçların hesabını ağır ödediler. Pınarcık köyüne düzenlenen baskında, teslim olmayı reddeden ve karşı koymak isteyen çete odağı bir bütün olarak imha edilerek, düşmanın toplam 32 kayıp verdirildi. Ve ayrıca 7 silaha halk adına el konuldu.

— 26 Haziran'da, düşmanın ekonomik hedeflerine yönelik olarak Birliğimizce gerçekleştirilen eylemde, iki dozer, iki kepçe, iki kompresör, bir silindir ve bir mazot tankeri yakılarak tümden imha edildi ve böylece düşmanın halkımızı aldatma politikası boşa çıkarıldı.

— 27 Haziran günü, Bagok alanında Birliğimizce seri köy toplantıları gerçekleştirildi. Yapılan 4 köy toplantısında düşmana hizmet eden unsurlar uyarılarak teşhir edilmiş, yapılan propagandalarla kitleler aydınlatılmış, 4 telsiz ve 3 av tüfeğine el konularak bir dozer yakılmıştır.

— Midyat Keferhê köyünün çetebaşı olan muhtarı, 29 Haziran günü esir alınarak silahsızlandırılmış, 1 adet G-3, 5 adet şarjör ve 2 adet el bombasına el konulmuş ve hain son kez uyarılmıştır.

— 30 Temmuz günü, Kurtalan'ın ünlü ajanlarından Xalıto Abdurrahman, yaptıklarının cezasını canıyla ödedi.

— 14 Temmuz günü Birliğimiz, Meval Dağında düşman birliğiyle bir çarpışmaya girdi. Püskürtülen düşman birliğinden 1 üsteğmen ve 2 asker öldürülerek, silahlarına el konuldu.

— 8 Temmuz günü, ARGK'nin kahraman savaşçıları Beşir, Ali, Mustafa ve Hacı yoldaşların intikam eylemleri gerçekleştirildi. Mırıkê (Peçenek) ve Xirabê Huriye (Yuvalı) köylerinin yollarına mayın döşendi. Yuvalı köyü yoluna döşenen mayın patlarken, Peçenek köyü yoluna yerleştirilen mayın ise Erdal İnönü'nün alana gelmesiyle ortaya çıktı. Bunun üzerine Peçenek köyü tümden boşaltıldı. Xirabê Huriya köyünden Turgut Özal'ın Pınarcık'ta olduğu gün gerçekleştirdiğimiz eylem sonucunda 31 çete ve yakını ölürken, 34 kişi de yaralandı. Bu eylemimiz, şehit yoldaşların anılarına sahip çıkmanın bir parçasını oluştururken, TC'nin korkuyu en üst düzeyde yaşamasına da yol açtı. Eylemlerimizin gerçekleştiği gün Pınarcık'ta olan faşist TC'nin başbakanı Özal, en korkulu anı yaşadı ve eylem haberiyle beraber ülkemizden kaçmak zorunda kaldı. Ama şunu belirtelim ki, korkunun ecele faydası yoktur. ARGK, halkımıza karşı işlenen hiçbir suçun cezasız kalmayacağını her gün göstermektedir.

— 9 Temmuz günü, Midyat'ın Dargeçit köyünde orman deposundaki 100 ton odun yakıldı ve bununla birlikte 4 adet bombalı pankart yol üzerine asıldı. Saatlerce asılı kalan pankartlar kitlelerce coşkuyla karşılandı.

— Temmuz ortalarında, Haydarpaşa-Bağdat demiryolunun Nusaybin'deki "Alman Köprüsü"ne yönelik birliğimizce düzenlenen sabotajda köprü tahrip edildi.

— 18 Temmuz'da, birliğimizce Nusaybin'in Büyükkardeş Köyünde gerçekleştirilen bir operasyonda, düşmana ait 1 telsiz ve 2 adet silah kamulaştırıldı.

— 21 Temmuz günü, halka ihanette sınır tanımayan Kerboran-Zengan köyü muhtarı Mehmet Ata, bir grubumuzca cezalandırılarak, ihanete hakkettiği ceza verildi.

— 24 Temmuz günü, Kurtalan'a geçen bir grubumuz Belekî köyündeki çeteleri silahsızlandırdı. Denetim altına alınan köyde, çetelere "teslim ol" çağrısı yapıldı ve bunun sonucu Türk sömürgecilerinden aldıkları 15 silaha el konuldu.

— 24 Temmuz'da, Kerboran'ın Kupraz köyünde öğretmenlik maskesi altında çete ve muhbir örgütleyen ve bundan vazgeçmek istemeyen ajan öğretmen ölümle cezalandırıldı.

— 28 Temmuz günü, Kerboran'da düşman konvoyunun geçeceği yola Birliğimizce mayın döşendi. Bunu takiben Birliğimizle düşmanın piyade (yaya) güçleri arasında silahlı çarpışma çıktı. Daha sonra düşmanın yaya gücüyle konvoydaki kuvveti birbiriyle çatışmaya girdi. "Kürdü Kürde kırdırtmak" isteyen faşist sömürgecilerin birbirine kırdırtıldığı eylemde 20'yi aşkın faşist ordu gücü öldürüldü veya yaralandı. Olay üzerine Midyat hastanesi halka yasaklandı.

— 29-30-31 Temmuz günleri, Midyat ve Gercüş alanında Birliğimiz tarafından yaygın köy toplantıları gerçekleştirilerek, sömürgecilik ve işbirlikçiliğin teşhir ve tecriti sağlandı.

— Bu süre içinde Midyat ve Gercüş alanında düşmana ajanlık yapan 5 unsur 3 milyon TL para cezasına çarptırıldı.

Savaşın geldiği bugünkü aşamada tüm sömürgeci politikalar iflas etmiştir. Ajan-muhbir ve çete yapısına vurulan darbeler sonucunda, TC tümden çaresizlik içinde kıvranmaktadır. Çeteler, ajan-muhbirler her gün ARGK temsilcilik ve birliklerine teslim olma ve af dileme mesajları yollamaktadırlar. "Genel Valilik" politikası da Halk Ordumuzun şanlı atılımının ağırlığı altında ezilerek ölü doğmuştur. Savaşın yönü şimdiden tüm dünyaya kendisini dayatıyor. Haksız olan her gün daha da çürüyor, haklı davanın sahibi Ordumuz ARGK ise coşkun bir sel gibi büyüyor. Şirin ülkemizin her yanını fethetme atağını kahramanca sürdürüyor. Halkımız tüm yoksulluğuna karşın, akın akın ARGK saflarında savaşa katılıyor. Artık ülkemizden göçüp gidenler bu ülkenin gerçek sahibi olan bizler değil, barbar Türk işgalcileri ve onların uşaklarıdırlar. Çünkü, direnen, şahlanan, "BİR PARÇA ÖZGÜR VATAN" şiarıyla "ÖZGÜRLÜĞE YÜRÜYÜŞE" kalkan yiğit halkımız, kaybedilenleri kazanmakta ve mutlaka da zafere ulaşmakta kararlıdır. Hiçbir güç bizi bundan alıkoyamaz.

— Sömürgeci kaleler bir bir yıkılacak, ÖZGÜR VATAN YARATILACAK!
— Yaşasın tarihin hükümünü icra eden insanlığın keskin kılıcı ARGK!
— Yaşasın Değerli Önderimiz ABDULLAH ÖCALAN yoldaş!

Mardin Eyalet Komutanlığı
1 Ağustos 1987

100 Gününü Dolduran Açlık Grevleri Çeşitli Cezaevlerinde Sürüyor

ZİNDANLAR VE DAĞLAR İSYAN HALİNDE BİRLEŞİYOR

Baştarafı 1. sayfada

ma yaptılar. Yine direnişlerini bazı cezaevlerinde **ölüm orucu** haline getirerek, en ileri düzeye yükselttiler.

Zindanlarda yükselen bu direniş eylemlerinin emekçi halk kitleleri üzerindeki etkisi çok büyük oldu. Önemli sağlamlığa sahip bir Tutuklularla Yardımlaşma ve Dayanışma Hareketi örgütledi. Bu hareket mensupları, tutuklu yakınları kitleler halinde eyleme geçtiler; imza toplamaktan gösteriye, oturma eyleminden açlık grevine kadar çok çeşitli biçimlerde eyleme başvurarak büyük bir mücadele yürüttüler. Bu, gerçekten büyük ve yürekli bir mücadeleydi; öncü devrimcilerin yürüttüğü gerilla ve zindan direnişleri mücadelesinden sonra ve bunlarla tam bir bağ ve bütünlük içinde ortaya çıkan sağlam siyasal içeriğe sahip bir mücadeleydi; 12 Eylül faşizmine karşı yedi yıldır verilen mücadeleler içinde, devrimci öncünün peşinden giden en tutarlı ve örgütlü kitle eylemi oldu. Ve bu eylemsel hareket bugün faşist rejimin polisiyle, "kara yüzler" örgütüyle çatışmaya girerek, MLSPB üyesi tutuklu Hasan Şensoy'un ablası, 52 yaşındaki **Didar Şensoy**'u şehit vererek, onlarca üyesi gözaltına ve soruşturmaya alınırken, **"katiller"** diye haykırarak en yüksek noktasına ulaştı.

Zindanlarda yükselen direniş, kendi gücüyle ve bütün faşist ağları parçalayarak uluslararası kamuoyunu derinden etkiledi. Dağdaki gerillanın dayattığı Kürdistan Ulusal Kurtuluş Sorunuyla sımsıkı birleşerek dünya kamuoyunun dikkatini en güçlü tarzda çekti. Türk burjuvazisinin ve onun faşist-sömürgeci devletinin bütün oyunlarını bozdu; gerçek özelliklerini dünya kamuoyu önünde apaçık hale getirerek ve "demokrasiye geçme" adı altındaki bütün sahtekarlıklarını apaçık göstererek, rejime ağır darbeler vurdu, teşhir ve tecritini geliştirdi. İlerici, demokrat kamuoyunda büyük ilgi toplayarak, bu nitelikteki çeşitli kuruluş ve kişilerin ziyaretine, açıklamalarına ve yazılarına konu oldu; ve birçok güç bunları pratikte yaparak Türk faşizmine karşı açık tutum aldı.

Zindanlarda yükselen direniş, faşist-sömürgeci rejime her bakımdan önemli darbeler vurdu, ona geri adım attırdı ve zindanların kapılarını gazetecilere açmak zorunda bıraktı. Gazeteciler ya da gazeteci kılıklı "özel savaş" uzmanları çeşitli cezaevlerini gezdiler, esirlerle yayınlamayacakları konuşmalar yaptılar. Savaş esirleri, böyle bir ortamı da devrimci eyleme dönüştürdüler, davalarının ve direnişlerinin haklılığını haykırdılar. Metris'te Dev-Sol'cular pankart açtılar, "Yaşasın Direnişimiz, Yaşasın Dev-Sol" sloganlarıyla karşılık verdiler. Diyarbakır'da bu gazeteci kılıklı adamlar, "Yaşasın PKK" sloganlarıyla karşılaştılar; PKK'li direnişçilerden, "Biz PKK'nin askerleriyiz, biz burada tutuklu olarak değil, savaş esiri olarak bulunuyoruz" karşılığını aldılar. Bütün cezaevlerinde devrimci direnişçiler, işkence ve baskıyı anlattılar, siyasal tutuklu olduklarını ve böyle yaşayacaklarını belirttiler. Bütün bunlarla kitlelere birşeyler ulaştırmaya çalıştılar, onları mücadeleye, isyana çağırdılar.

Burada önemli bir durum daha yaşandı. Bu gazeteci kılıklı adamlar, gittikleri her cezaevinde, karşılaştıkları her tutukluya, "PKK ve eylemleri hakkındaki tutumunu" sordular. Böylece gazeteci değil, "özel savaş" uzmanı ve rejimin özel görevlileri olduklarını ortaya koydular. Karşılaştıklarından, hala devrimci olup olmadıklarını, devlete karşı olup olmadıklarını sormadılar; "PKK'ye karşı olup olmadıklarını" sordular ve PKK'yi tartıştılar. Bu, faşist-sömürgeci rejimin ölçüsünü belirledi, onun PKK karşısındaki aczini gösterdi. Dünyada karşıtı karşısında bu kadar düşen, alçalan bir güç daha bulmak zordur. Rejimin bu ölçütü karşısında, kendilerine "PKK tartışmasını", "PKK'ye karşı birliği", "PKK karşıtlığını" esas alan mülteciliğin kokuşmuş tasfiyecilerinin gerçek yerlerini görmek ise çok kolaydır. Acaba kendileri de nerede olduklarını görebilecekler mi?

Rejimin gazeteci kılıklı sözcüleri, zindan direnişçilerinden, devrimciliğin bu gerçek temsilcilerinden hakkettikleri karşılığı aldılar. Metris'te Dev-Sol'cu tutuklular, "PKK'nin eylemleri hakkında ne düşünüyorsunuz" biçimindeki soruya, "Bunun yeri burası değildir" diyerek karşılık verdiler. Diyarbakır'da bu soru tüm savaş esirlerinin ortak haykırdığı "Yaşasın PKK" sloganıyla karşılandı; Muzaffer Ayata, ***"Bizler PKK'nin birer askeriyiz"*** karşılığını verdi; ***"PKK'nin tüm yaptıklarını destekliyoruz"*** diyen savaş esirlerinden Celalettin Delibaş, faşist-sömürgeci rejimin çoluk-çocuk edebiyatına, ***"Bu savaştır. Bir gazetenin yazdığı gibi, kurşun adres sormaz"*** karşılığını verdi. Diyarbakır eski belediye başkanı Mehdi Zana ise, bu soruyu, ***"PKK'nin eylemlerini destekliyorum"*** diyerek cevapladı. Erzincan'da, daha önce tünel kazarak kaçan, fakat sonra yeniden yakalanan "Halkın bize ihtiyacı olduğu için kaçtık" diyen **Dev-Yol'cu savaş esirleri** ise, malum soruyu, ***"PKK'nin eylemlerini destekliyoruz"*** sözleriyle karşıladılar. Gösterilen bu eşsiz kararlı devrimci tutum, faşist-sömürgecilerin suratına inen en güçlü şamar oldu. Acaba yurt dışının kokuşmuş mirasyedileri, PKK'ye karşıtlıkta yarışan tasfiyeciler, aynı şamarın kendi suratlarına daha da güçlü indiğini gizleyebilecekler mi?

Şimdi, "Zaten zindanlar direnişin kalesidir" deyip geçmemek gerekir. Zindanlardan yükselen bu direnişin anlamını tam kavramak ve gereken devrimci karşılığı vermek gerekir.

Bazıları, reformistler ve mirasyediler, alt alta beş-on madde sıralayarak "Açlık grevlerinin amacı bunlardır" dediler ve öyle göstermeye çalıştılar. Evet, görünüşte onlardı ve onlar öne sürülüyordu, ama bu direnişlerin gerçek amacı ve gerçek anlamı bunlar değildi. Zindanlarda Mayıs'tan başlayarak günümüze kadar yükselen direniş eylemleri, dönemin özelliklerinden doğan ve daha önceden önemli hazırlıklara ve örgütlülüğe dayanan, dağdaki gerillayla sımsıkı bütünleşen devrimci isyan çağrısıydı. Kış ve bahar sürecinde, savaş esirleri, Türkiye ve Kürdistan toplamı için ortak bir direniş hazırlığı yürüttüler; tıpkı gerillanın '87 Atılımına hazırlanması gibi. Mayıs'ta gerilla atılımı gelişti ve direniş alevi bütün zindanlara yayıldı, zindanlarda gerilla eylemleri yükseldi. Bunu, faşist-sömürgeci rejimin sözcüsü, zindanlar sorumlusu da böyle belirledi. Bugün ortaya çıkan sonuçlarda, bu direnişlerde PKK önderliğinin ve gerilla eylemlerinin aranması da böyle olduğunu açıkça gösterdi.

Diyarbakır zindanındaki PKK'li savaş esirlerinden bir grup

Faşist-sömürgeci zindanlarda 1981 yılından beri dünyada eşine az rastlanan devrimci direniş yükselmektedir. 1981-82 döneminde Mazlum, Kemal, M. Hayri adlarıyla sembolleşen bir direniş önderliği, direniş geleneği vardır. Bugüne kadar ve bugün yükselen her türlü eylemliliğin mayasında bu simgeyi görmemek, olayları anlamamak demektir. Ama 1981-82 eylemliliğiyle bugünkü eylemliliğin anlamı arasında da önemli farklar vardır ve doğru tutum için bu farkı da iyi görmek gerekir. 1981-82 direnişi umuttu, bilincin ve inancın korunması, yaşatılması, yenilmez ve ölümsüz kılınmasıydı. Bu, gerillaya dönüştü, gerillayı yarattı ve gerillayla dağlara, topluma taştı. Kürdistan'da yükselen gerilla, Türkiye'ye de yayıldı, devrime can verdi, devrimciliği diriltti ve geliştirdi. Bugün tüm zindanlarda yükselen direniş eylemleri bu gelişmenin bir parçası olarak ortaya çıktı. PKK III. Kongresi temelinde halkı isyana kaldırmaya yürüyen gerilla, böylece zindanlara taştı. Dağdan ve zindandan yükselen direniş eylemleri, sımsıkı birleşerek ortak isyan çağrısı oldu, emekçi halk kitlelerini isyana çağırdı. Yarattığı kitle eylemliliği, bu özelliğinin en açık göstergesi oldu. Anlamı pek açık olan bu durumda, 1982 geleneğine uygun olarak devrimci ölçüyü yine zindan direnişçiliği çizdi, çiziyor. Başka bir ölçü tanımıyor, bütün kaçkınlıkları ve tasfiyecilikleri gün gibi açığa çıkarıyor. Gerillayla bütünleşerek kitlesel bir yapıda gelişen zindan direnişleri halkı isyana çağırıyor. Herkesten buna göre bir tutum ve mücadele istiyor. Gerilla bunu karşılıyor ve güç kaynağı oluyor. Bütün devrimci çalışmaların bu doğrultuda, bunu karşılayacak düzeyde olması, bütün devrimcilerin ve emekçi kitlelerin bu çağrıya gereken karşılığı vermesi gerekiyor.

Zindanlarda yükselen direniş, rejimi bazı açıklamalara zorladı. Rejimin zindanlar sorumlusu, yedi yıldan beri zindanlarda, 1000'den fazlası devrimci militan olan, 1244 kişinin öldüğünü açıkladı. Gerçeğin bundan kat kat fazla olduğuna hiç kuşku yoktur. Bu düzeyiyle bile, genç ve sapasağlam bu kadar insanın ölmüş olması ne demektir? Bu, çok açık bir savaşın yaşandığını gösterir. Bu da devrimci mücadelenin bir savaş olduğunu demektir. 7 yıldır Kürdistan ve Türkiye'de gerçek devrimci, ilerici, yurtsever yaşamın çok keskin bir savaş olduğu ve koşulların bundan farklı birşeyi kabul etmediği anlamına gelir. Bazı alçaklıkları sözkonusu etmek bile belki doğru değildir. Fakat, "Sinek küçüktür, ama mide bulandırır" denir. Şimdi, acı yaşamın bu gerçeği karşısında 3 yıldır yürüttüğü savaş içinde 200'e yakın şehit veren ve binlerce asker ve hain cezalandıran PKK'ye karşı, hala, "Kürdistan'da savaş koşulları yoktur, PKK insanları ölüme sürüyor, katliama götürüyor, provokasyon yapıyor" diyenlerin, gerçekte sömürgeciliğin en iyi savunucuları oldukları açık değil mi? Yaşanan bu olaylar, Türkiye'de devrimci taktiği, halkın demokrasisi için her türlü mücadelenin temelinin savaş olduğunu göstermiyor mu? Peki hala mücadele taktiğinde bocalayanlar, faşizmin sınırları içine girmeye çalışanlar, başka mücadele biçimleri icat edeceklerini söyleyenler, doğru taktiğe yaklaşmazken, kendilerine hala "devrimci", "demokrat" demeye çalışanlar, faşizme uşaklık yolunda yürümüyorlar mı?

Gerillayla bütünleşerek yükselen zindan direnişleri başka pratik sonuçlar da ortaya çıkardı. O, Kürdistan ve Türkiye proleter devrimciliğinin birliğini, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ile Türkiye Demokratik Halk Mücadelesinin ortaklığının somut örnekler halinde gösterdi; bunun en güçlü, somut ve geniş uygulaması oldu. Ve burada, PKK ve Kürdistan'daki gerilla üzerine Türkiye devrimciliğinin gerçek tutumu ortaya çıktı. Gerçek devrimcilik böyle somutlaşırken, mülteci kokuşmuşluğun hala "PKK'ye karşıtlık, PKK'ye karşı birlik" gibi zırvalarının bir değeri var mıdır?

Gerillayla birleşerek kitlesel bir isyan hareketi, isyan çağrısı biçimine yükselen zindan direnişleri, en insani ve anlaşılır platformuyla uluslararası alanda faşist-sömürgeci rejimi en güç durumlara soktu; devrimin dostluk ve dayanışmasının geliştirilmesi için çok güçlü değerler, ortam ve olanaklar sundu, Türk faşizminin ve emperyalizmin saldırılarını püskürtmek için güçlü dayanak yarattı. Ve yurt dışı devrimciliğine bunları açıkça dayattı. Ama, bunun yurt dışındaki temsili bu düzeyde olmadı, devrimci çalışma yetersiz kaldı. Zindandaki direnişin dönemsel anlamı kavranamadı, geçmiş özellikleri çerçevesinde bir değerlendirme içinde kalındı; ve bu nedenle geçmişe ait eylemliliği aşmayan sınırlı bir pratik tutum içinde hareket edilerek olanaklar ve ortam yeterince değerlendirilemedi, zindan direnişlerini daha aktif destekleme, onun yarattığı olanakları devrimci değere dönüştürme konularında yetersiz ve sınırlı kalındı.

Bu yetersizliklerin de yarattığı boşluktan yararlanan ve zindanlardaki direnişlerle kendilerine gün doğduğunu gören mülteci mirasyediler, ortalıkta en rezil ve alçakça tutum sergilediler. Hepsi ötmeyen dillerini açmaya çalıştı, sayfalarca yazı, resim yayınlamaya, basın açıklamaları yapmaya, yardım dilenmeye yöneldi, açlık grevi yapıyoruz diye açtıkları çingene çadırları içinde yiyip-içip keyf çatarak en düşkün ve rezil tutumları sergiledi. Ve yapılan en önemli iş olarak da, bütün bunların sonunda yeni bir "anti-PKK" platform pişirilmiş olarak çıkıldı. PKK'nin, 12 Eylül rejimine karşı ortak bir yürüyüş yapmak için gösterdiği bütün pratik çabalara ve iyi niyetli yaklaşımlara karşı, mülteciliğin kokuşmuş tasfiyecileri, "PKK'ye karşı platform" oluşturmak için bir dizi toplantı yaptı, PKK karşıtlığında birbiriyle yarıştı ve hepsi karşısındakini "PKK'ye karşı tutumuyla" ölçmeye çalıştı. Tıpkı faşist-sömürgeci rejimin gazeteci kılıklı adamlarıyla zindanlarda yaptığı gibi. Ve bu iki şey, garip tesadüftür, aynı günlerde aynı soru ve konuşmalarla oldu.

Ama sorulan sorulara yanıtlar birbirine tam zıt çıktı. Kokuşmuş mülteciler, "anti-PKK platformda birlik" olurken; zindanlardaki devrimcilik, "PKK'nin eylemlerini destekliyoruz" haykırışıyla sesini halka ve dünyaya duyurdu. Yedi yıldır mülteci yaşam içinde, faşizme karşı en küçük direniş konulamaz ve Türkiye'ye gidince mücadele etmenin koşullarının olmadığı söylenirken, zindanlarda "Yaşasın direnişimiz, Yaşasın Dev-Sol" haykırışları, "Halkımızın bize ihtiyacı olduğu için kaçtık" diyerek zindanlardaki direnişi bile kendilerine yetersiz gören devrimcilerin tutumları ortaya çıktı. Bu iki olgu birbirine tamamıyla karşıttır, bu iki tutum birbirine zıt ve düşmandır. Gerçek oradadır, zindandadır, devrimcilik odur; siyasal bir örgüt olarak geçmişte ne kadar hata ve yetersizlikleri olursa olsun, direnişçi özleriyle Dev-Sol onlardır, Dev-Yol onlardır; yurt dışındakiler posası çıkmış mültecilerdir, bunların onlarla herhangi bir yakınlıkları yoktur, bunlar kokuşmuş mirasyediler, devrimin yan çizmişleridir.

Tüm devrimci, ilerici güçler, emekçi kitleler bunu böyle anlamalı, gerçeği yeterince görmelidirler. Gerçek devrimcilik halkı isyana çağırıyor; Kürdistan'daki gerillayla sımsıkı birleşen tüm zindan direnişçiliği, yükselttiği eylemlerle bizi isyana çağırıyor, yükselttiği isyanla hepimizi yanına çağırıyor. O halde, bu çağrıya gereken karşılığı verelim. Tüm devrimci, yurtsever güçler, emekçi halk kitleleri! Gelişmeleri iyi kavrayalım ve görevlerimize sahip çıkalım; zaferi gösteren PKK önderliğinde, zaferin güvencesi olan zindan direnişçiliğine dayanarak, zaferi yaratacak devrimci halk savaşımızda birleşelim ve önümüzdeki isyan yolunda yürüyelim!

KÜRDİSTAN'DA GERİLLA SAVAŞI VE TÜRKİYE'DE DEMOKRASİ MÜCADELESİNİN DURUMU ÜZERİNE

Baştarafı 1. sayfada

Şimdi Kürdistan'dan daha boyutlanmış olarak dayatan gerilla karşısında, burjuvazi, "referandum" denen gerçekten çok sahte, aşağılık ve dünyada eşi görülmemiş bir sahtekarlığı, aldatmacayı topluma dayatıyor. Bir yandan, "genel valilik", "özel kolordu" vb. biçimlerde en gelişmiş bir "özel savaş"ı örgütler ve sürdürürken, öte yandan üç-beş tane posası çıkmış uşağını ortaya çıkararak, bunlara "evet" ya da "hayır" deyin ve mevcut rejimimi "demokrasi" olarak onaylayın diyor. Ve dört aydan beri sürdürülen bu karagöz oyunu, gerçekten çok çeşitli çevreyi içine alarak günümüzde neredeyse bir domokrasi mücadelesi platformuymuş gibi tartışmalara sahne oluyor. Türkiye'de "devlet", "demokrasi" ve "demokrasi için mücadele" olgularının durumu böyle işte! Yetmiş yıldır marksist-leninist öğretiyle yüzyüze olmuş bir toplumda hala bu durumların yaşanmasının tersliği açık ve izahı çok zordur. Bu durum, "referandum" sahtekarlığından yola çıkarak Türkiye'de demokrasi mücadelesinin sorunlarını bir kez daha bazı yönleriyle incelemeyi ve güncel yaşananı ortaya koyarak doğru anlayışı göstermeyi gerekli kılmaktadır.

A- İki Platform: "Referandum"-Gerilla Savaşı

Kürdistan'da gerilla vurdukça, Kürdistan Ulusal Kurtuluş mücadelesi geliştikçe, bu durum Türkiye'de demokrasi sorununu daha çok gündeme getiriyor, alevlendiriyor ve demokrasi mücadelesini hızlandırıyor. Gerillanın yarattığı ortam Türk burjuva rejiminin faşist yapısını daha çok ortaya çıkarıyor, bunu halka ve tüm dünyaya gösteriyor ve teşhirini, tecritini geliştiriyor. Bu sıkışma karşısında faşist diktatörlük, kendisinin "demokratik" olduğunu iddia ediyor ve bunu kabul ettirebilmek için binbir yönteme başvuruyor. İşte "referandum" denen sahtekarlık, gerillanın en çok dayatıcı olduğu bir dönemde, Türk burjuvazisinin faşist yönetimini maskeleyebilmek için başvurduğu yöntemlerden biri oluyor.

Gerilla karşısında sıkışan burjuvazi, meclisinde karar haline getirdiği ve sonuçlandırdığı bir şeyi, bu sefer sokak tartışmasına sunuyor ve geniş bir kampanya başlatarak nasıl "demokratik" bir yönetime sahip olduğunu ya da "demokrasiye geçmekte" olduğunu göstermeye çalışıyor. Ve bu konuda herkesi, üzerine düşeni yapmaya, bu sahtekarlıkta kendi rolünü oynamaya çağırıyor. Ve bu oyunun sağlı-sollu tüm figüranları da sirk cambazları gibi şapkalarını çıkarıp meydana atılarak, sahtekarlığın en iyi aktörünün kendisi olduğunu göstermeye çalışıyor. Hepsi kurumlaşmış faşist rejim üzerinde hareket ediyor, ama büyük bir utanmazlıkla yine hepsi büyük bir demokrasi havarisi kesiliyor. Bay Ecevit'ler, İnönü'ler ortaya atılıyor ve "demokrasi için evet" çığırtkanlığı içinde yetmiş yıllık sahtekarlık misyonlarını günümüzde de oynamak istiyor. On yıllık iktidarı boyunca gerçekleştirmediği faşist devletin oturtulmuşluğuna ağzı sulanan Demirel, meydandan meydana koşarak bu işin en güçlü aktörünün kendisi olduğunu, "demokrasi" maskesini en iyi kendisinin kullanacağını göstermeye çalışıyor; faşizmin demokrasi olarak gösterilmesi sahtekarlığının ancak kendisiyle mümkün olacağını söylüyor. Bütün bunlara karşı, burjuvazinin dört yılının kurtarıcısı olan Özal, bundan aldığı güçle, *"Fazla ileri gitmeyin çocuklar, zaten yönetimimiz demokratiktir, evet de hayır da sonucu değiştirmez, bazı tavizler vererek bu işi ben de götürebilirdim"* diyor. Ve faşist rejim, bunlarla açıkça kendisini güçlendirmeyi amaçlıyor.

Bütün bunlar açık ve anlaşılır şeylerdir. Emperyalizmin uşağı işbirlikçi-tekelci Türk burjuvazisinin bu siyasal temsilcilerinin günümüzde başka türlü hareket etmeleri zaten mümkün değildir. Ama oyunun çemberi bunları aşmakta, kendisinin "sol" olduğunu söyleyen hemen bütün kesimleri de içine almaktadır. Türkiyeli ve Kürdistanlısı ile bütün tasfiyeci sol burada tam bir birlik içindedir ve bu oyun "sol" denen yapıdaki gerçek ayrışmayı daha somut ve belirgin yapmaktadır. Kürdistan'daki gerilla savaşı ve bunun açmış olduğu demokrasi cephesi hakkında olumlu tek bir söz söylemeyen, ondan uzak duran, gücünün yettiği kadar onun gelişimini engellemek için savaşan bütün sahtekar takımı, burjuvazinin ve faşizmin açmış olduğu bu platforma koşmakta, burada birlik oluşturmakta ve "referandumda evet" kampanyası yürütmektedir. Bununla "demokrasi mücadelesi verdiklerini" söyleyerek Demirel'ler, Ecevit'ler, İnönü'ler, Türkeş'ler gibi halkı aldatmaya çalışmaktadırlar. Bu noktada bunların hepsi en aşağılık bir birlik oluşturmaktadır. Yarabbi! Türkeş'ten H. Kutlu'ya uzanan düz çizgili bir birlik, ne muhteşem bir ulusal birlik! Bu birliğin devrime ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı oluşturulduğundan, Türk burjuva egemenliğini, faşist-sömürgeci rejimi yaşatma amacında olduğundan hala kuşku duyulabilir mi?

Peki ne diyor bu "sol"? Dünyanın başına bela olmuş bu faşist diktatörlüğü bir çırpıda "demokratik" göstermek mümkün olmadığı için, önce hepsi "referanduma evet oyu vermekle demokrasiye geçilmiş olmayacağını" söylüyor. Ve ardından yine hepsi o meşhur "ama" sözcüğünü oturtarak, "evet" oyuyla anayasanın aşınacağından, bir adım ileri atılacağından, demokrasi yolunda bir kazanım olacağından, böyle yapılmazsa Özal'ın yine iktidarda kalacağından söz ediyor. Hepsi tam bir birlik oluşturarak, yurt içinden yurt dışına kadar partisiyle, derneğiyle, gazetesiyle, yazarak, çizerek radyo açıklamaları yaparak bu koroya katılıyor. Bu burjuva çığırtkanlıklarını, burjuva uşaklıklarını bu satırlar arasına koymak bile doğru değil, fakat görmesi açısından okurdan özür dileyerek birkaçını sıralayalım:

"Referanduma evet oyu niçin gerekli" başlıklı yazısında **Kitle** (sayı 310); *"Hayır çıkarsa Özal iktidarı beş yıl daha alıp kaçacak"* diyor. Belli ki bunlar TSİP'in görüşleri oluyor. *"6 Eylül'de evet"* başlıklı yazısında **Dayanışma** (sayı 61); *"Bu değişikliğe 'evet' demekle, elbette ne demokrasi geri gelmiş, ne de bu anayasa 'delinmiş' olacaktır... Ama, 'evet' oylarının kazanması, delmese de bu anayasayı bir hayli 'aşındırmış' olacaktır"* diyor. *"Tüm yasaklara hayır"* başlığını koyduğu yazıda, **Sosyalist İşçi** (sayı 34) daha ilginç bir anlayışla, *"Yasakçı anlayışımızın olmamasından dolayı eleştirerek evet oyu kullanmalıyız"* diye yazıyor. Benzer dehayı, **İşçinin Sesi de** (sayı 332); *"Ama işçi sınıfı 'evet' diyerek hem burjuvaların burjuvalara yaptığı haksızlıklara karşı olduğunu gösterecek, hem de tüm yasakların kalkması yönündeki basıncını yükseltecektir"* diyerek gösteriyor. Hepsinin düşünce anası olan **TKP,** *"6 Eylül'de evet oyu kullanalım"* başlıklı bildirisinde, *"Yurttaş! Senin sahip olduğun siyasal eylem yapma hakkından bir kısım yurttaşları mahrum eden 12 Eylülcü yasağın kalkması için sandık başına! Referandumda Evet!"* diyerek kitlelere kim için ve nasıl bir siyasal eylem önerdiğini bir kez daha ortaya koyuyor. O meşhur "demokratlığıyla" övünen **TKP**, halkın oylarının sonucu için ise şöyle tutum belirliyor: *"... Referandumda hayır oyları çoğunluk kazanırsa, TKP bu sonucu ikircimsiz gayrımeşru ilan edecek, tanımayacaktır."* Bunların hepsini TKP, *"Şimdi bir adım daha ileri"* sloganında özetliyor ve faşist rejimin sınırları içinde biraz daha ilerlemeye çalışıyor. Benzer açıklamaları, bunların Kürdistanlı uzantıları ve Türkiye'deki legal basınları da yapıyor.

Yurt dışındaki çabaları ise, *"Neye bağlı"* başlıklı yazısında en iyi **Türkiye Postası** (Sayı: 116) gösteriyor: *"Köln radyosu yurt dışındaki dört büyük işçi kuruluşunun referandumla ilgili demeçlerini yayınladı. Avrupa Milli Görüş Teşkilatı, FİDEF, Halkçı Devrimci Federasyon ve Hür-Türk ayrı ayrı yaptıkları açıklamalarla* **aynı hedefi** *gösterdiler. Yurttaşlarımızı 'evet' oyu vermeye çağırdılar. Daha önce DİBAF* **'evet'** *oyu kullanılması için çağrı yapmıştı. Gazetemizin sorularını cevaplayan KOMKAR yöneticileri de, referandumda 'evet' oyu vermenin doğru olacağını belirtmişlerdi.*

"Dört kuruluşun çıkışını yurtdışında yaşayan aydınların ortak çağrısı izledi. 104 sanatçı, sendikacı ve bilim adamı demokrasiye giden yolu açmak için referandumda 'evet' oyu verilmesini istediler. Bu haberi aldıktan hemen sonra Avrupa'nın 11 ülkesinde faaliyet yürüten 11 işçi federasyonunun da **referandumda evet deyin'** *şeklinde bir çağrı yaptıklarını öğrendik."*

Bunların yanına, burjuva basındaki şu iki başlığı da örnek olarak koymak gerekiyor. *"Alparslan Türkeş, Sivas'ta konferans verdi: Hayır, şerefimizi lekeler", "Erbakan vatandaşlara 'evet' için yemin ettirdi."*

Tablo bu. Bunların anlamı son derece açıktır. Emperyalizmin de istemiyle burjuvazinin açtığı platformda Demirel'ler, Ecevit'ler, Türkeş'ler, *"Bizsiz faşist rejim olmaz, bu rejimin parçaları arasında bizler de olmalıyız"* demektedirler. Tasfiyeci solun istemleri, çabaları da bundan farklı değildir. Yukardaki sözler, en hafif ifadeyle "Demirel'siz, Ecevit'siz faşizme hayır, ama Demirel'li, Ecevit'li faşizme evet" anlamını taşımaktadır. Gevezelik düzeyinde sözle burjuvazi eleştirilmeli, ama en hafif eylem, pratik olan oy'la bile burjuvaziye hizmet edilmeli demektir. Ve esas olarak da tıpkı Demirel'ler, Ecevit'ler gibi, faşist rejim içinde yasallaşma, yer tutma, onun bir parçası olma, ona hizmet eder hale gelme demektir. "Referandum" denen sahtekarlığa yukardaki sözlerle yaklaşanların başka amaç ve çabaları yoktur.

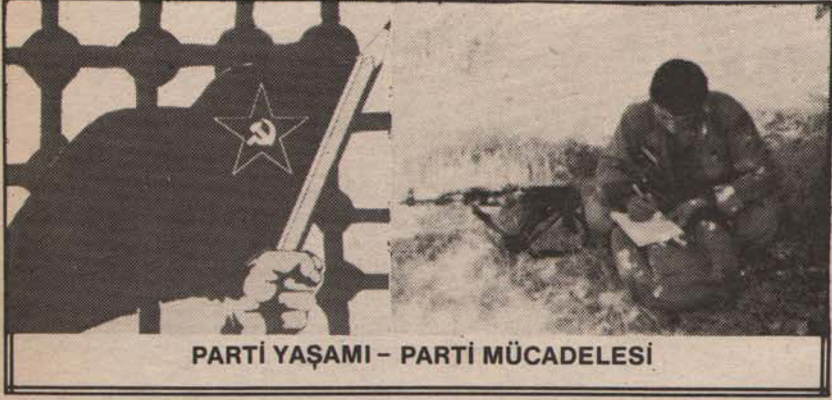
Faşizmin bu aldatmacası karşısında takınılan başka tutumlar da vardır. **Yeni Çözüm** dergisinden Ç. Malkoç, *"... Referandum bir aldatmacadır. Bu nedenle 'evet' ya da 'hayır' demek sorunu çözmeyecektir. Çünkü bu anayasanın kendisi anti-demokratiktir. Biz, oligarşinin referandum aldatmacasına alet olmayalım diyoruz. Sandık başına gitmeyelim"* demektedir. **Toplumsal Kurtuluş** dergisi, *"1982'de 'hayır demenin onuru referanduma katılmaya engeldir. Sandık başında 'evet'de 'hayır'da 1982 belgesini onaylamaktır. Veba ile kolera arasında seçim bizim işimiz değil"* sloganlarıyla propaganda yürütmektedir. Karşı platformda savaş yürüttüğü bir güç olduğu için, daha bu oyunun başlangıcında, Türk burjuva basını "PKK referandumu boykot çalışması yapıyor" diyerek karşıt cepheyi, gerçek demokrasi cephesini göstermiştir. "Referandum" sahtekarlığının gerçek anlamı budur.

Bu oyunun ne anlama geldiğini burjuvazi de bizzat açıklamaktadır. Rejimin başbakanı T. Özal, *"Evet de çıksa hayır da çıksa sonuç değişmeyecektir, bundan rejimimiz güçlenerek çıkacaktır"* diyerek gerçeği ve referandum denen oyunun amacını ortaya koymaktadır. Ömrünün son döneminde kendini "demokrasi havarisi" göstermeyi başaran Demirel, *"Rejimin ayıbını ortadan kaldırmak"* diyerek, referandum oyununun gerçek tanımını yapmaktadır. Avrupa emperyalizmi bizzat "evet"i destekleyerek, ABD emperyalizmi de buna onay vererek bu oyuna katılmaktadır. Belli ki, Türk burjuvazisinin ve faşist rejimin çıkarları açısından nasıl 1983'te Özal yararlı görüldü, 1987 Haziran'ında generallere "dur" denildi ise, şimdi de "referandum" ve "referandumda evet" böyle görülmektedir. Geniş burjuva çevrelerin bu yönde takındığı tavır bunu açıkça göstermektedir. Emperyalizm ve işbirlikçi-tekelci burjuvazi bu yöntemlerle rejimlerini güçlendirmeye ve egemenliklerini yaşatmaya çalışmaktadır. Şimdi bunu, "çok sınırlı" bile dense "demokrasiye geçişte bir adım" olarak göstermek, bunda taraf olmayı "bir demokratik mücadele yöntemi" olarak görmek ne anlama gelir? Bu, emperyalizmin ve işbirlikçi-tekelci burjuvazinin bekası, çıkarları için çalışmak değil midir? Bu, Demireller, Ecevitler gibi faşist devletin yönetimine talip olmak demek değil midir? Bu, faşizmin bir uşağı olmak, rejimin yapamadığını yapmaya, onu "demokratik" göstermeye çalışarak halkın ve devrimin en tehlikeli düşmanı, faşist rejimin ajanı olmak değil midir? Burjuvazinin bile "burjuva demokrasisi" için bir mücadele olarak görmediği, faşist rejimin ayıbını düzeltmek dediği bir olayı meşru kabul etmek, faşizmi onamak, onun bir parçası olmak, 1982'de "hayır" diyerek tükürdüğünü yalamak demek değil midir? Burjuvazinin yeni güç üretemediği, Demirelleri, Ecevitleri yeniden diriltmek zorunda kaldığı bir ortamda, burjuva rejimin, faşizmin yaşaması için "kurtuluş vaadetmek" demek değil midir? Belki referandum, bütün bunlar için hafif görülecektir, ama pratiğin çok az olduğu Türkiye'de bu tutum bile çok şeyi ele vermektedir. Burada açık bir mantık, anlayış vardır ve bu anlayış çok önemlidir. Bu anlayış, altmış yıldan beri devrimi burjuvaziye peşkeş çeken, burjuvazinin kuyruğu ve düzenin bir parçası olan ve halkı aldatan bir anlayıştır. Bugün bile, faşist rejim kendilerini yasadışı ilan ettikçe, bunlar halkı faşizmin yasalarına uymaya çağıracak kadar alçalarak, bu mantığı yaşatmak istemektedirler. Ve bu mantık yok edilmedikçe, bunlar devrimci-demokrasi saflarından kesin atılarak gerçek yerleri olan faşizmin saflarına gönderilmedikçe, Türkiye'de gerçek demokrasi mücadelesinin gelişmesi olanaksızdır.

Burada faşist rejimin neden referandum gibi bir platform açmayı gerekli gördüğü ya da buna zorlandığı noktasına varabiliriz. Faşist rejim böyle bir platforma zorlanmıştır, çünkü Kürdistan'da yükselen gerilla savaşı onu ciddi çıkmazlar içine sokmuş, yıkılmanın eşiğine getirmiştir; bu durumda yaşam yolu için her çareye başvurmak zorunda kalmıştır. O halde, referandum sahtekarlığı ile faşist diktatörlük neleri amaçlamıştır?

Bu soruya üç noktadan cevap vermek gerekir. Birincisi, 1982'deki "hayır"cılara kendisini onaylatmak istemektedir. Yoksa, mecliste kararlaştırılan ve yasa haline getirilen bir şeyi dönüp de halk oylamasına sunmanın başka anlamı yoktur. Bu referandum, 1982 anayasa oylamasına kadar uzanmakta, onun doğrudan bir devamı olarak ortaya çıkmaktadır. Bilindiği gibi, faşist diktatörlük, kendi kurumlaşmasını 1982 anayasa oylaması ile topluma dayattı. "Evet" diyenler dışında karşı iki tutum vardı. Biri, **"Anayasa değil, devrim"** şiarıyla ortaya çıktı, bu tür platformları gayrı-meşru ilan etti ve bu eğilim günümüzde yükselttiği gerilla savaşıyla kendi meşru platformunu pratikte geliştirmesini bildi. Diğeri ise, anayasaya "hayır" oyu kullanan eğilimdi; bunun içinde Demireller, Ecevitler gibi kişisel zarar görenler vardı, 12 Eylül darbesinin kılıcından zarar görenler vardı, anayasada yer bulamayanlar, henüz netleşmiş bir tutuma sahip olamayanlar ve devrimcilerle ilişki içinde olanlar, devrimci-yurtsever anlayış taşıyanlar vardı. Bu eğilim karmaşıktı. Rejim başlangıçta bu eğilime kesin diz çöktürme ve böylece etkisiz kılma yöntemini uyguluyordu. Ama Kürdistan'da PKK önderliğinde devrimci mücadele kendini dayattıkça ve rejimi darbeledikçe, faşist rejim geri adım attı, yöntem değiştirdi, çok çeşitli platformlar açarak kendi yasal çerçevesini onaylamak kaydıyla bunları içine almayı, tükürdüğünü yalattırdıkça yaşama imkanı vermeyi gündeme getirdi. Böylece bunlardan yararlanarak, ulusal-siyasal birliğini güçlendirerek PKK önderliğindeki ulusal kurtuluş hareketine karşı mücadele etmeyi esas aldı. Yürüttüğü "özel savaş"ı bu tür taktiklerle besledi, güçlendirdi. "Pişmanlık yasası"nı çıkardı, "infaz yasası"nı çıkardı, bazı davaları beraatla sonuçlandırdı, önce kovduklarını sonra vatandaşlığa kabul etti ve benzeri birçok yöntemle bu "hayır"cıları eritmeye, faşist rejim içinde ulusal-siyasal birliği yaratmaya, bunlarla çeteciliği vb. besleyerek halka ve devrime karşı yürüttüğü "özel savaş"ını geliştirmeye çalıştı. İşte, "referandum" oyunu, bu yöntemlerin en sonuncusu, en kapsamlısı ve en sinsi olanıdır. "Referandum", faşist rejimin yürüttüğü "özel savaş"ın bir yöntemi, taktiğidir. Bununla, Kürdistan gerilla savaşının açtığı devrimci-demokrasi cephe-

Devamı 22. sayfada

PARTİ YAŞAMI – PARTİ MÜCADELESİ

*MAHSUM KORKMAZ AKADEMİSİ yayın organı **Serkevtin**'den alınmıştır*

MAHSUM KORKMAZ AKADEMİSİ İLK MEZUNLARINI VERDİ

Her zamankinden daha hareketli heyecanlı, güzel ve şen bir gün yaşanıyordu. Bu kervana güneş, dağ, taş her şeyiyle doğa da katılmıştı, tabiat bir kat daha güzelleşmişti. Adeta her şey birbirine bir sır fısıldıyordu, başkası duymasın, ama kıskansın diye sessiz gülücükler atılıyordu. Hele güneş, her tarafı ışığa boğmuş habire gülümsüyor, etrafına gizli sırlarım var demek istiyordu. Ya, şu her zaman analık yapan dağlar, yalçın kayalar düşmanın yüreğine korku salan, Kemal PİR gibi büyük komutanları barındıran-besleyen, ONBİR enternasyonalist devrimciyi bağrında şefkatle saklayan ve yüzlerce takipçilerini tüm kötülüklerden koruyan, kanat geren şu dağlar! Onlar da, "Komutanın emridir, söylenmez" dercesine, özenle kimseyi kırmadan gülümsüyorlardı. Ama, onlar da heyecanlıydılar, görmedikleri, yaşamadıkları, ama onu yaşama özlemiyle dolu olan ve hep bunu bekleyeceklermiş gibiydiler. Onlar da neşeliydiler, şendiler, bayramlarda olduğu gibi adeta yeniden, ama daha güzel giyinmiştiler, herkesi bağrına basmak istiyor gibiydiler. Yalnız ıslık çalarak esen rüzgar, fiyakalı fiyakalı bir şeyleri kulaktan kulağa fısıldıyordu. Her şey adeta çarmıha gerilmiş gibi pür dikkat kesilmişti. Her duyan haykırmamak için kendini zor tutuyordu. Belli bir süre devam eden bu sessizliğin arkasından her taraf yavaş yavaş kaynamaya başladı.

Mahsum KORKMAZ Akademisi öğrencileri ise, doğayla birleşmiş, heyecanın doruk noktasını yaşıyorlardı. Bir anlık sessizlikten sonra aniden onlarla da bir kaynaşma olmuş, grup grup önce yavaş, sonra giderek yüksek sesle heyecanlı heyecanlı tartışıyor, birbirlerine sorular sorup duruyorlardı. Herkes bir kelime daha fazla öğrenmek için sorular soruyor, tartışıyordu. Herkesi bir merak ve heyecan sarmıştı, gruptan gruba koşuşturanlarla adeta her yer bir arı kovanına dönüşmüştü. Sözleşmişcesine komutanların geçeceği yol güzargahları yüzlerce meraklı göz altında kalmıştı. Tam ve daha doyurucu bilgiyi verecek komutanlar da adeta sezmişcesine dışarı çıkmıyorlar, bazen görünseler de sadece tatlı tatlı gülümsüyorlardı. Bu sefer komutanları çözmek için taktikler düşünüldü, tartışıldı. Ancak taktikleri öğretenin komutanlar olduğu hatırlanınca ya da hatırlatılınca adeta soğuk suyla duş almışcasına irkilerek kendisine geliniyordu. Herhalde komutanlar da öğrencileri fazla merakta bırakmak istememiş olacaklar ki; **"Mayıs Ayı Direniş Şehitleri Eğitim Devresi"**nin resmi tören ve diplomayla sonuçlanacağını, **"Özgürlük Yürüyüşü Eğitim Devresi"**nin başlatılacağını ve mezun olan arkadaşların ülkeye yapılacak özgürlüğe yürüyüşe katılacakları açıklamasını yapmışlardı. Bu haber duyulur duyulmaz her yerde sloganlar atılmaya, ortalık çınlamaya başladı. Adeta dağ, taş, ağaç; kısacası her şey buna eşlik ediyor, sevinçleri paylaşıyor ve herkesi önceden candan kutlamak istiyorlardı.

Yoğun bir emek ve azimli bir çalışma sonucu tam başarıyla sonuçlanacak eğitim devresi öğrencileri adeta birbirlerini kutlayacak ve kucaklaşacaklarmış gibiydiler. Yoğun bir siyasi ve askeri eğitim sonucu enerjiyle dolu olan komutan, komutan adayları ortak bir düşüncede birleşiyorlardı. Hızlı gelişmeler daha fazla görev ve sorumluluk yüklüyordu. Onun için tüm insani yetenekler sonuna kadar kullanılarak bunların üstesinden gelinmeliydi. Vatana ve halka duyulan özlem, devrim şehitlerine bağlılık, devrim ve Partiye duyulan inanç, Parti Önderliğine bağlılık sonucu ve yapılan siyasi-askeri eğitimle de görevlerin üstesinden gelineceği inancı sonsuzdu. Her yoldaş ARGK'nin şerefli bir neferi olarak bir an önce vatanın kutsal topraklarını faşist-barbar sömürgeci düşmandan temizlemek için yüzlerce yıldır yaptıklarının hesabını katbekat sormak ve intikam almak için, yaydaki ok gibi her an sabırsızca Partinin emrini beklemekteydi. Özgür bir parça vatan kurtarmak ve özgürlüğe yürüyüş hamlelerine katılma onur ve şerefine kavuşmak için Partinin emrini bekler durumdaydı.

Daha birkaç gün vardı. O özlemi duyulan güne bir an önce erişmek için çalışmalar hızlandırılmış, herkes onu bir an önce görme arzusuyla çalışıyor ve günleri sayıyordu. Evet, tarihi gün 16 Haziran adeta iple çekiliyordu, saatler gün, dakikalar saat gibiydi. Geçmiş anıları hatırlıyor, sömürgeci asimilasyon kurumlarında alınan diplomaları, karneleri hatırlıyor ve o an düşmanın üstüne üstüne atılma isteğini güç zaptediyorsun. Kemalizm zehrinin aşılama yöntemleri, insani duygulardan boşaltma metodları, insanlığa düşmanlık aşılama yöntemleri, barbarlık tarihine ve "kahramanlarına" bilinçsizce duyulan özlemler hatırlandıkça lanetlenen koskocaman lanetli bir geçmiş var. O kişiliğe ne kadar ulaştığına dair diploma adlı paçavralarla, bu günlerde alacağın diplomayı veya karneyi karşılaştırıyor, düşünüyorsun. Kişiyi bu güne getiren Partiye, Parti Önderliğine, devrim şehitlerine şükran borçlarını nasıl ödeyeceğini düşünüyorsun ve diplomasını alacağın Mahsum KORKMAZ Akademisi'nin adına layık olman için neler yapman gerektiğini düşünüyorsun. Akademi'ye gelinceye kadarki sürede, devrim saflarına katıldıktan sonraki sürede yürütemediğin sınıf savaşımını, Partiye yabancılığı düşünüyor ve bir daha böyle bir konuma gelemeyeceğine dair yemin ediyorsun. Ve, tarihin atfettiği rolü oynayacağına bir daha, bir daha yemin ediyorsun. Arada bir yoldaşların; "Kim mezun olursa ve daha iyi derece alırsa o, önce ülkeye gidecek" demeleriyle derin düşüncelerden sıyrılıyor ve bir an önce o güzelim, o can feda vatan Kürdistan'ı görmek, barbar sömürgecilerden temizlemek ve O'nun uğruna seve seve bir parçası olduğun, sevdalısı olduğun vatan toprağına kavuşmayı dile getirmek istiyorsun, ama O'nu anlatmak, izah etmek kolay olmuyor. O an dağda savaşan yoldaşlarla oluyorsun. Büyük Komutan Mahsum KORKMAZ'ın şehit düştüğü Gabar Dağında oluyor ve intikam alma duygusuyla savaşıyorsun. Bir daha yoldaşların; "Kim önce gidecek" demeleriyle ayılıyor ve saate bakıyorsun. Ama zaman geçmiyor, adeta akrep ile yelkovan sözleşmeli, ilerlemek istemiyorlar.

Nihayet özlemi duyulan tarihi 16 Haziran gününe nöbetçi arkadaşın; "Günaydın arkadaşlar" demesiyle giriyor ve her zamankinden daha çevikçe katılıyorsun. Dağların bahşettiği o güzel havayı yudumlaya yudumlaya alıyorsun ve gözlerin yoldaşlarını arıyor. Herkesin yüzünde aynı duygu ve düşünceler okunuyor. Tek tip askeri elbiseler özenle giyiliyor, başlar dik, göğüsler gergindir. Bir tarafta tören hazırlıkları yapılırken, diğer tarafta herkes etrafına gurur ve mutluluk saçıyor. O an halkımızın artık ordusuz olmadığını, ihanet tarihinde bolca örnekleri görülen düşmanın hesabına çalışan değil, vatanı düşmandan temizlemek için savaşanları görüyor ve kendini en talihli ve gururlu insan olarak görüyor, düşünüyorsun.

Tören alanı, ortada BAŞKAN'ın büyük boy posteri olmak üzere, sağ ve sol tarafta Büyük Kahramanlar HAKİ, MAZLUM, HAYRİ, KEMAL, MEHMET ve AGİT (MAHSUM)'in posterleri yer alıyordu. Önde kurulan masanın üzerine Parti, Cephe, Ordu bayrakları, Şehitler Albümü, silah ve Kürdistan'da Zorun Rolü adlı eser konmuştu. Adeta herkes bir an önce oraya varmak için sabırsızlanıyordu. Alana askeri yürüyüşle girdiğimizde adeta alan yerinde oynuyordu. Tüm ARGK komutan ve komutan adayları yerlerini aldılar. Makinalı tüfek sesleri eşliğinde dünya ve Kürdistan devrim şehitleri anısına iki dakika saygı duruşunda bulunuldu. Herkes intikam alma hırsıyla dolarken, doğadaki tüm canlı varlıklar, adeta "yanınızdayız" dercesine saygı duyuyor ve o gün silah seslerinden ürkmüyorlardı, kaçmıyorlardı. Bu süre içinde tüm canlı varlıklar hareketsizleşmiş gibiydi.

Tabur komutanı, günün anlam ve önemini belirten konuşmayı yaparken tüm yoldaşlar can kulağıyla dinliyor ve gözlerden, "Kanımızın son damlasına kadar çarpışacağız ve AGİT'in anısına layık olacağız" kararlılığı okunuyordu. "Özgürlüğe yürüyoruz" demesiyle herkes yalvaran gözlerle " vatan toprağını kucaklamaya hazırım" demekteydi. Tüm duygular bu noktanın doruğunda toplanmıştı. O an her şey vatan Kürdistan için; düşünce, yaşam, varlık-yokluk her şey O'nun için çalışıyordu. Görev ve sorumluluklar belirtilince, tüm yoldaşlar; "Tarihsel rolümüzü oynamaya hazırız, Parti Önderliğinin ışıklı yolunda yürümeye, en ağır görev ve sorumlulukları halkımız ve Partimiz için yüklenmeye hazırız" demek için adeta çırpınıyor ve haykırmamak için kendilerini zorluyorlardı. Komutanın güven dolu ve yoldaşlarınca çokça sevilen konuşma üslubu her zamankinden daha etkiliydi.

Siyasi komiserin gür sesiyle yemin törenini başlattığını açıklamasıyla, mangalardan birincisi yerini aldı. Sağ eller, bayraklara, silaha, kitaba ve albüme değecek şekilde hazırdı, dikkatin çekilmesiyle tüm varlıklar yemin edecekmiş gibi hareketlendiler ve on el yerine, adeta binlerce el uzandı ve sanki on ses yerine, doğa tüm varlıklarıyla eşlik ederek şu nakaratlar dağ ve kayalardan yankılanarak etrafa yayılıyordu:

"Ben, okulumuzda aldığım eğitimi pratik yaşamla bütünleştireceğime; Parti çizgisini şaşmadan hayata geçireceğime, proletaryanın sınıf mücadelesinin kararlı bir neferi olacağıma; iç ve dış düşmanlara karşı kanımın son damlasına kadar savaşacağıma; Partinin ve Parti Önderliğinin ışıklı yolunda yürüyeceğime; Marksizm-Leninizme ve proletarya enternasyonalizmine bağlı kalacağıma; her koşul altında devrimci militan görevlerimi yerine getireceğime; Partiye, Parti Önderliğine, bağımsızlık ve özgürlük mücadelesi şehitlerine, zindan direnişçilerine, halkıma ve silahıma bağlı kalacağıma insanlık onurum ve şerefim üzerine SÖZ VERİYORUM." Mangalar halinde okunan bu yemin, tüm yoldaşları canlandırmış ve yemine bağlılığı pratikte bir an önce yerine getirme kararlılığı ışık saçan gözlerde okunuyordu. Her şey tek yürek, tek beyin ve tek harekette birleşmişti. Yüzler tek bir amaç için, adeta tek insan olmuşlardı. Her şey vatan, halk ve Parti için çalışıyordu, en ufak bir ikirciklik olmaksızın gururlar, onurlar birleşmiş ve taçlanmışlardı.

Halkımızın kurtuluş umudu ve silahlı kuvvetlerine, ordusuna yeni kadroların resmi katılımına sıra gelmişti. Tarihe damgasını vuracak, tarihimizde ilk görülen resmi mezuniyetli ordumuz ARGK'nin kadroları bir yürekte birleşmiş ve sadece kalp atışları duyulmakta, komutanın okuyacağı ilk isim merakla beklenilmekteydi. İlk şerefi daha önce okulumuzdan mezun olmuş ve ülkede görkemli direnişler sergileyerek vatan, halk ve Parti davasına kanının son damlasına kadar bağlı kalarak şehit düşen Seyfettin ZOĞURLU yoldaş kazandı. Peşi sıra okulumuzdan mezun olup da silahlı mücadele ortamında düşmana karşı dişe diş savaşarak şehit düşen Abdulhalim ZEREN (Hacı), Mehmet Uğur KELEKÇİER (Salman), Ali ZİNAR, Sait, Ahmet Semir yoldaşların diplomaları verildi. Ardından okulda bulunup mezun olan, 1. ve 2. devreyi tamamlayan yoldaşlar teker teker komutandan belgeleri alırken, başta tabur komutanı olmak üzere tüm komutanlarla tokalaşarak, komutanların başarı dilekleriyle yerlerini alıyorlardı. Yüzlerce yoldaş mezuniyet diploması, 1. ve 2. devresini bitirme belgelerini almışlardı, herkes ve hepimiz mutluyduk, sevinçliydik.

Törenden sonra, yine gruplar oluşmuş, birbirlerini kutlayarak aynı mutluluğu paylaşıyorlardı. "Özgürlük yürüyüşüne katılacağım", "katılmayacaksın" esprileriyle gülüşmeler başlamıştı ki, komutanlar her zamanki gibi, moral vermek için; "Hepiniz katılacaksınız" demekteydiler. Onlar da

Devamı 23. sayfada

15Ağustos Atılımının 4. Yılına Girerken

KÜRDİSTAN'DA BOYUTLANAN SAVAŞIN ÖZELLİKLERİ ÜZERİNE

Baştarafı 1. sayfada

tayin edici önemini artırıyor ve bir ulusun topyekün savaşı halini alıyor. PKK III. Kongresi temelinde 1987 yılının geçen yarısında yaşanan savaş durumu ve sağlanan silahlı atılım bu durumu açıkça yaratmış bulunuyor. Bu nokta, Kürdistan devriminin ilerletilmesi için askeri sorunların daha çok incelenmesini, silahlı mücadelenin ve savaşın özelliklerinin, savaş sanatının bilimsel ilkelerinin Kürdistan pratiğinin deneyleriyle birleştirilerek savaşma ve savaşı yönetme hususlarında ustalaşılmasını gerektiriyor. Günümüzde devrimciler açısından bu durum birincil ve tayin edici bir özelliği oluşturuyor.

15 Ağustos silahlı atılımının geçen üç yıllık pratiği her bakımdan büyük ve tarihi sonuçlar ortaya çıkarmış bulunmaktadır. Bugün bunları incelemek, üzerinde sayfalarca yazmayı ve günlerce çalışmayı gerektirmektedir. Ülke içinde ve dışında Kürdistan yurtseverliğini ayaklandıran, Ulusal Kurtuluş Cephesi (ERNK) ve Halk Kurtuluş Ordusu (ARGK)'nu yaratan, Partiyi yeniden örgütleyen ve gerilla savaşını Kürdistan'a oturtarak bütün parçalardaki halkımızın ulusal birliğini yaratan 15 Ağustos silahlı direnişi, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini Ortadoğu'nun önemli bir devrimci gücü haline getirmiş, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Sorununu dünyanın önemli bir sorunu yapmış, dünya gericiliğine önemli darbeler vururken, ilerici, demokrat güçlerin ilgi ve desteğini kazanmış, emperyalist ve gerici güçlerin bölge çapındaki oyunlarının önemli bir kısmını bozmuş, 12 Eylül faşist rejiminin bütün politikalarını işlemez kılarak rejime öldürücü ağır darbeler vurmuş, faşist Türk ordusunun Genelkurmaylıktan askere kadar gerçek çürümüş yapısını açığa çıkararak, onun "özel savaş"ının birçok taktiğini defalarca yenilgiye uğratmıştır. Bütün bunlar ve daha başkaları derinliğine işlenebilecek önemli siyasal olaylar ve gelişmelerdir. Ama bütün gelişmelere yol açan olaylar, bir savaş ve onun nicelik gücü bakımından henüz çok küçük olgulardır. Küçük grupların bir silahlı gösteriyi andıran çarpışmaları bile böyle çok büyük siyasal olaylara yol açabilmesinin nedeni nedir? Bunu, küçük askeri hareketlerin hizmet ettiği toplumsal ve siyasal davanın özelliklerinde ve gücünde aramak gerekir. Faşist Türk sömürgeciliğinin özelliklerinde ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin haklı, devrimci-ilerici, insanlığın gelişimine uygun gerçeğinde bulmak gerekir. Çünkü asker bakımdan henüz küçük de olsa bu silahlı mücadele, her şeyi tersine çeviren ve maddeyi bile inkar eden bir sömürgeciliğe karşı, bütün haklarından yoksun kılınan ve varlığı bile inkar edilmiş olan bir halkın kurtuluşu uğruna verilmektedir. Bu gerçeği görmeyen ya da görmek istemeyenlerin Kürdistan'daki olayları ve gelişmeleri anlaması mümkün değildir. Yine bu gerçeği iyice bilince çıkarıp bütünüyle yaşamayanların Kürdistan devrimi için doğru stratejik ve taktik anlayışa ulaşması, silahlı mücadelenin anlamını kavraması ve pratikte görevlerin başarıyla yerine getirilmesini gerçekleştiren ve etkin savaş yürüten bir devrimci olması olanaksızdır. Bu bakımdan Kürdistan'da yaşananlar nitelik anlamında çok büyük ve şiddetli bir savaştır; bir ölüm-kalım vuruşması, tarihi ve amansız bir hesaplaşmadır. Bu hesaplaşma bugün nicelik bakımından da büyük ve geniş bir güce ulaşmıştır. Üç yıllık yaşanan savaşın bugün ortaya çıkan önemli askeri sonuçları vardır ve ciddi, öğretici bir savaş deneyi ortaya çıkmıştır.

Genel olarak üç yıldır yaşanan savaş içinde meydana gelen çarpışmaların bilançosu çeşitli biçimlerde verilmektedir. Bugün günlük bilançolarla savaşı vermek gerektiği düzeye ulaşılmıştır. Üç yıllık savaş içindeki çarpışma sayısı binlerle ifade edilmektedir. Faşist Türk sömürgecilerine ve uşaklarına binlerce kayıp verdirilmiştir. Hakkari'den Kars'a ve Adıyaman'a kadar Kürdistan'ın her alanında faşist ordu birliklerine ve ajan-milis çete güçlerine ağır darbeler vurulmuştur. Faşist Türk ordusunun birçok savaş stratejisi ve taktiği yenilgiye uğratılmış askerden Genelkurmaya kadar tüm ordu güçleri savaşa dayanamaz hale getirilerek, bunalıma ve kendi içinde hesaplaşmaya sokulmuştur. Ordu birlikleri içindeki iç çatışmalar günlük olaylar haline gelmiş, Genelkurmaylık ciddi bir başarısızlık bunalımı yaşamıştır. Buna karşılık devrimci kuvvetlerdeki ve buna bağlı olarak devrimci savaştaki büyüme gözle görülür niteliktedir. Savaş, devrimci kuvvetler ve halkımız saflarında direnme, azim ve kararlılığını katbekat geliştirmiş, direnişi bir yaşam ve en soylu, onurlu bir yaşam haline getirmiş, hata ve yetersizlikleri bertaraf etme yol ve gerekliliğini öğretmiş, halkımızı hızla bir ordulaşma ve genel anlamda örgütlenme içine sokmuştur. Savaşın ve ordulaşmanın bu gelişimi askeri sorunların ve geçmiş pratiğin tecrübelerinin tekrar incelenmesini ve onlardan gerekli sonuçların çıkarılmasını zorunlu kılmaktadır.

Günümüzde, merkezinde silahlı direnişin bulunduğu Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin gelişimi karşısında tüm dünya güçleri politikalarını gözden geçirmekte, yeni tutumlar belirlemeye yönelmektedir. Devrimci, demokratik güçler ve ilerici insanlık böyle haklı ve meşru bir mücadeleyle daha yakından ilgilenirken, emperyalizm ve gerici güçler de doğrudan karşı mücadelenin içine daha çok girmektedirler. Açıkça bir saflaşma gelişmekte, saflar daha çok netlik kazanmaktadır. Özellikle mücadelenin imha olacağı umudunu kesinlikle kıran 1987 Atılımı, mücadelenin zayıflama bir yana, çok daha ileri pratik-askeri boyutlar kazanması durumu, ayrışma ve saflaşmayı daha da hızlandırmıştır. Bir başka ifadeyle bunu, tersyüz edilmiş olguların doğru hale getirilmesinin ileri boyutlar kazanması, mücadelenin her bakımdan gerçeklikleri daha geniş boyutlarda ve derinliğine ortaya çıkarması olarak belirtmek mümkündür. Bu bakımdan mücadeleye bakışta bir ortaklık vardır; dost da düşman da gerçekleri kabul etmeye yönelmekte, buna iyice zorlanmış bulunmaktadır. Her alandan Kürdistan gerçeğine karşı itiraflar yükselmektedir. Dünya sosyalist ve devrimci güçlerinin durumu budur. Türkiye'de mevcut inkarcı yaklaşımın çözümsüzlüğüne karşı ihtiyatlı feryatlar ürkekçe yükselmekte, Kürdistan sorunu en temel tartışma konusu olarak gündemde bulunmaktadır. Avrupa ülkeleri Kürdistan sorununu kendi çıkarlarına uygun bir çözüme kavuşturabilmek için yeni politikalar üretmeye çalışmakta, binbir yöntem denemekte, kendi politikalarını anlayamadığı için Türk faşizmini kınamaktadır. ABD emperyalistleri, açıkça "silahlı Kürt ayaklanması"ndan söz ederek, gelişmeleri bu temelde gerici sistemlerine kanalize etmeye çalışmaktadır. Bütün bunların hepsi, Kürdistan'daki gelişmeler karşısında bir itiraf olma, gelişmenin ve gerçeğin adını koyma ve gelişen silahlı direnişe bağlı olarak ortaya çıkma noktasında ve yeni değişiklikleri ifade etmesi anlamında ortaktır. Ve bu değişiklikler çok açık bir biçimde Kürdistan'da gelişen savaşın sonuçları olarak ortaya çıkmakta ve savaştaki dönemeçlere, gelişme ve yükselmeye bağlı olarak oluşmaktadır.

Kürdistan'da yaşanan savaş da bugün bir dönüm noktasında ve yeni bir gelişme içinde bulunmaktadır. Savaş bütün şiddetiyle büyüyor ve çok daha fazla büyüyecektir. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinde silahlı mücadele, savaş öne çıkıp yaygınlık ve etkinlik kazanıyor ve çok daha fazla kazanacaktır. Devrimci cephede, PKK III. Kongresi temelinde bu gelişme başlamıştır. 1987 yılının yedi aylık gelişmeleri bunu açıkça göstermektedir. Gerilla savaşı tüm Kürdistan'a bütün şiddetiyle yayılmıştır. Bütün savaş cephelerinde faşist ordu güçlerine ve tüm sömürgeci rejime imha darbeleri vuran günlük çarpışmalar olmaktadır. Gerilla bölgeleri, üslenme, üsleri geliştirip yaygınlaştırma çalışmaları ve Halk Kurtuluş Ordusu'nun nicelik ve nitelik olarak geliştirilmesi bütün hızıyla sürmektedir. Devrimci savaştaki bu gelişmeler, daha şimdiden düşman cephesinde önemli askeri sonuçlara yol açmış, faşist-sömürgeci düşmanı yeni değişiklikler yapmaya zorlamıştır. Faşist Türk ordusunun "yıldırım savaşı", "ayaklanmaya karşı koyma", "psikolojik savaş" gibi "özel savaş" stratejileri bütünüyle yenilgiye uğratılmış, "gayri nizami harbinin", "çetecilik, komploculuk, pişmanlık, stratejik köy" vb. taktikleri etkisiz kılınarak bu alanda da ağır darbeler vurulmuştur. Bu durum, erden Genelkurmaylığa kadar orduyu derin bir bunalım, başarısızlık ve dağılma içine sokmuştur. Bunun karşısında sözde "sıkıyönetimi kaldırma" adı altında ordu savaştan kısmen çekilmek zorunda kalmıştır. Bir "sömürge valisi" ya da yeni sıkıyönetim komutanı, "özel savaş" kurmayı olarak "bölge valisi", "özel kolordu" ve yeni savaş taktikleri biçiminde faşist-sömürgeci rejim savaş gücünü yeniden örgütlemeye, savaşta bazı değişiklikler yapmaya çalışmaktadır. Bütün bunlar devrimci savaşın gelişimi karşısında düşmanın yapmak zorunda kaldığı değişikliklerdir. Açıkça faşist Türk sömürgeciliği yenilgi ve başarısızlıklar sonucunda bunları yapmak zorunda kalmıştır. Bugün politikayla uğraşan herkes bunu böyle belirlemekte ve düşman da bunu açıkça itiraf etmektedir. Ancak yeni değişikliklerin başarılı sonuçlar vereceğinden de geniş çevreler kuşku duymaktadır. Rejimi bir yığın başka riskler altına sokan ve fazla yenilikler içermeyen bu değişikliklerin de PKK önderliğindeki ulusal direniş savaşı karşısında yenilgiye uğrayacağı rejimin birçok ağzı tarafından daha başlangıçta ifade edilmektedir. Ama bunların devrimci güçler tarafından dikkatle incelenmesi ve bunları yenilgiye uğratacak savaş yöntemlerinin geliştirilmesi gerektiği açıktır. Çünkü bütün bunlar ancak savaşılarak ve başarılar kazanılarak yenilgiye uğratılabilecektir. Ve bu konuda pratik çaba, savaş ve mücadele sanatında ustalaşma bundan böyle mücadelede daha çok rol oynamaktadır.

Kürdistan devrimci savaşını başarıyla ilerletebilmek için düşmanın durumunu, onun strateji ve taktiklerini, bunlarda ortaya çıkan değişiklikleri ayrıntılı incelemek gerekir. Yine savaş bilimi ışığında devrimci savaşın deneylerinin ve somut pratiğin iyice irdelenmesi, savaş tecrübelerinin öğrenilmesi, savaşın stratejik ve taktik bakımdan gelişim yasalarının iyice bilinmesi zorunludur.

Kürdistan'da yaşanan savaşın genel özellikleri

Bugün Kürdistan'da bütün özellikleriyle bir savaşın yaşanmakta olduğu hemen herkes tarafından belirtilmektedir. Her ne kadar bazı uşaklar efendilerinin daha önceleri yinelemekten usandığı "terörizm" sakızını çiğnemeye devam ediyorlarsa da, faşist Türk sömürgecileri ve emperyalist güçler savaşı açıkça belirtiyor ve kabul ediyorlar; ve buna göre savaşan bir taraf olarak vahşi ve saldırgan bir savaş yürütüyorlar. Genel olarak savaş, politikanın şiddet araçlarıyla sürdürülmesi olarak tanımlanır. Bir başka ifadeyle, devletler ya da politik gruplar arasındaki en şiddetli mücadele biçimi demektir. Kürdistan'da da bir savaş durumu yaşandığına göre, burada da karşıt çıkarları temsil eden gruplar vardır ve bu politik mücadele savaşla çözümlenecek kadar derin, büyük ve keskin demektir. Türk burjuvazisinin sömürgeci egemenliği ile Kürdistan halkının ulusal, toplumsal kurtuluşu arasındaki çelişki, karşıtlık savaş dışında başka yöntemle çözülememektedir. Bugün açığa çıkmış olan bu savaş durumunu ve savaşın özelliklerini incelerken bu politik çelişkinin bir aracı olduğunu ve bu politikaların özelliklerini esas almak gerekir.

Soruna böyle yaklaşılırsa Kürdistan'da savaş halindeki yaşamın yeni olmadığı, bu çelişkinin oluşmasıyla başladığı, yeni olanın ise sadece bunun açığa çıkarılması ve savaşamaz durumda olan bir tarafın savaşır hale gelmesi olduğu görülecektir. Bu durum çok önemlidir. Savaş yürüten güçlerin gerçekçi olabilmelerini sağlar. Savaşın durumu, özellikleri, başlayıp gelişimi, saldırgan konumunda olanı, haklı ve ilerici olanla haksız ve gerici olanı daha iyi belirlemeye hizmet eder. Düşman yaygaralarının etkisi olarak bazıları hala savaşı Kürdistan halkı adına PKK'nin başlattığını ve saldırganın PKK olduğunu sanmaktadır. Bu son derece yanlıştır ve düşmanın kendi saldırganlığını gizleme çabasının bir ürünüdür. Kürdistan'da bugün açığa çıkarılmış olan savaş TC'nin kuruluşu ile başlatılmış ve günümüze kadar çeşitli biçimlerde sürüp gelmiş olan bir savaştır. Sömürgecilik sürekli bir savaş halidir. Daha kuruluşu döneminde atalarından devraldığı mirası sürdürmek isteyen TC, Kürdistan'a yönelik haksız, saldırgan, sömürgeci bir savaş başlatmış ve böyle bir savaş devleti olarak kurulmuştur. Kürdistan'da o dönemden beri yaşanan sürekli bir sömürgeci savaş halidir; günümüze kadar bu savaşın egemen ve galip tarafı olan TC gerçekleri tersyüz etmiş ve bu gerçeği gizlemeye çalışmıştır. Bunu bütün yönleriyle kavrayamayanlar Kürdistan'da devrimci bir politika ve savaş yürütemezler. PKK, yetmiş yıldır yaşanan bu savaşın bir tarafının yeni gelişmeler temelinde ortaya çıkan politik-örgütsel gücü olmuştur. Türk sömürgeciliğinin ezdiği, bastırdığı ve yok etmek istediği Kürdistan halk iradesinin var olmak ve yaşamak istemiyle ortaya çıkması hareketidir. Bir yok etme ve soykırım hareketi olan Türk sömürgeciliğine karşı direnen halk iradesinin devrimci direniş hareketi olarak şekillenmesi ve gelişmesidir. Bu durumuyla PKK, gerçekleri, Kürdistan'da yaşanan gerçekliği açığa çıkaran ve herkesçe görülebilir hale getiren bir güçtür. O, tersyüz edilen ve maskelenen gerçeklerin ayakları üzerine dikip açığa çıkartmış, olguları yerli yerine oturtmuş, faşist Türk sömürgeciliğine ciddi darbeler vurarak Kürdistan halkının ulusal direniş savaşını yaratmıştır. Şimdiye kadar bu konuda sağlanan gelişmeler bundan sonra da devam edecektir. Çünkü Kürdistan'da olgular o kadar tersine çevrilmiştir ki, devrim bir açıdan da gerçeklerin ortaya çıkarılması hareketi olarak hayat bulmaktadır.

Faşist Türk sömürgeciliğinin en çok dayattığı ve güç aldığı durum, kendisinin yaratmış olduğu bu yapıdır. Buna karşıt olarak devrim de en çok bu durumdan zarar görmekte, kendi gerçeğini kavratması zorluklarla olmaktadır. Başka alanlarda normal ve anlaşılır olan şeyler, Kürdistan'a gelince bir muamma, anlaşılmaz durum halini almaktadır. Örneğin bir savaşta onmilyonlarca insanın ölebildiği günümüz dünyasında, Kürdistan'daki savaşta "çocuk ve kadınlar vuruluyor" diye adeta kıyamet koparılmaktadır. Düşmanın, savaş malzemesi olarak bundan yararlanmaya çalışması anlaşılır şeydir, ama dostun ya da öyle olması gerekenin bunu anlayamaması anlamsızdır. Ve tersliği ifade eder. Neredeyse bütün bunlardan PKK sorumlu tutulmaya çalışılmaktadır. Ve bu da, silah ve cephaneyi çocukların yanına götüren, "korucuIuk" adı altında her evi bir karakol, bir savaş alanı haline getiren gücün barbar Türk faşistleri olduğu ve bütün savaşın ve katliamların sorumlusunun Türk sömürgeciliği olduğu açık iken yapılmak istenmektedir.

Kürdistan'da yetmiş yıldır en vahşi biçimlerde yaşanan TC sömürgeciliği gerçeklerin anlaşılmasını bu denli zor hale getirmiştir. Bu nedenle, günümüzde yaşanan savaşın özelliklerini anlamak için, gerçekte bu kadar süreyi kapsayan TC ile halkımız arasındaki savaşın bü-

tününe bakmak, onun askeri özelliklerini ortaya koymak gerekir.

Bugün Kürdistan'da günlük çarpışmalar biçiminde ve tüm dünyanın dikkatini üzerine toplayarak süren savaşın başlangıcına bakılırsa, bu durumun Türk burjuvazisinin kemalist hareket önderliğinde iktidara yürüdüğü 1920'lere kadar uzandığı görülecektir. Türk burjuvazisi, bir yandan kemalist hareket şahsında siyasal varlığına kavuşup egemen sınıf olarak örgütlenmeye çalışırken, öte yandan da Kürdistan'ı egemenliği altına almak için sömürgeci bir işgal savaşı yürüttü. Böylece Türk burjuvazisinin egemenlik sistemi olarak TC, Kürdistan'ın sömürgeci egemenlik altına alınması üzerinde ve böyle bir devlet olarak şekillendi. Türk burjuvazisinin Kürdistan'ı sömürgeleştirme, işgal etme savaşı 1920'lerden 1940'lara kadar devam etti ve bu Türk burjuvazisi ile Kürdistan halkı arasındaki savaşın ilk dönemini oluşturdu. Bu savaşta TC ve Türk ordusu Kürdistan'ı mıntıka mıntıka, bölge bölge, yer yer bölerek birbirinden tecrit etti ve dünyanın tanıdığı en barbar ve vahşi katliamları uygulayarak, yüzbinlerce insanın kanını akıtarak ve bir o kadarını da sürgün ederek Kürdistan'ı işgal etme hareketini tamamladı. Türk ordusunun bu işgal hareketine karşı Kürdistan'ın her yerinde bir avuç işbirlikçi-uşak dışında tüm halk kitleleri kahramanca direndi. Bu direnişe çocuk, kadın, genç, yaşlı tüm halk katıldı; hatta kendi sınıf çıkarlarını da esas alarak aşiretçi-feodal Kürt egemen sınıflarının önemli bir kesimi de bu direnişlerde yer aldı ve birçok alanda direnişe önderlik etmeye çalıştı. Türk burjuvazisinin bu işgal hareketine karşı Maraş, Adıyaman'dan Kars'a, oradan Şemdinli'ye kadar direnmeyen, ayaklanmayan alan kalmadı. Kısaca TC tarafından Kürdistan kolay işgal edilemedi, Kürdistan halkı Türk burjuvazisini Kürdistan'a ne davet etti, ne de ona hemen teslim oldu, bu durum onlarca yıl boyunca ve en şiddetli çarpışmalar ve yüzbinlerce can vermeler sonucunda gerçekleşti.

Burada Türk burjuvazisi barbar, vahşi, işgalci, saldırgan, sömürgeci ve haksız bir savaş yürütürken, Kürdistan halkının kendi haklarını ve çıkarlarını, varlığını korumak gibi son derece haklı ve insani bir direniş göstermiş olduğu açıktır. Ne varki, sonuçta haklı olan yenilmiş, haksız ve saldırgan olan başarı kazanmıştır. Gelişme yasalarına ters olarak ortaya çıkan bu sonuç ve bunun daha sonraki dönemlerde adeta meşru kabul edilmesi Kürdistan'daki yaşamın tersliğinin, anlaşılmazlığının ve bugünkü gelişmeleri doğru değerlendirmedeki yetersizliklerin temeli olmuştur.

Kürdistan'da yaşanan savaşın bu ilk döneminin böyle sonuçlanmasının nedenleri bilinmektedir. Bunun önemli ekonomik, toplumsal gelişme, siyasal ve askeri nedenleri vardır. Örgütsel bir önderliğe sahip olan ve gelişme dönemini yaşayan Türk burjuvazisi, toplumsal gelişme bakımından zayıf olan ve böyle bir gelişme sürecine girmesi engellenen, örgütlülükten ve birlikten yoksun olan Kürdistan halkına karşı zafer kazanmıştır. Ama Kürdistan halkı neden böyle bir direnişle birlikte gelişme sürecine girip de ilerleyememiştir? Türk burjuvazisi bu savaşta hangi strateji ve taktikleri uygulayarak başarılı olmuştur? Özellikle savaşın bugünkü döneminde haklının başarı ve zafer kazanabilmesi için bunların çok iyi bilinmesi ve bunların gereklerine göre hareket edilmesi gerekir. Dağılma ve çöküş sürecinde Türk burjuvazisinin yeni şeyler üretemediği ve eskileri yeni biçimlerde uygulamaya çalıştığı dikkate alınırsa bu durum çok daha fazla önem taşımaktadır. Türk burjuvazisinin bugünkü savaşı iyi incelendiğinde uyguladığı yöntemlerin yeni olmadığı, daha bu ilk dönemde uygulanan yöntemlerin hayata geçirilmeye çalışılması olduğu açıkça görülecektir. Türk burjuvazisi, daha savaşın bu ilk döneminde de "Pişmanlık Yasası", ajanmilis çetecilik ve muhbir örgütlenmesi, sürgün, özel birlikler, özel kuvvet, direniş alanları için özel yönetim vb. taktikleri uygulamaya koymuş, direnişçilerin bu taktikleri anlamamalarından ve bunlara karşı etkin yöntemler ve mücadele geliştirememelerinden yararlanarak başarılı olmuştur. Yine dikkatle uyguladığı en önemli yöntemlerden birisi Kürdistan'ı alan alan, aşiret aşiret bölmek ve bunları birbirinden tecrit ederek tek tek yenilgiye uğratmaktır. Bu nedenle, günümüz direnişine karşı siyasal planda bölgeciliği, mezhepçiliği, aşiretçiliği geliştirme, "sol" ve "ulusal kurtuluşçu" maskeyle çok sayıda gücü ortaya çıkarıp yaşatma; askeri planda ise, "güvenlik bölgeleri" adı altında alanları birbirinden tecrit ederek tek tek direnişi ezmeye çalışma taktikleri boşuna değildir. Bunlar halkın birliğini ve gücünü bölmede geçmişte kullanılmış ve başarılı sonuçlar alınmış olan yöntemlerdir. Ayrıca çeşitli aşiretçi ve dinci güçleri öne çıkarıp "gericilik" biçiminde damgalayarak direnişleri ve Kürdistan'ı dünyadan tecrit etmeyi başarmıştır. Bugün ulusal direniş savaşının her atılımı karşısında bir "irtica" yaygarasının koparılması boşuna değildir, bilinen bu eski taktiğe ortam hazırlanmaya ve böylece Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi dünyadan tecrit edilmeye çalışılmaktadır. Hem de bu o denli açık yapılmaktadır ki, yer, zaman vb. bakımlardan ulusal direnişin gelişimi o tür güçlerin varlığı ve gelişimi olarak gösterilmek istenmektedir. Türk burjuvazisinin bu yöntemleri karşısında, bilimsel, çağdaş ve örgütlü bir önderlikten yoksun olan, ulusal birliği yaratamayan o dönemin direnişleri, gösterilen kahramanlıklara karşın düşmanın bu taktiklerini yeterince anlayamayarak ve bunları yenilgiye uğratacak taktikler geliştiremeyerek başarılı olamamış ve yenilgiye uğramışlardır. Bugün devrimin önderliği, düşmanın bu yöntemlerini derinliğine ortaya koyup onları boşa çıkaracak devrimci taktikleri etkin bir biçimde hayata geçirerek faşist Türk sömürgeciliğine ağır darbeler vurmakta ve devrimi geliştirmektedir. Türk faşizminin her türlü demagoji ve yalanla bu önderliğe, PKK'ye saldırması; PKK'nin daha küçük gerilla birlikleri karşısında yenilgi çılgınlığını yaşaması PKK'nin gerçekleri ortaya çıkarmış olmasındandır.

1950-75 dönemi, Kürdistan'da yaşanan savaşın ikinci dönemidir. Askeri çarpışmaların azlığı veya yokluğu nedeniyle bu dönem bazıları açısından savaşsız olarak görülse de (hatta sömürgeciliğin bazı uşakları tarafından demokrasinin gelişimi olarak değerlendirilse de), gerçekte bu da bir savaştır. Bu dönemde TC, kendi tecrübelerini emperyalizmin tecrübeleriyle birleştirmiş ve emperyalizmle girdiği yeni-sömürgecilik ilişkileri içinde bir "özel savaş" yönetimi olarak şekillenmiştir. Kürdistan'da gerçekleştirdiği askeri işgal temelinde sömürgeci egemenliğini ekonomik, sosyal, siyasal ve kültürel alanlarda da örgütleyerek Kürdistan'ı her bakımdan egemenliği altına almıştır. Bu dönemde Kürdistan üzerinde her türlü sömürü, yağma ve talanı alabildiğine geliştirirken, dayattığı asimilasyon politikasıyla da büyük bir soykırım hareketi uygulamıştır. Bu dönem, Türk burjuva egemenliğinin Kürdistan'da her bakımdan geliştiği, Kürdistan'ın önemli ölçüde rahat yönetilir hale geldiği ve burjuvazinin "Kürdistan'ın işini bitirdim" dediği dönemdir. Sömürgeci egemenlik bütün alanlarda kurulmuş olsa da, bu askeri işgal temelinde gerçekleşmiştir ve Kürdistan'daki yönetimde ordunun, her alandaki askeri birliklerin yönetimi esastır, olaylara savaş kurallarına uygun olarak müdahale edilmiştir. Sömürge yönetiminin icra edilmesinde yaratılan ulusal başkalaşım, geliştirilen işbirlikçilik ve ajanlık ve bütün bunların birçok siyasal görünüm ve hatta "ilerici" görünüm adı altında piyasaya sürülmesi sömürgeciliğin en güçlü dayanağını oluşturmuştur. Kürdistan halkı açısından bu süreç teslimiyet, başaşağı, yok oluşa gidiş sürecidir; direnişin bütün aktif ögeleri kırılmıştır; direniş gizli bir irade biçiminde umutta, duyguda, kısmen dil ve kültürde kalmıştır, bireysel karşı koyuşlar biçiminde ve çoğunlukla başka nedenler görünümü altında eyleme geçebilmiştir. İşte PKK, böyle bir süreçte gelişen modern yapılara dayanarak ortaya çıkan bu direniş, bir umut biçiminde saklı olan bu gizli iradenin açığa çıkması, bunun bilinci, örgütü, eylemi ve hareketi olmuştur. Savaşamaz konuma düşen savaşın bir tarafı PKK ile savaşır hale gelmekte, kendi gerçekliğini, iradesini, gücünü ve amaçlarını ortaya koymaktadır.

Böylesi gelişmeler 1970'lerin ortalarından itibaren ortaya çıkmaya başlamıştır. Türk sömürgeciliği aşınması ve çürümesi ortamında yarattığı yapıya dayanarak egemenliğini sürdürmeye çalışırken, Kürdistan'da oluşan aydınlaşma temelinde halkın kurtuluş umutları kurtuluş bilinci haline gelmeye başlamış, Kürdistan halkının çıkarları doğrultusunda bağımsız ve özgür düşüncesinin ve bunun bir ideoloji biçiminde sistemleşmesinin gelişmesi yaşanmıştır. Bağımsızlık ve özgürlük düşüncesi, kurtuluş ideolojisi politika haline gelmeye doğru ilk adımlarını attığında bir şiddet ortamıyla karşılaşmış, kendisi bir şiddet, direniş gücü olmak durumunda kalmış ve Kürdistan'da bir savaşın varlığı görülür olmuştur. Elbetteki bütün bunlar tesadüfi ya da istenerek ortaya çıkarılan olaylar değildir; Kürdistan'daki yaşamın kendisidir, yeni olan şey bilinmeyen, kendisini gizleyen savaş durumunun gözle görülür hale gelmesidir. PKK'nin bağımsız, demokratik, sosyalist ve özgür bir Kürdistan yaratma doğrultusundaki siyasal çizgisinin ancak bir ulusal kurtuluş savaşı halinde şekillenerek mümkün olacağı ortaya çıkmıştır. PKK'yi böyle bir siyasal hareket olarak şekillendirme doğrultusunda 1978-80 döneminde yürütülen mücadele, ajanlaşmış yapı, kişi ve kurumlara karşı, faşistlere, aşiretçi-feodal gericiliğe, işbirlikçi-teslimiyetçiliğe ve sosyal-şovenizme karşı devrimci şiddet temelinde yürütülen bir mücadele olarak gelişmiştir. Elbette ki bağımsızlık ve özgürlük hareketi oluşurken en başta bu güçlerle şiddetli bir mücadeleye girmesi de tesadüfi değildir; bu durum, bu yapıların Türk sömürgeci egemenliğinin yaşatılmasında ne denli bir role sahip olduklarını gösterir. Mücadelenin böyle gelişmesinde, Kürdistan halkı içinde bağımsızlık, özgürlük ve direniş bilincinin karartılmasında bu güçlerin en fazla rol oynuyor olması vardır.

PKK'nin ideolojik, politik ve örgütsel bir hareket olarak şekillendiği bu dönem de, Kürdistan'da yaşanan savaşın bir dönemidir. Bu dönemde gelişen Kürdistan halkının direniş iradesidir ve bu iradenin öncü bir örgütte şekillenmesidir. 1920-40 döneminde yenilgi alan, 1940-75 döneminde bir umut ve gizli irade biçiminde yaşanan direniş, 1975-80 döneminde PKK hareketi olarak düşünsel ve eylemsel bir güç haline gelmiştir. Bu, bir yeniden doğuş hareketidir, tersyüz edilmiş olan gerçeklerin ayakları üzerine dikilmesinin başlangıcıdır, ulusal direnişin çağdaş bir düzeyde örgütsel güç haline gelmesidir. Savaş anlamında da, büyük bir davanın çözümü doğrultusunda başlayan direniş savaşının ilk eylemlerinin, çarpışmalarının basit biçimlerden başlayarak ortaya çıkmasıdır. Bu ortaya çıkış dönemi, diğer alanlarda olduğu gibi savaş alanında da gelişecek ulusal direniş savaşının kendine özgü temel özelliklerini belirlemiştir. Bu savaş, halk gücüne dayanan, her şeyde sıfırdan başlayarak gelişen, küçük kuvvetle büyük kuvvetleri yenmeyi hedefleyen, düşmana saldırarak koparıp kazanan, küçük başarılarla büyük zaferleri yaratmayı sağlayan, insan unsurunun tüm yeteneklerini kullanan, bilinç, cesaret ve fedakarlığı en yüksek düzeyde yaratan bir savaştır. Bunlar ve benzer özellikler devrimci direniş savaşının ortaya çıkışıyla şekillenen ve savaşı geliştiren temel özellikler olmuştur. Böyle bir direniş savaşı yaratan ve böyle bir savaş hareketi olarak şekillenen PKK, bu doğuş döneminde Türk sömürgeciliğinin temel dayanağı olan işbirlikçi-ajan yapıya dağıtıcı darbeler vurarak sömürgeci egemenliği işlemez kılmış ve 12 Eylül darbesiyle karşıdevrimi son sınırına götürerek Türk burjuva egemenliğinin gerçek karakterini gözler önüne sermiştir.

12 Eylül askeri-faşist cuntası dönemi, Türk burjuva egemenliğinin (TC'nin) faşist ve "özel savaş" karakterinin açığa çıktığı, faşist saldırganlığın her alanda geliştirilip kurumlaştırıldığı, Kürdistan'da faşist-sömürgeci savaşın faşist Türk ordusu tarafından açıkça yürütülerek Kürdistan'ın ulusal direniş hareketini ezmek ve kitleleri sindirmek amacıyla yeniden işgal edildiği bir dönemdir. Bu dönemde faşist Türk sömürgeciliği tarafından Kürdistan'daki savaş boyutlandırılmış, "özel savaş" taktikleri uygulamaya konularak ulusal direniş hareketi ve özellikle bunun önderi olan PKK hareketi ezilmeye çalışılmıştır. PKK tarafından, dünyanın bu en vahşi saldırganlığına karşı eşsiz direniş gösterilerek, zindanlardan dağlara ve yurtdışına kadar her alanda direnme savaşı kahramanca sürdürülerek 12 Eylül faşist saldırganlığı boşa çıkarılmış ve ulusal direniş savaşında yeni bir atılım dönemi olan şanlı 15 Ağustos Atılımı hazırlanıp gerçekleştirilmiştir.

15 Ağustos Atılımı, 12 Eylül faşist-sömürgeci saldırganlığına devrimci bir karşı koyuş hareketi, ulusal direniş savaşımızda yeni bir gelişme dönemidir. Büyük çaba, kahramanca direniş, cesaret ve özveriyle hazırlanan bu dönemde Kürdistan'da yaşanan savaş gerçeği daha çok açığa çıkarak boyutlanmış, Türk sömürgeciliği ile Kürdistan halkı arasındaki mücadelede savaşın yeri ve rolü daha çok öne çıkmış, birçok askeri strateji ve taktik pratik uygulamada denenmiş, Türk burjuvazisinin faşist-sömürgeci savaşına karşı halkımızın ulusal kurtuluş mücadelesi halk savaşı düzeyine ulaşmıştır. Faşist Türk sömürgeciliği açısından bu dönem, başta faşist ordu olmak üzere tüm savaş güçlerinin savaşa sürüldüğü, ekonomiden kültüre kadar her alandaki egemen yaşamın savaşa göre düzenlendiği, "özel savaş"ın bütün strateji ve taktiklerinin o döneme kadar hazırlanmış biçimleriyle uygulanmaya konduğu, her şeyiyle savaşa girilerek stratejik sonuç alınmaya çalışıldığı, fakat yenilen askeri ve siyasi darbelerle birlikte önemli siyasal başarısızlıklar ve askeri yenilgiler alındığı bir dönem olmuştur. TC için burada önem taşıyan husus, savaşta şu kadar az ya da çok güç kaybettiği sorunu değildir; stratejik olarak, egemenliği bulunan bir güç olarak önemli husus, bu stratejik egemenliğini koruması, stratejik sonuç alması ve yönetimini tesis edebilmesidir. Bu dönemdeki savaşın belirgin noktası budur. İşte TC bu noktada yenilgi almış, devrimle uzun süre savaşmak zorunda kalmış, faşist ordu ve sömürgeci yönetim devrimci kuvvetlerle ve savaş içinde yaşama düzeyine kadar geriletilmiştir. Bu durum, önemli bir askeri yenilgi, siyasal gerileme ve "özel savaş"ın boşa çıkarılması olayıdır. 15 Ağustos devrimci atılımı siyasal ve askeri düzeyde faşist-sömürgeci düşmana böyle tarihi darbeler vurup yenilgiler tattırarak ulusal direniş mücadelemizde tarihi bir dönemi oluşturmuştur.

Kürdistan Ulusal Direniş Savaşı açısından 15 Ağustos Atılımı, 12 Eylül faşist-sömürgeci rejimine karşı silahlı çarpışmalarla sürdürülen siyasal bir gösteri, siyasal mücadele ve çalışmanın silahlı grupların harekatıyla yürütülmesi, gerilla savaşının strateji ve taktiklerinin Kürdistan pratiğinde uygulamasının denenmesi, gerilla savaşının ve ordusunun hazırlanması dönemi olmuştur. 15 Ağustos Atılımı, yarattığı siyasal gelişmelerle, cephe ve ordu örgütlenmesinin koşullarını hazırlayarak ve gerilla savaşına geçişi sağlayarak, düşmana bu düzeylerde darbeler vurup geriletirken halk kitlelerini mücadeleye çekerek stratejik görevlerini yerine getirmiştir. Devrimci savaş taktiklerinin uygulanmasında tutucu ve savunmacı anlayışlar önemli zararlar ortaya çıkarıp taktik görevlerin yeterince gerçekleşmemesine yol açmış ve bu durum savaşın gelişimi, bir süreçten başka bir sürece geçiş üzerinde etkili olmuştur. Bütün bu özellikleriyle, doğru ve yanlışlarıyla 15 Ağustos dönemi Kürdistan pratiğinde önemli bir savaş deneyi, ciddi savaş tecrübeleri ve güçlü bir pratik-askeri eğitim yaratmıştır.

15 Ağustos Atılımının sağladığı gelişmeler ve ortaya çıkardığı askeri tecrübeler üzerinde 1987 yılının başarılı gelişmelerle süren gerilla atılımı gerçekleştirilmiştir. Bu, ulusal direniş savaşımızda yeni bir dönem, yeni bir atılımdır. Artık savaş gerçeği Kürdistan'daki yaşamın esası olmuştur. Faşist Türk sömürgeciliği ile Kürdistan halkı arasındaki mücadelede silahlı savaş iyice belirginlik kazanmış, savaş stratejik ve taktik kurallarına daha çok uygun yürütülür hale gelmiştir. Kürdistan Ulusal Direniş Savaşı açısından bu dönem gerilla savaşı ve gerilla ordulaşması dönemidir. Dönemin savaş hedefleri, gerilla, ordulaşma ve cepheleşme, gerillanın strateji ve taktikleri Kürdistan somutuna göre Parti III. Kongresi tarafından çözümlenen ve planlanarak kararlaştırılan so-

runlar olmuştur. Böyle bir çözümleme ve planlama temelinde devrimci savaş bir yenilenme ve atılım sürecine girmiştir ve bu atılım Kürdistan'ın her alanındaki gerilla savaşı olarak günlük çarpışmalar biçiminde sürmekte ve gelişmektedir. Kürdistan'daki savaşın karakterini belirleyen budur. Faşist-sömürgeci Türk devleti, bu gelişme ve atılım karşısında ağır darbeler yiyerek her bakımdan önemli bir sarsıntı geçirmiştir. Böyle bir sarsıntı içinde gelişmelerin özelliklerini kavramaya, yürüttüğü faşist-sömürgeci savaşa ve savaş makinasına, bu gelişmelere denk düşecek biçimler vermeye, "özel savaş"ını buna göre biçimlendirmeye, yeni savaş stratejileri ve taktikleri geliştirmeye çalışmaktadır. Ancak, Kemalizmin eski taktiklerini yeni koşullara uyarlamaktan öteye gidememekte, gerilla taktikleri karşısında bu eski taktikler ise geçmişte sağlananı değil, askeri yenilgileri ve siyasal gerileme ve çözümsüzlükleri ortaya çıkarmaktadır. Gerilla taktiklerinin usta ve başarılı uygulanması faşist-sömürgeciliğin bu yeni girişimlerini de etkisiz kılacak ve yenilgiye götürecektir. Yaşanan gelişmeler kısa sürede bu sonucun ortaya çıkacağını şimdiden göstermektedir.

Askeri strateji ve taktik açısından 15 Ağustos dönemi

15 Ağustos dönemi Kürdistan'da yaşanan savaşı anlamak, bu savaşta hem faşist Türk sömürgeciliğinin yürüttüğü "özel savaş"ın strateji ve taktiklerini, hem de genelde Kürdistan devrimci savaşının, özelde ise gerilla savaşının strateji ve taktiklerini ortaya çıkarmak için önemli bir deney ve ciddi tecrübelerle dolu bir pratiktir. Çünkü, savaşan taraflar, bu dönemde kendi savaş strateji ve taktiklerini yeterli veya yetersiz, başarılı ya da başarısız olarak uygulamaya koymuşlar veya koymaya çalışmışlardır. Bu nedenle, tarafların güçleri, savaş yöntemleri büyük ölçüde açığa çıkmıştır. Kürdistan'daki mücadelenin temel karakteri savaştır; ama savaş her zaman aynı tempoda, aynı yöntemlerle olmamakta, değişik zaman ve koşullarda değişik strateji ve taktikleri uygulamak, saldırı ve savunma, ilerleme ve geri çekilme, değişik savaş biçimlerini uygulamaya koymak gerekmektedir. Kürdistan devrimci savaşını başarıyla yürütebilmek için pratik deneyin tecrübelerini bilgi haline getirmek, sömürgeci düşmanın strateji ve taktiklerini iyice açığa çıkarmak, devrimci savaş taktiklerini pratiğin doğru ve yanlışlarını iyice irdeleyerek düşmanı yenilgilere uğratacak şekilde geliştirmek zorunludur.

Kürdistan devrimci savaşının bu stratejik aşamasında savaşın ana karakteri onun gerilla özelliğidir. Gerilla, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Savaşında stratejik rolü olan bir savaş biçimidir. Bu nedenle, Kürdistan devrimci savaşında gerilla hem stratejik, hem de taktik açıdan uygulanması gereken bir savaştır ve gerilla savaşımızda strateji ve taktik sorunların açığa çıkarılıp çözümlenmesi savaşın başarıyla yürütülebilmesi için zorunludur. Bu durum, henüz basit biçimlerde bile olsa 15 Ağustos döneminde kendini göstermiş, geçen pratik bu açıdan öğretici tecrübeler ortaya çıkarmıştır. Gerillanın stratejik düzenleniş ve yönetiminde savaşın planlanması, örgütlenmesi, düşmanın yürüttüğü savaşın durumuna göre stratejik harekatların düzenlenmesi, üslenme, lojistik, eğitim gibi sorunların çözümlenmesi, savaşı bir biçimden başka bir biçime ustaca geçirerek silahlı propaganda, gerilla ve ayaklanmanın içiçe yürütülmesi ve benzerlerinde olduğu gibi, savaşın taktik yönetiminde de, çarpışma ve harekatların yürütülmesinde de çok çeşitli hata ve yanlışlar, bunları yeterince anlayıp gereklerine göre hareket etmeme durumu görülmüştür. Devrimci savaş büyüyüp geliştiğine ve devrimin gerçekleşmesinde savaş esas yöntem haline geldiğine göre artık bunların kavranarak savaşın ilkelerine uygun olarak yürütülmesi gerekir.

Değişik dönemlerde uygulanan savaş türlerine, taktiklerine ve bunların sonuçlarına göre 15 Ağustos dönemi pratiği kısaca şöyle özetlenebilir:

15 Ağustos silahlı atılımı, PKK'nin on yıllık ideolojik, politik ve pratik çalışmaları, gösterilen kahramanca direnişler ve yapılan önemli örgütsel-pratik hazırlıklar temeli üzerinde, ulusal kurtuluş mücadelesini daha ileri aşamalara götürmek ve devrimci mücadelenin temel biçimi olan savaşı geliştirmek amacıyla gerçekleşti. 15 Ağustos 1984'te gerçekleştirilen Eruh ve Şemdinli eylemleriyle böyle bir silahlı atılım dönemi fiilen başladı. Bu, faşist-sömürgeci Türk devletine karşı Kürdistan Ulusal Kurtuluş Devrimini geliştirme hareketiydi, özel olarak da 12 Eylül faşist saldırganlığından devrimci hesap sorma olayıydı. Hazırlıklı, örgütlü ve planlı olarak başlatılan 15 Ağustos Atılımı, 12 Eylül rejiminin kurumlaştığı, devrimci-demokratik güçleri önemli oranda bastırdığı, gelişmeleri fazla kestiremediği, kendisini başarılı ve güvenli hissettiği bir ortamda ortaya çıktı. Bu durum, faşist-sömürgeci rejimde ve faşist orduda ciddi bir şaşkınlık ve panik yarattığı gibi, tüm dünya için de böyle bir özellik taşıdı. Devrimin bu atılımı karşısında şaşkınlığını giderdikten sonra faşist-sömürgeci rejim tüm savaş makinesini harekete geçirerek savaşı çok ileri boyutlarda geliştirdi ve büyüttü.

Ağustos-Kasım 1984 dönemi, faşist Türk sömürgeciliğinin tüm ordusunu harekete geçirerek saldırı yürüttüğü bir dönem oldu. Bu dönemde faşist Türk ordusunun üçte-ikisi Kürdistan'a aktarıldı ve yüzbinlerce ordu gücü devrimci saldırıların gerçekleştirildiği Hakkari ve Siirt alanlarına yığıldı. Karadan ve havadan yürütülen askeri harekatlarla Kürdistan tam bir savaş alanı haline getirildi; askeri harekatlarda tavşan avı, örs-çekiç, nokta operasyonu ve benzeri biçimlerde adlandırılan NATO taktiklerinin tümü uygulandı; devrimci güçlere "72 saat", "bir gün" ömür biçilerek operasyonlar peşpeşe düzenlendi; dağ, taş, Kürdistan'ın her tarafı arandı ve savaş harekatlarına sahne oldu. Bu, faşist-sömürgecilik açısından devrimci kuvvetleri tümden ezmeyi ve yoketmeyi amaçlayan stratejik bir harekattı; Türk sömürgeciliği, kendi "özel savaş" planlarında "ayaklanmaya karşı koyma" adını verdikleri yıldırım savaşı uyguluyor ve en erkenden kesin sonuç almak, zafer kazanmak istiyorlardı. Ancak üç ay süreyle bütün şiddetiyle yürüttükleri bu savaşta sadece iki devrimciyi şehit edebildiler; devrimci kuvvetleri yok etmek bir yana, bunlar dışında darbe bile vuramadılar, tersine özellikle Ekim ve Kasım aylarında gerçekleştirilen yeni devrimci eylemlerden kendileri darbeler yediler; böylece savaşta ilk stratejik yenilgiyi almış oldular. Türk ordusunun yıldırım savaşı, ayaklanmaya karşı koyma stratejisi bu üç aylık dönemde boşa çıkarıldı ve bu savaş stratejisi bir kez yenilgiye uğratıldı. Üç aylık dönemin sonunda, bu durumu en yetkili faşist ağızlar da itiraf ederek, savaşta yeni stratejiler uygulamak ve uzun süreli ele almak zorunda olduklarını açıkladılar. Uzun süreli savaş, devrimin savaş stratejisiydi ve böylece kendi stratejisini düşman karşısında egemen kılarak ilk ciddi stratejik başarıyı kazanmış oluyordu.

Devrimci açıdan 15 Ağustos atılımı silahlı gerilla eylemleriyle siyasal ve örgütsel çalışmayı geliştirme, pratik deneylerle gerilla savaşını giderek geliştirme harekatıydı. Harekat dar planlanmıştı ve savaşın gelişimine uygun somut durumlar kavranarak planlama geliştirilmedi. Düşmanın kesin stratejik sonuçlar almak amacıyla saldırdığı bu dönemde, devrimci savaş bu stratejiyi boşa çıkarmak, en zayıf noktalarında düşmana saldırılar düzenleyerek uzun süreli savaşı egemen kılmak üzere düzenlenmeliydi. Düşmana yöneltilen taktik askeri saldırılarda yetersiz kalındıysa da, bu amaç esas olarak gerçekleştirildi.

Aralık '84-Mart '85 dönemi, faşist-sömürgeci düşmanın ilk başarısızlığı sonunda kısmen geri çekildiği, savaş strateji ve taktiklerinde değişiklikler ve yeni planlar yaptığı, "pişmanlık kanunu", "ajan-milis çetecilik", "gayri nizami harp" dediği kontrgerilla stratejileri üzerinde çalıştığı ve yeni bir saldırı için hazırlandığı dönem oldu. Düşmanın belli bir geri çekilmesini ve değişiklikler yapmak zorunda kalmasını içeren bu dönemde devrimci kuvvetlerin darbe vurucu saldırılarını daha çok artırmaları, üslenme, eğitim ve savaş güçlerinin hazırlanmasını geliştirmeleri ve düşmanın yeni yönelimlerine göre kendilerini güçlendirmeleri gerekirdi. Devrimci güçler tarafından durum böyle kapsamlı ele alınmadığı gibi, bilindiği kadarıyla da mücadele ve çalışmalar pratikte geliştirilmedi ve mevcut olan hazırlıklar pratiğe aktarılmadı. Savaşa aşırı kalıpçı, subjektif ve kaçak yaklaşım, onun sorunlarını köklü ele alamama devrimci çalışmalar açısından ciddi yetersizlikler ve yeni gelişmelere hazırlıklı olamama durumu yarattı. Bu dönemde savaşa, doğru bir yaklaşım olsaydı düşmanın yeni çabalarının birçoğunu daha hazırlık sürecindeyken darbelemek ve düşman hazırlıklarını zayıf bırakmak mümkün olurdu. Ve böylece düşmanı hazırlık aşamasındayken, henüz zayıfken vurmak gibi önemli bir savaş kuralı gerçekleştirilmiş olurdu. Bizde yaşanan ise, adeta tarafların kendi hallerine çekilmeleri ve kendi durumlarıyla uğraşmaları oldu. Bu, böyle bir şeye şiddetle ihtiyaç duyan düşmana rahat hareket etme ve kendini toparlama olanağı verdi.

Faşist-sömürgeci düşman Mart '85'te genelde tüm Kürdistan'da, özel olarak da Hakkari ve Siirt'in üslenme alanlarına yönelik olarak, tüm askeri gücünü harekete geçirerek ve işbirlikçilerini kullanarak geniş çaplı yeni bir saldırı başlattı. Devrimci üslenme alanlarını dağıtmak, savaş bölgelerini birbirinden tecrit ederek tek tek düşürmek, devrimci kuvvetleri tümden yok etmek ve kitlelerdeki devrimci kabarmayı bastırmak amacını güdüyordu. Bunun için, hemen her alana asker çıkardı, karakollar kurdu, mücadelenin yoğunlaştığı bütün bölgelere çok büyük askeri kuvvetlerle saldırı düzenledi ve Kürdistan geneli için içiçe güvenlik çemberleri oluşturarak tam bir kuşatma ve kontrolü gerçekleştirmek istedi. Bu, düşmanın bir kez daha yıldırım savaşına başvurması, stratejik harekata girişmesi ve kesin sonuç almayı hedeflemesiydi. Faşist-sömürgeci düşman, bir yandan bu stratejiyi hayata geçirmeye çalışırken, öte yandan da "özel savaş"ın diğer stratejilerini uygulamaya koymak için hazırlıklarını ve çabalarını yoğunlaştırıyordu.

Mart-Temmuz 1985 döneminde devrimci kuvvetler, daha başından ve büyük ölçüde böyle bir ortamda hareket etmek zorunda kaldılar. Daha önce çeşitli bölgelerde mevzilenmiş olan küçük grupların tecrit ve sıkışmasını önlemek ve düşman saldırılarını boşa çıkarmak için bu kuşatmaları yaran harekatlar gerçekleştirdiler. Düşmanın böyle bir harekatı karşısında devrimci yöntem, her savaş bölgesinde güçleri düşman saldırılarına uygun mevzilendirmek, düşmanın öncü uçlarına ve zayıf noktalarına saldırılar düzenleyerek darbeler vurmak, mücadelenin geliştiği üslenme alanlarının bütün güçlerini harekete geçirerek buraları önemli çarpışma alanları haline getirmek, hareketli mücadeleyi ve yeraltı çalışmasını kullanarak güçleri korumak ve böylece düşman saldırılarını etkisiz kılarak düşman harekatını boşa çıkarmaktı. Daha önceki hazırlık zayıflığı ve savaşın düzenlenmesindeki yanlışlıklar nedeniyle bunlar büyük ölçüde gerçekleştirilmedi; devrimci güçlerin örgütlenmesi bu duruma yeterince uygun olmadı, güçler bazı yerlerde küçük kuvvetler halinde bölündü, devrimci gelişme alanlarındaki kitle gücü harekete geçirilmedi, bu güçler örgütlenip yönetilmedi, bu tür alanlarda savaş yoğunlaştırılmayarak buralardan çarpışmasız çekilindi ve en önemli olarak gelişmelere uygun savaş planları hazırlanmadı ve güçler böyle bir planla hareket ettirilmedi, düşmana karşı taktik saldırılar yeterince geliştirilmeyerek savunma içinde kalındı. Bu yanlışlar ve savaşa doğru olmayan yaklaşımlar nedeniyle bu dönemde gereksiz, kuralsız çarpışmalar ve insiyatifsiz bir savaş durumu ortaya çıktı ve bu durum devrimci kayıpların fazla olmasına yol açtı.

Çok şiddetli çarpışmalarla ve yanlışlar nedeniyle aşırı zorluklarla geçen bu dönemde, savaş bütün Kürdistan'da yükseltilerek, Kürdistan'ın her alanında kahramanca direnişler gösterilip kan verilerek, ağır kayıplar pahasına da olsa düşman saldırıları boşa çıkarılarak düşmanın bu harekatı da yenilgiye uğratıldı. Düşman planlarını ve amaçlarını gerçekleştiremeyerek savaşta değişiklikler yapmak zorunda kaldı. 15 Ağustos'un birinci yıldönümünde düşman Genelkurmaylığı adına yapılan açıklamada bu durum açıkça itiraf ve ilan edildi, düşman uyguladığı savaş stratejisiyle Kürdistan devrimci savaşı karşısında sonuç alamadığını ve alamayacağını, savaşta değişiklikler yapacağını belirterek yenilgisini ve uzun süreli savaşı kabul etmek zorunda kaldığını açıkça tüm dünyaya duyurdu.

Ağustos 1985-86 dönemi, taraflar açısından bir yandan savaşı sürdürürken, diğer yandan da yaşanan savaş pratiği temelinde yanlış ve hataları ortaya çıkarıp giderme, gelişen savaşın özelliğine uygun ve kendilerini başarıya götürecek savaş taktikleri ortaya çıkarıp uygulama, güçlerini buna göre örgütleme ve hareket ettirme dönemi oldu. Devrimci güçler gerilla savaşının geliştirilmesi sorunlarını çözümleyip, savaşa yaklaşımdaki ve taktik uygulamadaki yanlış ve hataları gidererek gerilla hareketini pratiğe oturturken, faşist-sömürgecilik de "özel savaş" taktiklerini bir bir uygulamaya ve savaş güçlerini buna göre örgütleyip uyarlamaya çalıştı. Teslimiyete ve ihanete prim vererek bunları geliştirmeyi ve devrimci hareketi içten çökertmeyi amaçlayan "pişmanlık kanunu" çıkarttı; böylece zindanlarda 1981 yılından beri uygulamaya çalıştığı bu yöntemi yasallaştırarak kazandığı birkaç hainin ağzından yoğun bir propaganda yürüttü. Kürdistan'da yaygın olarak yaratmış olduğu işbirlikçi, ajan, ihbarcı yapıyı silahlandırarak ajan-milis çete biçiminde devrimci kuvvetlere karşı savaştırmayı ve böylece savaşı Kürdistanlılaştırmayı amaçlayan "koruculuk yasasını" çıkarttı. Aşiretçi-feodal gericiliği, faşist, serseri, lümpen takımını bu biçimde örgütleyerek ve köylülüğe karşı zor ve para yöntemlerini kullanarak yeni bir ordu, çeteler biçiminde bir uşaklar ordusu yaratmaya çalıştı. Bunun için bol para akıttı, her tarafa çağrılar çıkarttı ve onbinlerce gücü böyle toplayarak bu paralı çapulcu gücüyle faşist ordunun yapamadığını yapmayı hedefledi. Bir başka yöntem olarak komploculuğu geliştirmeye çalıştı; örgütlediği sivil-asker ajanlarını devrimci birlikler içine sızdırarak devrimcileri bu biçimde katletmeyi amaçladı. Devrimci mücadelenin geliştiği alanlarda kitlelere yönelik en vahşi baskıları uygulayarak ya kendilerine ihbarcılık yapmalarını, ya da göç etmelerini dayattı. Geniş bir göçertme hareketi geliştirdi, bunun önünü yurtdışına kadar açtı, birçok köyü yakıp yıkarak halkı sürgün etti. Giderek bu uygulamaları yasalar haline getirerek geniş bir sürgün planı ve köyleri birleştirmeyi ve birçok alanı yasak bölge ilan etmeyi hedefleyen "stratejik köyler yasası" çıkarttı. Faşist ordunun tümden kullanılması yanında "özel tim", "vurucu tim" adı altında kontra birlikleri eğiterek çetelerle birlikte savaşa soktu ve bu kontrgerilla gücünü sürekli geliştirmeye çalıştı. Bütün bu güçlerle kendi kemalist taktiklerini ve NATO'nun halklara karşı savaşta oluşturduğu "özel savaş" taktiklerini birleştirerek çarpışmalarda uygulamaya koydu. Bunlarla birlikte "özel savaş" stratejisi içinde önemli bir yeri bulunan psikolojik savaşı hiçbir insani kural ve ölçü tanımaksızın geliştirdi. Sömürgeci basını, radyo ve TV'yi bunun araçları olarak kullandı, Türkçe ve yabancı dillerde çok çeşitli broşür, pul, bildiri, albüm vb. yayınladı. Başta Parti Önderliğimiz olmak üzere, savaşan devrimciler, şehitler, Parti ve mücadele hakkında binbir çeşit yalan, iftira, çarpıtma ve küfürname geliştirdi; bunlarla örgüt içinde güvensizlik, dedikodu yaymaya, kitlelerin Partiye olan çok büyük sevgi ve sempatisini azaltmaya çalıştı. Bu noktada, sahtekarlıkta o kadar ileri gitti ki, başta Newroz olmak üzere Kürt ulusal değerlerine sahip çıkmaya, alçakça böylesi günlerde ordu yönetiminde toplantı ve gösteriler düzenleyecek kadar devrimci değerlerin gücü karşısında alçaldı, zavallılaştı.

Pratik uygulamadaki bütün hata, yetersizlikleriyle de olsa devrimci güçler, faşist Türk sömürgeciliğinin bu "özel savaş"ına karşı gerillayı yaratmak için bilinç, cesaret ve fedakarlıkla çalıştılar ve kahramanca savaştılar. "Özel savaş"ın "Pişmanlık Yasası", komploculuk, stratejik köy, sürgün, psikolojik savaş gibi strateji ve taktiklerini işlemez kılarak yenilgiye uğrattılar; ajan-milis çete örgütlenmesine ağır darbeler vurarak büyük ölçüde işlemez kıldılar, faşist orduyu savaşamaz hale getirdiler. Kontra

birliklerine önemli darbeler vurdular. Bunlarla birlikte Parti III. Kongresi'ni gereçekleştirerek savaş pratiğini kapsamlı olarak değerlendirdiler, yanlış ve hataları ortaya çıkararak tasfiye ettiler, gerillanın kapsamlı bir planlamasını yaparak güçlerini buna göre düzenleyip 1987 yılının büyük gerilla atılımına ulaştılar.

1987'nin geçen yedi ayı Kürdistan'da büyük atılım ve gelişme dönemi, savaşın her bakımdan geniş boyutlarda gelişmesi dönemi oldu. Faşist-sömürgeci düşman bilinen "özel savaş" yöntemleriyle savaşı sürdürmeye çalıştı ve devrimci kuvvetleri böylece işlemez kılacağını umut etti. III. Kongre değerlendirme, karar ve planlaması temelinde büyük bir insiyatifle kış ve bahardan itibaren gerillayı tüm Kürdistan'a yayan devrimci güçler, ajan-milis çete örgütlenmesine öldürücü darbeler vurup dağıtarak, faşist ordu birliklerini bütünüyle hareket edemez hale getirerek, kontra birliklerinin birçoğunu daha Kürdistan'a ayak basar basmaz imha ederek faşist-sömürgeci Türk devletinin "özel savaş"ını bütünüyle yenilgiye uğrattılar ve Türk faşizmini savaşı yeniden ele almak ve her bakımdan yeni stratejik ve taktik düzenlemeler (eğer bulabilirlerse) yapmak zorunda bıraktılar. Bu durum, savaşta alınan yenilgi, asker-sivil, iktidar-muhalefet, işbirlikçi-uşak takımından, Türk burjuvazisinin bütün temsilcilerinin ağzından açıkça itiraf edildi ve hep birden yeni çareler aramaya başladılar. Genelkurmaylık olayı, asker-sivil tartışması bu gelişmelerin bir sonucu, bunalımın ve çaresizliğin doruğu ve gelişmelerin düzeyinin en açık bir göstergesi oldu, "Sıkıyönetimin kaldırılması", "süper valilik", "özel kolordu" gibi umutsuz çabalar faşist-sömürgeciliğin bu gelişmeler karşısındaki çaresiz arayışları ve gerçekleri daha açık itiraf etmesi olarak ortaya çıktı. Ve bütün bu gelişmeler, artık gerillanın Kürdistan sathına bir daha sökülmemecesine oturduğunun somut kanıtları olarak hayat buldu.

Kürdistan'da gerilla savaşı ve düşmanın yeni uygulamalarının anlamı

Her savaşın temel ilkesi, düşmanı imha etmek, kendi güçlerini korumaktır. Buradaki imha etmenin anlamı, düşman kuvvetlerinin tümünü fiziki olarak imha etmek değil, bununla birlikte esir alma, dağıtma, silahsızlandırma vb. biçimlerini de içine alan savaş dışı bırakma, onun çarpışma ve savaş gücünü ortadan kaldırmadır. Düşmanın savaş gücünü imha etmek, kendi güçlerini korumanın da en temel biçimidir ve bu nedenle daima önde gelir, birincildir. Savaşan bütün güçler, sonuç alabilmek için savaşın bu temel ilkesini uygulamak zorundadır.

Kürdistan devrimci gerilla savaşının temel ilkesi, düşmanı imha etmek ve yıpratmak, kendi güçlerini korumak ve genişletmektir. Buradaki yıpratma, onun uzun süreli savaş olma özelliğinden ileri gelir ve düşman kuvvetlerini imha etmeye bağlıdır, genel olarak imha etmek birincil ve esas, yıpratma buna bağlı olarak ikincildir. Bir başka ifadeyle bu, düşman kuvvetlerini parça parça imha ederek genel bir yıpratmayı geliştirmektir. Gerilla savaşı, sadece bir askeri harekat olmayıp, bununla birlikte siyasal ve örgütsel bir harekat olmasından dolayı kendi güçlerini korumayla birlikte sürekli yeni güçler örgütleyerek gerilla ordusunu büyütme ve kitlelerin yönetimini örgütleme görevleri de vardır.

Savaşın bütün strateji ve taktikleri, savaşın bu temel ilkesinden ve bu ilkeye bağlı olarak çıkar. Kürdistan devrimci gerilla savaşının strateji ve taktikleri de, onun bu temel ilkesine bağlıdır; bu ilkeye uygun olarak biçimler alır ve bu ilkenin hayata geçirilmesi için görev görürler. Örneğin, saldırı, düşman güçlerini imha ederek kendini korumayı içerir; savunma, daha uygun koşullarda düşmana saldırabilmek ve onu imha ederek kendini koruyabilmek için, geçici bir manevra harekatıdır; düşmana daha etkin saldırabilmek için yandan çevirme, kuşatma, daha uygun koşullar için geri çekilme vb. taktikleri de böyledir; pusu vb. taktikler her ikisini de birlikte içerir ve daima düşmanı imha etmek birincildir, düşmanı daha etkin imha edebilmek için kendine uygun ortam yaratma işlemidir.

15 Ağustos Atılımı döneminde (1984-86) Kürdistan'da yaşanan savaş dikkatle incelenirse, savaşan taraflarca, savaşın bu temel ilkesi genel olarak ve çoğunlukla uygulanamamış, ya da çoğunlukla tersinden uygulanmıştır. Bu, her iki taraf açısından da büyük ölçüde böyledir. Kendi güçlerini korumak ve düşmanı imha etmek biçiminde ele alınan savaş ilkesi, savaş taktiklerinin doğru ve etkin uygulanamamasına ve güçlerin çoğunlukla savaş dışı kalmasına, gerçek anlamda savaşamamasına yol açmıştır. Devrimci açıdan bu, savaşta tutuculuk, tasfiyecilik, savaşa kaçak yaklaşma ve savaşın taktik yürütücüsü olamama demektir. Bu durum, savaşa böyle yaklaşan güçler açısından da büyük bilimini ve ilkesini kavramama, savaşta acemilik ve tecrübesizlik gibi durumlardan ve dogmatik, reformist ve oportünist anlayışlardan veya bunların birkaçından birden kaynaklanmıştır. Her ne olursa olsun, savaş alanında bulunan güçler için bunun sonucu "boş pratikçilik", savaş dışı olma, savaşamama olmuş; bu durum kuralsız bir savaşa, savaşın gelişiminin olumsuzluklarla karşılaşmasına ve aşırı kayıplara yol açmıştır. PKK III. Kongresi, devrimci savaştaki bu yanlış ilkesel yaklaşımı düzeltmiş, buna neden olan anlayışları açığa çıkarıp gidermiş, devrimci savaşı doğru temel ilkeye oturtarak devrimci düzeltmeyi ve yenilenmeyi yapmıştır. 1987 Atılımı ve büyüyen devrimci gerilla savaşı böyle bir gelişme temeli üzerinde yükselmiştir ve yükselmektedir.

Savaşın pratik uygulanması, muharebeler ve taktikler alanında benzer durum faşist ordunun yürüttüğü savaş açısından da geçerlidir. Faşist ordu, her ne kadar saldırı, operasyon, arama-tarama içinde olmuşsa da, her zaman kendisini korumayı ve bu temelde saldırı yürütmeyi esas almıştır. Elbette bunun çok çeşitli nedenleri vardır. Bir kere, Türk ordusu savaşa hazır değildir, bir savaş ordusu değildir, o silahsız toplum üzerindeki bir korkuluk ve karabasandır; onun bu karakteri Kıbrıs'ta kendi birlikleriyle nasıl savaşmış olduğunda ve Kürdistan'daki çaresizlik ve yenilgisinde açıkça görülmüştür. İkincisi, Türk ordusu gerillaya karşı savaşmak üzere hazırlanmış, gerillaya karşı savaşacak güçte bir ordu değildir. Üçüncüsü, Türk askeri, genelde savaşa girecek, özelde de gerillaya karşı savaşacak bir güç değildir. Dördüncüsü, sadece asker değil, ordunun yönetim takımının da durumu aynıdır, hatta askerden daha da zayıftır. Elbette bu, faşist-sömürgeci düzenin içinde bulunduğu durumun ve yürüttüğü savaşın özelliklerinin, amacının bir sonucudur. Bu yapısı ve özellikleriyle faşist ordu Kürdistan'daki gerillaya karşı savaşamamış ve yenilgi almaktan kurtulamamıştır; bu durumuyla gerçek anlamda etkin bir savaş gücü olamayacak ve gerilla karşısında tutunamayacaktır.

Olaylar ve gelişmeler, Türk burjuvazisinin, Kürdistan'da yürüttüğü savaşın ve ordusunun bu durumuna ilişkin gerçekleri kavramaya başladığını göstermektedir, ya da bildiği ve fakat gizlemeye çalıştığı gerçeği varlığının karşı karşıya bulunduğu yıkım sancılarıyla itiraf etme ve çareler aramak zorunda kalmaktadır. Türk burjuvazisi, son yönelimleriyle savaştaki bu sürekli savunma durumuna son vermeye ve güçlerini buna göre düzenlemeye çalışmaktadır. Ancak bu durum, onun yürüttüğü savaşın karakterinden ve kendi tükenmiş yapısından kaynaklanmaktadır; bu nedenle yapılmak istenen şeylerin nasıl karmaşadan kurtulamadığı ve toplum nezdinde alay konusu haline geldiği ortadadır.

Kürdistan'da yürütülen gerilla savaşının faşist Türk ordusunu nasıl yenilgilere uğratıp işlemez kıldığı, faşist sömürgeci rejimi nasıl bir çıkmaz içine soktuğu gözler önündedir. Görünüşte "sıkıyönetimin kaldırılması", Genelkurmaylık bunalımı, "Bölge Valisi" ve "Özel Kolordu" gibi son derece önemli olan son gelişmeler faşist ordunun Kürdistan'da içine düştüğü başarısızlığın ve çıkmazın doğrudan sonuçları olmaktadır ve faşist-sömürgeciliğin savaştaki durumunu göstermektedir. Gerçekte bütün bunlar, Kürdistan'daki gerilla savaşı karşısında başarısız kalan faşist Türk ordusunu savaştan kaçırmak, savaşamaz durumda olan bu gücü gerillanın hedefi olmaktan kurtarıp korumaya alarak toplum üzerinde bir korkuluk olarak tutmaya çalışmaktan başka bir şey değildir. Böylece Türk burjuvazisi, gerillanın askeri hedeflerini azaltmayı, faşist ordunun savaştaki yenilgisini gizlemeyi ve dağılmasını önlemeyi, eğer kaldıysa olduğu kadarıyla ordunun "prestijini" korumayı amaçlamaktadır. Aslında faşist ordunun bu durumu daha 15 Ağustos Atılımının ilk yılında ortaya çıkmış ve itiraf edilmişti. Bundan sonra, sistemli olarak asker savaştan çekilerek NATO patentli generallerin komutası altına özel birlikler verilmeye çalışıldı. Ancak 1987 Atılımı NATO patentli generallerin de bir hiç olduğunu ve savaştaki başarısızlıkların bunların ürünü olduğunu ortaya çıkardı. Şimdi, bir gösteriştten öte bir şey olmayan bu subaylar da savaştan çekilmekte ve savaş tümüyle kontra birliklerine bırakılmaktadır.

Türk burjuvazisinin, son yönelimiyle savaşta aktivite kazanmayı ve bir saldırı gücü haline gelmeyi amaçladığı açıktır. "Sıkıyönetimin kaldırılması", "Bölge Valiliği" ve "Özel Kolordu" oluşturulması, böyle bir konuma sahip olmayan ve dağılma noktasına gelmiş bulunan faşist orduyu savaştan çekerek gerillanın yapıgın hedefi olmaktan kurtarma, savaşı "özel birlikler" denilen kontrgerilla birliklerine devretme ve böylece hedeflerini sınırlandırma, yürüttüğü "özel savaş"ı "sınırlandırılmış savaş" biçiminde yeniden örgütleme hedefine yöneliktir. Aksi durumun kendileri açısından bir felaket anlamına geldiği tüm burjuva çevrelerce açıktan itiraf edilmiş, iktidarı ve muhalefetiyle tüm burjuva siyasal oluşumları böyle bir hedefte birleşmişlerdir. Bu da aslında bir görünümdür, gerçekte ise kararlar daha önceden Pentagon'da alınmış ve gerekli planlar oluşturularak bu kuklalara talimat biçiminde sunulmuştur.

Türk burjuvazisi Pentagon ve NATO uzmanlarının direktifi doğrultusunda ve doğrudan yönetimi altında "özel savaş" makinasını "Genel Valilik" ve "Özel Kolordu" biçiminde bugün yeniden örgütlemeye çalışmaktadır. Bu, daha önce uygulamakta olduğu "özel savaş" yöntemlerini yeni koşullara uyarlama ve geliştirme çabası olarak ortaya çıkmaktadır. Tamamen kontra birliklerinden ve ajan-milis çete güçlerinden oluşan bir özel savaş ordusu örgütlemeyi, bunları daha gelişkin araç-gereçle donatmayı, çok zayıf kaldığı istihbaratı işletebilmek için ihbarcılığı daha çok geliştirmeyi, böylece özel hazırlanmış güçlerle gerilla karşısında hedeflerini sınırlandırmış olarak taktik harekatta etkinlik kazanmayı ve karşı-gerilla taktiklerini uygulamayı, bu temelde yürüteceği savaşla bir yandan gerillaya darbe vururken, diğer yandan da gerillanın genişlemesini önleyerek gerilla savaşını zaman içinde aşınmaya ve yozlaşmaya uğratıp böylece sonuca ulaşmayı amaçlamaktadır. Ordunun ve hükümetin yenilerek çıkmaz içine düştüğü Kürdistan'daki savaşta kurtarıcı olarak yetişen bir "süper" valinin, çalışma ve açıklamalarından strateji ve taktiklerinin böyle olduğu anlaşılmaktadır.

Düşmanın kısmen bir düzenlenmeyi ifade eden bu yeni uygulamaları gerilla karşısında tutunabilecek ve etkili olabilecek midir? Buna önce uygulayanların durumuyla bakalım. Her şeyden önce, sözle başarılı olacağı her gün tekrarlanan bu yeni oluşumun sonuç vereceğine gerçekte ne buna karar verenler, ne uygulayıcı şefler ve ne de kamuoyu kanidir. Karar vericilerin iç çelişkileri ve politik çıkmazları, tükenmişlikleri ortadadır; bu tür şeylerle günü kurtarmaya, kitleleri aldatmaya ve başarısızlıklara sorumlular hazırlamaya çalıştıkları açıktır. Kamuoyu ise, yapılan bütün bu uygulamaların hepsinin başına bir "süper" kelimesi koyarak bunlarla dalga geçmekte ve kendi durumunu bu biçimde ortaya koymaktadır. Gerçekleri en açık biçimde ise "süper adam" olarak tanımlanan valinin kendisi izah etmektedir. Bu vali, daha göreve başladığı ilk günlerde yaptığı açıklamada, Kürdistan'da gerillanın üslendiği tek bir dağın adını vererek *"Buraya koca bir kolordu gönderseniz kendisi kaybolur ve hiçbir sonuç alamaz"* demektedir. Göreve böyle başlayanın sonuçta ne olacağı açıktır. Kürdistan'ın tek bir dağını ikiyüzelli bin kişilik bir kuvvetle zaptedemeyeceğini resmen açıklayan bu valinin, şimdi emrine hazırlanan kırkbin kişilik kuvvetle tüm Kürdistan'ı zaptedecek aslan olarak görünmeye çalışmasına kim inanır? Ayrıca "yeni yöntemler" olarak ortaya atılan şeylerin pek de yeni olmadıkları, sınırlı bir biçimde de olsa üç yıldan beri uygulanmaya çalışılan ve başarısız kalan eski yöntemlerin biraz düzenlenerek piyasaya sürülmek istendiği ortadadır. Bu durumuyla, düşmanın yeni uygulamalarının gerillanın gelişimini durdurmak bir yana, onun gelişimi için daha elverişli koşullar yarattığı, bu ortamda eğer sebat ve azimle yürütülürse gerillanın çok daha hızlı gelişme ve genişleme göstereceği açıktır.

Faşist-sömürgeci düşman bu yöntemlerini, PKK III. Kongresi'nin yarattığı atılım ve gelişen yaygın gerilla hareketi karşısında zorunlu tedbirler olarak geliştirmeye çalışmaktadır. Ama bunların PKK'nin yarattığı düzeltme ve sağladığı atılım karşısında zayıf kaldığı açıktır. Bunlar, artan gerilla eylemleri karşısında daha şimdiden ölü doğmakta ve başlamadan işlemez hale gelmektedir.

Devrimci gerilla savaşının başarıyla geliştirilmesi açısından düşmanın durumunu, onun savaş strateji ve taktiklerinde yaptığı değişiklikleri sürekli izlemek gerekir. Daha genişlemiş olarak örgütlenmek istenen kontra birliklerini ve kontralar savaşını yenilgiye uğratmanın yolu Kongre'nin belirlediği hedefler doğrultusunda Gerilla ordusunu genişletmek ve gerilla savaşını yaygınlaştırmaktır. Düşman kuvvetlerinin sınırlandırılması, bu hedefleri gerçekleştirmek, üslenmeyi geliştirmek ve kitleleri seferber etmek için daha da uygun ortam yaratır. Gerillanın düşmanı imha etme temel görevini, kendini genişletme ve kitleleri örgütleme temel görevleriyle birlikte yürütmek; düşmanın temel dayanak olarak gördüğü çeteciliği ezerken kontra birliklerini izleyerek imha etmek ve düşmana zayıf noktalarında vurmayı geliştirmek; geçmişte olduğu gibi savaşın temel ilkesi ve bundan çıkan taktiklerde hatalara düşme belirtilerini zamanında düzeltmek; belirlenmiş hedefler doğrultusunda mücadele ederken düşmanın yaygınlaştırmaya çalıştığı son uygulamalarını harekette ve eylemde dikkate almak gerekir. Düşman, gerilla taktiklerini kullanarak gerillaya vurmaya çalışmaktadır. Özellikle gece hareketlerinde, üslenmede ve eylem taktiklerinde bunları hesaba katmak, izleme ve istihbaratı geliştirmeyle ateş gücü zayıf olan bu tür birlikleri daha yoğun güçlerle imha ederek bu yönlü çabaları işlemez kılmak gereklidir. Bunlar gerillanın esas görevleri ve harekat kurallarıdır. Yaşanan zengin pratik deney içinde örgütlülüğünü ve eylemliliğini geliştiren gerilla savaşımız, düşmanın yeni düzenlemelerini de işlemez kılarak gelişimini hızla sürdürecektir.

Partimizin doğru devrimci çizgisi, savaşımızın kutsal ve haklı karakteri, halkımızın savaşma azmi ve gücü zaferin garantisidir

Halkımızın yüzyıllardan beri yabancı işgalci ve egemenlere karşı çeşitli biçimlerde gösterdiği direnişler, Türk burjuvazisinin sömürgeci egemenliğine karşı gösterdiği ayaklanma ve isyanlar ve bugün yürüttüğü halk savaşı-bütün bunların hepsi halkımızın varlığını ve çıkarlarını koruma, ülkesini savunma, insanca bir yaşama ulaşma uğruna yürüttüğü savaşlardır ve bu savaşlar kutsal ve haklı savaşlardır. Bugün bu savaş ulusal varlığını koruma, bağımsızlığını ve özgürlüğünü kazanma, toplumsal kurtuluşunu ve gelişmesini yaratma gibi son derece meşru, demokratik, haklı ve yüce amaçlar uğruna yürütülmektedir. Kürdistan devrimci savaşının gücü, onun bu karakterinden kaynaklanmaktadır ve bu nedenle en az olanaklarla bile büyük gelişmeler sağlayarak ilerlemektedir. Bir savaşta başarı ve zaferi nihai olarak kazanabilmek için, savaşın böyle haklı amaçlara dayanması gerekir. Halkımızın yürüttüğü savaşın bu karakterine karşı, Kürdistan'da yaşanan savaşta, faşist Türk sömürgeciliği ise son derece haksız, işgalci, sömürgeci, çağdışı, barbar ve vahşi bir savaş yürütmektedir. Onun savaşının bu karakteri, büyük olanakla-

Devamı 23. sayfada

MİLİTANLARIN DİLİNDEN

PKK III. KONGRESİ

"Proletarya devrimciliği ve Parti ölçüleri dahilinde gerçekleşmeyen her çaba, şu ya da bu yabancı sınıfın ve sömürgeciliğin ölçülerini konuşturmak, onun anlayış ve eğilimlerini hayata geçirmek anlamına gelir"

Fatma

PKK hareketi ile, henüz grup aşamasında ve bu aşamanın da başlarında iken tanıştım. Gruba fiilen 1975'te katıldım.

1970'li yılların başları, Türkiye siyasal ortamında ve özellikle de 'sol'unda önemli çalkantı ve gelişmelerin yaşandığı yıllardır. Kişiliği daha çok bu yıllarda (1965-75) mayalanan Türkiye 'solu'nun durumunu, özelliklerini ve yarattığı tipi, Parti Önderliği, "Türk Solu'nun Tarihi, Bol Demagoji ile Yüklü Derin Bir Örgütsüzlük, Eylemsizlik ve Tasfiyecilik Tarihidir" başlıklı yazıda çarpıcı bir biçimde ortaya koymuştur.

Açık ki bu özellikler, şu ya da bu kişiden çok, gözlerini devrimciliğe böylesi bir ortam içerisinde açmış, bu olumsuzlukların bilincine derinden varmamış ve ona karşı güçlü bir savaş vererek, gerçek proleter devrimciliğe ulaşmamış, devrimci eğitimini tamamlayamamış tüm öge ve güçlerde şu veya bu oranda mevcuttur. Devrimci mücadele saflarında böylesi olumsuz özelliklerin izlerinin taşınması ise, kişiyi de, hareketi de zorlayan, giderilmemesi halinde devrim dışına itebilecek olan çok önemli bir tehlikeyi oluşturur.

İşte böylesi oluşumların gündemde olduğu Türkiye ve Kürdistan koşullarında ben de 1973 sonlarından başlayarak, devrimci geçinen yüksek öğrenim gençliği içinde yer almaya başladım. Ama, o kuşaktakilerin çoğu adına layık olmasa da siyasal faaliyete ilk defa burada yüzyüze gelir veya içinde yer alırken, benim bu yönlü faaliyetlerimin geçmişi daha eskiye uzanıyordu. Cumhuriyet tarihi içinde sağda ve "sol"da ortaya çıkan her türlü siyasal oluşuma ya kaynaklık eden ya da cididi etkilerde bulunan ve yaklaşık 40 yıl tek siyasal parti olarak halklarımıza dayatılmış olan CHP ile, ailenin bu parti ile olan ilişkilerinden ötürü, ben, çok genç yaşlarda karşılaşma durumunda kaldım. Resmi ideolojinin tanımladığı biçimde, gerçek anlamlarını bilmediğim koşullarda bu gücün durumunu ilericilik ve halkçılık biçiminde algıladım. Yanılgılı ve olumsuz sosyal ve ulusal konumum bununla da sınırlı değil, ailem ve dayandığımız sosyal zemin —ki bu orta köylülük ve ondan dönüşmüş yarı-aydın bir tabakadır— Kemalizmi, Kürdistan üzerinde işgal, istila ve kırım yürüttüğü ilk dönemlerinde de anti-feodalizm ve ilericilik adına benimsemiş, böylece kendi varlığına karşıt bir konuma düşmüştür. Nedeni ne olursa olsun, yine ister bilinçli, isterse bilinçsiz olsun bu durum derinden lanetlenmesi ve mahkum edilmesi gereken bir durumdur. Bugün Kürdistan'ın en yiğit, en bilinçli ve en fedakar evlatlarının kanı pahasına ortaya çıkarılmış gerçekler karşısında durumu, bilinç düzeyi, yaşı ve cinsiyeti ne olursa olsun, geçmişte Kemalizmin tuzağına düşmüş, onun ülkemiz ve halkımız üzerindeki alçakça emellerine alet olmuş her fert, çağımızda insan olarak yaşamak onurunu dahi ancak düştüğü konumun vehametini derinden bilince çıkararak, tüm ruhunu ve beynini Kürdistan ulusal kurtuluş davasına adayarak elde edebilir. Burada önemli olan ne kadar iş yapıldığı, nerede yaşanıldığı da değildir. Davaya ne kadar bağlı kalındığı, ne kadar samimiyetle çalışıp yaşanıldığıdır. Ve eğer gerçekten ülke ve halka karşı dürüst davranılır, bireysel çıkar ve endişelere yenik düşülmezse bunu başarmak hiç de zor değildir.

Yukarıda belirttiğim gerçekler, beni kuşatan nesnel koşullardır. Çok iyi bilindiği gibi böylesi özelliklere sahip bir çevrede dünyaya gelmek, benim irademin dışındaki bir olgudur. Ve yine benzer sosyal zeminlerden yola çıkmış, belki de çok daha ağır konumlara sahip, ama daha sonra devrimcilerin ön saflarında yürümeyi başarmış, saygın devrimciler de az değildir. Ancak her şeye rağmen bu olumsuz gerçeklerin, onun etkileri altında büyümüş, devrimci olmak isteyen bir kişi için ağır bir yük olduğu, onun etkilerinden arınmak için olağanüstü devrimci bir çaba ve eğitimi zorunlu kıldığı açıktır.

Aile ve sosyal temelin ulusal ve toplumsal gerçekliğimiz karşısındaki sözkonusu konumu ulusal ve toplumsal yabancılaşmayı yapıya ekerken, aile ve yakın çevre (toplum) eğitimi ise bireyci, seçkin, yanlış otorite anlayışları ile sosyal çarpıklığı işlemiştir. Sömürgeci eğitim kurumları bütün bunları derinleştirmeye, yalıtılmış, yabancılaştırılmış, uşak ve uysal bir kapıkulu yaratarak taçlandırmaya çalışmıştır.

Ancak tüm bu olumsuzluklar, çok belirgin olmasa da karşıtlarını da daima içinde taşımıştır. Orta sınıf gerçekliği, ulusal dil ve kültürle ve halkla, çok çarpık ve zayıf da olsa ilişkilerin sürmesine zemin sağlamış, çelişkileri az da olsa görüp tanımaya, aydınlanmaya olanak vermiştir. Fakat bunlar, doğru perspektiflere edinilmediği için sonuçta bir yığın yanılgı ve önyargı haline gelmiş; bu ise daha sonraki devrimci gelişme ve faaliyete ket vuran, devrimci gerçekliği anlama ve kabul etmeyi zorlaştıran faktörler olarak çok zararlı ve tehlikeli bir duruma yol açmıştır. Öz olarak bu süreçlerde sınıf içgüdüsü ile kendiliğinden edinilen bilincin, Kürdistan'ın özgül durumu nedeniyle devrimci gelişme ve mücadele önündeki en ciddi tehlike olduğu gerçeği, daha sonraki süreçte ortaya çıkan en yakıcı gerçektir. Bu gerçeği kaba sloganlar düzeyinde elbette ki her devrimci bilebilir. Bu anlamda ve hatta lafzî olarak daha da ötesi bir bilinç bende de vardı. Ama kişiliğin devrimci dönüşümü ve devrimci pratiğe hakimiyet bu kadar bir bilinç ve sıradan çabalarla sağlanamaz. Bu ise derinliğine kavranmış devrimci bir bilinç, güçlü bir inanç ve tutarlı bir devrimci mücadele dışında edinilemez. Bu sınıf gerçekliği ve onun olumsuz özellikleri ile görüntülerine karşı aralıksız ve giderek derinleştirilen bir savaş vermeksizin devrimci kişilik ve savaşçılığa ulaşılamaz. Bütün bunlar gerçekleştirilmeksizin girişilen her siyasal ve sosyal etkinlik, niyetlere ve yanılgılara rağmen kaçınılmaz olarak aksi sonuçlar ve anlamlar taşır. Nitekim okul çağından önce akraba, aşiret, tanıdık ve dost çevreler; okula gittikten ve mezun olduktan sonra ise sosyal ve politik ilişkilerle edinilen arkadaş çevreleri anlamında nicel olarak geniş bir kesimle olumlu bir ilişki ve diyaloğum vardı. Fakat bu, geleneksel anlayışlara dayanan, toplumdaki mevcut konumları meşru gören bir ilişki ve diyalogdu. Devrimci eleştiri ile bilince çıkarılıp reddedilmiş, devrimci ilkeler ve mücadeleyi temel almış değildi. Bu durum, başlangıçta, devrimci bilinçle ve hareketle temasa geçinceye kadar hemen herkes için böyledir. Ama bütün bunlar yapılmadan öne sürülen devrimcilik iddiası, sömürgeci egemen güçlerin biçimlendirdiği ve empoze ettiği birçok önyargı, hatalı ve yıkıcı düşünce tarzı, alışkanlık ve ilişki biçimini devrimci hareket saflarına taşımak anlamına gelir.

Yüksek okula başladığım 1973 sonlarına kadar, kırıntı kabilinde edinilmiş belli bir bilgi dışında devrimci bilinç anlamında bütün bu olumsuz gerçekleri, bilincinde olmaksızın yaşadım. 1975'lerde Hareketle ilişkiye geçtiğim döneme kadar yaşadığım ise Türk "solu"nun o dönemde siyasal mücadeleye katılan herkese yaşattığı devrimci lafazanlık, belli bir program ve örgütlenmeye dayanmayan, genel anti-faşist ilkelerden yola çıkmış, ama önü fazla aydınlanmamış bir eylemcilik, özet olarak bir karmaşa ve yüzeysellikti.

Niyeti ne olursa olsun, nispeten rahat ve hele kendisine bu denli katmerlice yabancılaştırılmış bir yapıdan gelenlerin böylesi bir kendiliğindenlik batağı içinde boğulup gitmesi son derece kolaydı. Devrimi ve sorunlarını hayati önemde görüp, ona köklüce yönelmek ve çözüme ulaşmak gücünü, bu sınıfın mensupları, gerçekten kolay kolay başaramazlar. Eğer dürüst bir yaklaşım içindelerse onlara önderlik edilip devrimci dayatmalarla olumlu sonuçlara ulaşmaları elbette ki sağlanabilir. Ve bu çoğu örnekte gerçekleşmiştir de. Ama onların buna kendiliğinden ulaşması gerçekten zordur. Hele o günkü Türkiye ve Kürdistan siyasal ortamı içinde.

Daha önce de kısaca değindiğim gibi, siyasetin dışına atılmış Kürdistan halkının çoğu bireylerinin aksine, benim dünyaya gözlerimi açtığım ortam yanlış bir temelde de olsa politik faaliyet ve yaşamın önemli yer tuttuğu bir ortamda Kürdistanlı bir kadın açısından bu çok daha büyük bir anlam ifade eder. Daha sonraki yaşam ve faaliyetlerimde politik yönelimi tercih etmemde elbette ki bu durumun belirleyici etkileri olmuştur. Yoğun, modern politik yaşam ve mücadele çağımız insanının temel özelliklerinden biridir. Ancak Kürdistan'da bu alanda sergilenenler, tamamen çağın özelliklerine, insanlığın ilerici ve haklı özlemlerine ters, onu boğmaya çalışan gerici, sömürgeci, katliamcı politikalar ve politik faaliyetler olduğu için; bireyin bu yönlü faaliyetleri de olumsuz ve yanlış çizgilerle şekillendirir. Daha sonra devrimci mücadeleye ulaşmamızı mümkün kılan etkenlerden biri olarak bu yönlü bir çaba ve yaşamı temel almam, bununla sınırlı olmak üzere olumlu bir rol oynamasına rağmen, bu durum benim açımdan da, politik algılama, ilişki, faaliyet ve yaklaşımlarda çarpıklaştırıcı ve kısırlaştırıcı gibi olumsuz bir ol oynamıştır. Politikayla, politik mücadele ile devrimci hareket saflarına katıldıktan sonra yüzyüze gelenlere göre bu durum elbette ki ciddi bir dezavantajdır. Önemli oranda boş ya da açık olan bir sayfaya yazmak, birçok şeyin çiziktirilmiş olduğu bir sayfayı silip yeniden yazmaktan hem daha kolay ve hem de daha verimli olur. Bizim durumumuz elbette ki yanlış birçok şeyin çarpık bir biçimde yansıtıldığı bir sayfaya benziyordu.

Aile ortamında, toplumda kadın vd. kesimler üzerinde uygulanan geleneksel baskı biçimlerini önemli oranda hissetmeden nispeten "özgür" bir hava içinde büyüdüm. Toplumda kadının ne denli güçsüz ve düşürülmüş olduğunu gördükçe, yine bunun gelişimim önünde ne kadar büyük bir engel olduğunu anladıkça bu konuda tepkici davranmaya başladım. Açık ki devrimcilik için yöneldiğim tarz, başlangıçta ne düşüncede ve ne de pratikte devrimci bir tarzdı ve buna yabancı olduğum için olamazdı da. Toplumda saygı gören ve daha çok erkeklerin uğraşı olarak bilinen çalışma, yüksek öğrenim yapma, politik faaliyet, birçok konuda çözüm gücü olma gibi alanlarda bilgi, yetenek ve atılganlıkla gelişmeye çalıştım. Ancak elbette ki bunlar, en fazla küçük-burjuva eşitlikçiliği ve "özgürlük" anlayışı çerçevesinde ve o da Kürdistan ve Türkiye'deki özgün yapılanışlardan ötürü, feodal-aristokrat, burjuva anlayışların da belli oranda izlerini taşıyan yönelimlerle oldu. Toplumun kadını, eskiye ve eve bağlayan, köleleştiren geleneksel dayatmalarına karşı kendi şahsımda böyle bir mücadeleye yöneldim. Ama yukarıda belirttiğim çerçeveyi aşmayan bu yönelime karşılık toplumun dayattığı aile, aşiret vb. ilişki ve anlayışlarına karşı daha fazla bir mücadeleye de girişmedim. Bunun da ötesinde, ona hakim olan gelenek, görenek, dil, kültür değerleri, dini ve ruhsal şekillenmelerine karşı, gerek bunlardan belli oranda etkilenmiş olduğum için ve gerekse edinmiş olduğum politik kişilikten ötürü her zaman duyarlı davrandım, uygun ve saygılı bir konumda kalmaya çalıştım. Halkın değer yargılarına ters düşen konularda, kötü tartışmalara konu olmamaya özen gösterdim, kendimi bu yönlü sürekli bir öz denetim altında tuttum. Bu konulardaki olgunluk çevremle ilişkilerde saygı ve takdiri önemli oranda sağladı ve kadın gerçekliğinin yarattığı zorlukları fazla hissetmeden ilerlememde de büyük rol oynadı. Bütün bunlar yüksek öğrenime başlayıp, devrimci-gençlik saflarında yer aldığım dönemde kendime olan güveni abartmalı ölçüde ileri götürdü. Uzun yıllar fazla engellenmeden, eleştirilmeden, aile ve toplumda önemli oranda onaylanmış olarak yürüyen bir kişilikle kendisine ve kararlarına aşırı güvenen, bunları uygulamaya çalışan, doğru bildiğini savunmakta ve yapmakta ısrarlı ve hatta tutucu bir yapı kazanmıştım. Devrimci hareketle ilişkiye geçmeden önce böyle bir durumun farkına bile varmadım.

1970'lerde boy veren radikal atılım, geleneksel politikacılıkta ilk gediği açtı. Hem de bu, ona sosyalist kılıflar giydirmeye çalışan çeşitli güçlerin yoğun çabalarına ve engellemelerine rağmen başarıldı. Çok sınırlı kalmasına rağmen bu atılım hem Türk egemen güçleri ve siyasal yapısı ve hem de halk ile sol geçinen güçlerin durumuna ilişkin birçok gerçekliğin dışa vurmasına ve anlaşılmasına büyük katkılarda bulundu. Kürdistan sorunu da marksist-leninist ideoloji ve politika çerçevesinde ilk defa bu dönemlerde tartışmalara konu olmaya başladı.

Karşılaştığım bu yeni düşünsel ve politik perspektifler, marksist-leninist dünya görüşü beni ciddi biçimde etkiledi. Daha önce politika, tarih, sosyal bilim adına edindiğimiz bölük-pörçük bilgilerin anlamı —ya da daha doğrusu anlamsızlığı— iyice açığa çıktı. Düzen içinde bize empoze edilen şeylerin hangi çıkmazlara ve tahribatlara yöneltmek, uşakça hizmet ettirmek anlamını taşıdığını bilince çıkardıkça, düzenle mevcut bağları koparıp profesyonel devrimciliğe karar kılmanın en onurlu yol ve yaşam olduğuna inandım. Kürdistan sorununa ilişkin ilk tartışmalarla, bu sorunun bende yarattığı etkiler de en az ilk defa karşılaştığım marksist-leninist düşünce kadar düşünce ve ruhsal dünyamda sarsıntılara yol açtı. Ama bu alanda yaşadığımız sarsıntılar Kemalizmin ruhlarımıza ve beyinlerimize akıttığı kirleri ve çamurları ayağa kaldırdı. Ve gördüm ki bu konuda bildiklerimiz ve inandıklarımız tamamen düşmanın yalın bir şartlandırması ve resmi ideoloji ve tarih dışında bir şey değildir. Marksizm-Leninizmin ulusal sorun ve UKKTH'ne ilişkin tezlerinin yardımı ile ülke ve halk gerçekliğimiz karşısındaki konumumuzu; öz tarihimize biraz kaba bir yönelimle bile ulus ve halk olarak varlığımıza yönelen imha ve saldırılar karşısındaki durumumuzu ve bunların dayandığı mantığı görünce hem derin bir acı ve utanç ve hem de ciddi bir ürküntü yaşadım. Mevcut konumu sürdürmenin değil Kürdistan, genelde insanlık açısından bile suç olduğunu kavradım. Ve böylece devrimci mücadeleye atılmanın gereğine daha kuvvetle inandım. Hem de bundan önce düşündüğüm genel perspektifler; yani, düzenin aşılmışlığı, gerek haksızlıkları, burjuvaziemekçi sınıflar, ezen ezilen, antifaşizm gibi daha çok Türkiye gerçekliğini izah eden, ilgilendiren bir kapsam değil, Kürdistan sorununun çözümüne dayalı, buna atılan bir devrimcilik, anti-emperyalizm ve sosyalistlik. Bunun ancak proletarya ideolojisi önderliğinde gerçekleşebileceğine inanıyordum. Bütün bunlar kaba çizgiler halinde de olsa kafamda belirginleşmeye başlamıştı. Elbette ki o dönemde, içinde yer aldığım ADYÖD ve ADYÖD platformlarındaki tartışmalar ve özellikle de ADYÖD içinde Parti Önderliğinin o zaman bir grup halinde yürüttüğü ideolojik mücadele, düşüncelerimin bu yönlü şekillenmesi üzerinde belirleyici önemde etkilerde bulundu. Türk "solu"nun o zaman tanıma imkanı bulduğumuz kimi önde gelen temsilcilerinin Kürdistan sorununa nedenli hor baktıklarını ve örtbas etmeye çalıştıklarına tanık oldum. Bizzat tanımadığımız diğerlerinin ise çeşitli siyasi eğilimler halinde sorunu nedenli çarpıtıp tanınmaz hale getirdiklerini, "Misak-ı Milli"yi korumakta kararlı olduklarını yayınlarından, karar ve eylemlerinden izleme ve kavrama olanağına sahip oldum.

DEVAM EDECEK

Daha önceki sayılarımızda iki bölümünü yayınladığımız "PKK Önderlik Gerçeği, Doğuşu ve Gelişim Sorunları" başlıklı yazı, Genel Sekreter Abdullah ÖCALAN yoldaşın 1987 Nisan'ında MAHSUM KORKMAZ AKADEMİSİ'nde verdiği derslerden bir bölümdür

Serxwebûn

PKK ÖNDERLİK GERÇEĞİ, DOĞUŞU VE GELİŞİM SORUNLARI

GEÇEN SAYIDAN DEVAM

Militanların PKK Önderlik Gerçeğine Ulaşmasını Engelleyen Hata ve Eksiklikler

Bugün mücadelemizin vardığı aşamada ortaya çıkan koşullar içerisinde, eğer kişi proletarya dürüstlüğünü temsil eder ve önderleşme çabalarına layıkıyla katılırsa gelişmemesi için hiçbir neden yoktur. Bu gelişmelere rağmen, yapıda önderleşememe konusunda direnmenin var olduğunu görmekteyiz. Proletaryanın önderlik ve yönetim sanatına ulaşmada, bunu uygulamada bir direnme vardır. Proletaryanın devrimciliğine ulaşmada direnen eğilimler; aydın özellikler, köylü anlayışı, yetersiz, ilkel ve amatör yapıdır. Bütün bu eğilim de, yapının gelişmesi ve rolünü tam oynaması önünde ve önderlik sorununun çözümünde ciddi bir engel olarak ortaya çıkmaktadır. Burada kişinin sorumlulukları da ağırlaşmaktadır. Dikkat edelim, mesele sıradan bir görevin yerine getirilmesi değil, bir halkın en çetin savaşlar içerisine çekilerek yönetilmesidir. Yine, üzerinde durulan husus bir kafadarlar veya ahbapçavuşlar topluluğunu oluşturmak da değildir, bir halkı zafere götürecek önderler topluluğunun yaratılmasıdır. Fakat, bütün bu gerçekliğe rağmen, hala en kötü bir yaşam içinde, her türlü disiplinden, örgütlülükten uzak, liberalizmi, apolitikliği ve gevşekliği geliştiren bir yapı içerisinde kalmayı isteyenler çıkmaktadır. Bazıları ise, böyle bir durumla karşılaşmalarına rağmen, en ufak bir rahatsızlık bile duymamaktadır. Bütün bu durumlar, halkın kurtuluşunu gerçekleştirmek için arzu edilen örgütlenmeye ulaşma önünde ciddi bir engel olarak ortaya çıkmaktadır. Bu da tehlikenin ne kadar büyük olduğunu göstermektedir. Kötü ve affedilmeyecek olan, az çalışma, az fedakarlık ve az cesaret değil, sıradan bir dürüstlükle bile çalışılsa kazanılacak birçok şey olmasına rağmen, bunların gerçekleştirilmemesidir. En fazla iğrenilecek ve nefret edilecek olan tavır, bilip de gereklerini yapmamaktır. PKK saflarında en fazla lanetlenmesi gereken tavır budur. Ama bütün çabalarımıza ve bu tutumu lanetlememize rağmen, Partiye muazzam katkılar sunabilecek en sıradan bir yoğunlaşmayla bile son derece önemli gelişmelere yol açabilecek birçok ögemiz, bu en lanetli tutuma göz dikiyor ve bu tavırda diretiyor. Toplumda da sık sık karşımıza çıkan ve onursuzluk olarak değerlendirilen bir hastalıktır bu. Saflarımızda böyle bir onursuzluğun yaşatılmasına ve böyle bir ahlakın sürdürülmesine müsaade edemeyiz; her ne pahasına olursa olsun böylesi bir yapıyı kırmak zorundayız.

Bugün gerek halka karşı, gerek militanlarımızın birbirlerine karşı yerine getirmeleri gereken sorumlulukları vardır. Ancak bu sorumlulukların gereklerini yerine getirdiğimizde yücelebiliriz. Ama bunu gerçekleştirmemek büyük bir düşkünlük ve onursuzluktur. Önderlik sorununun çözümü için muazzam olanaklar ortadayken, bunu gerçekleştirmemek kabul edilmez bir tavırdır. Çözüm adına bir yığın eski alışkanlığı daha değişik kılıflar, ince ve kaba biçimler altında sürdürmeye çalışmak, en iğrenç bir tutumdur. Bazıları ise, bütün söylenenler, sanki başkaları veya Parti üstü varlıklara söyleniyormuş gibi yapılan değerlendirmelere karşı duyarsız, ilgisiz davranmaktadır. Eleştirinin asıl hedefi kendileri olmasına rağmen, bazıları hiç de oralı olmamaktadır. En sıradan bir imkan bile bunların eline geçtiğinde, bunu boşa çıkarmak, çevresini etkisiz hale getirerek, kendi tutumlarına alet etmek için, çok cüretli davranacak kadar kendisini kaybetmektedirler. Bu da oportünizmin bir türüdür. Parti içerisinde geliştirilmek ve yaşatılmak istenen oportünizmin bir biçimidir. Bunun sonuçları ise, reformizm, tasfiyecilik biçiminde uç verir, eğer tedbirleri alınmazsa teslimiyete kadar uzanır.

Biraz daha açarsak; bunlar her türlü bozgunculuğu geliştirir, örgütlenmenin, eylemin yetkinleşmesini önler, kitlelerin ve öncünün daha geniş örgütlenmesini tıkarlar. Dikkat edilirse, bu tipler önderlik sanatının en hayati sorunlarında olumsuz bir rol oynamakta ve açığa çıkmaktadırlar. Bazıları ise, çok değişik anlayış ve tavırlarla Parti içerisinde bulunuyor ve ne olduğu bile belli olmayan bir şekilde yaşıyorlar. Fakat, Parti gerçekliğine karşı kişiler ciddi olmak zorundadırlar. En azından bugün düşmanda bile saygı uyandıran Partimizin gelişimini, halka verdiği umut, militanlarını en amansız koşullarda bile direniş içerisinde tutması, önüne koyduğu amaçlarını dünya kamuoyuna mal edebilmesi gibi son derece önemli adımlarını dikkate almak ve buna göre bir ciddiyet içerisine girmek gerekir. Oysa, Partimizin saflarında, örgütün yarattığı saygınlığı ve otoriteyi düşman kadar bile algılamayan ve buna göre kendisine çeki düzen vermeyen, düşkün diyebileceğimiz tipler bulunmaktadır.

İnsanoğlu erdemli ve şerefli bir varlıktır. Açık ki, Kürdistan halkı da, dünya insanlık ailesinin bir üyesidir. Bu nedenden dolayı Kürdistan halkının modern çağın ölçülerine ulaşabilmesi için, her türlü çabanın sergilenmesi gerektiğine inanıyoruz. Yaşanılması gereken bu gerçekliğe rağmen, bazıları ısrarla sömürgeciliğin halkımıza dayattığı hayvanlaşmanın eşiğindeki kölece bir yaşamı layık gördüklerini söylemektedirler. Böylesi bir yaklaşımın affedilebilirliği olmadığı gibi, kişi kendisine bunu layık görse bile, biz kabul etmeyiz. Kölece bir yaşama özgürlük tanımamız gerektiği biçiminde bir taleple hiç kimse karşımıza çıkmamalıdır. Böyle bir talebi kabul etmeyeceğimizi ve şiddetle mahkum edeceğimizi defalarca belirttik.

Mevcut aşamada gerçekliğimizin ne olduğunu iyi kavramak gereklidir. Biraz geçmiş hatırlanırsa, o dönemler daha çok ülke, halk ve devrimci teorinin gerçekliğinden bahsediyorduk. Ama şimdi koşullar değişmiş, bütün bu gerçekliklerin yoğunlaşmış ve uygulamaya dönüşmüş biçimi olan ve bunun en önemli bir yanını oluşturan önderlik sorunu üzerinde daha fazla durmaktayız. Bunun nedeni ise, Kürdistan halkının bugün önderliğe şiddetle ihtiyaç hissetmesidir. Birçok koşul olgunlaşmış, zafere yürüyebilmek için sağlıklı bir beynin harekete geçmesi yetmektedir. Halkımız ve mücadelemiz açısından önderlik sorunu bugün hayati bir önemdedir. Böylesi bir dönemde halkımıza yapılabilecek en büyük kötülük, önderlik adı altında çok düşkün örneklerin ve karikatürlüklerin sergilenmesidir.

Partimizi güçlü bir yönetime ve önderliğe ulaştırma mücadelesinde en fazla karşı karşıya olduğumuz ve mutlaka çözümlememiz gereken sorun, önderlik adı altında ortaya çıkan sahte, düşkün ve karikatür tiplerin birer engel olmaktan çıkarılmalarıdır. Çünkü; bu tipler öyle bir durumu yaşamaktadırlar ki, bir düşkün tip açığa çıkarıldıktan ve teşhir edildikten sonra, hemen yanıbaşında başka bir düşkün tip kendisini açığa vurmaktadır. Bakıyoruz ki, bu tiplerde önder olarak görünme isteği veya önderliğe sevdalanma eğilimi epey gelişmiş bir durumdadır. Bunun nedenlerini kısa da olsa bir önceki kısımda izah ettik. Her türlü sınıf çıkarı, kişisel, ailesel özellikler, ekonomik, sosyal, kültürel etkenler ve bir kişiyi tahrik edebilecek ne kadar alışkanlık varsa, bu tiplerde adeta ayaklanıyor ve kötü bir önderlik örneği olarak ortaya çıkıyor. Dikkat edilirse, burada önderliğin doğru bir çözümü değil, en düşkün bir şekilde kendisini çözümsüzlük biçiminde açığa vurması sözkonusudur. Şunu hemen belirtelim; önderliğin doğru bir temelde çözümü beraberinde büyük gelişmeleri de ortaya çıkarır. Böylesi bir çözümde kötü örneğin tersine, ne kadar olumlu özellik varsa hepsi somutlaşır ve bizzat pratikte kendisini açığa çıkarır.

Önderliğin gelişim ve oluşum sürecinde karşımıza iki tip çıkmaktadır. Bunlardan biri olumlu bir gelişim yolu izlerken, diğeri ise tam tersi bir şekilde ortaya çıkmaktadır. Eğer kişi geçmiş özelliklerini ve alışkanlıklarını aşmamışsa, önderlik konusunda en düşkün bir tavır içerisine girer. Bunlardan, bunun dışında başka bir şey beklemek de hata olur.

Önderlik hususu öyle birdenbire ortaya çıkacak bir husus değildir. Aslında önderlik belli bir birikimi zorunlu kılar. Hatta, ta çocukluk yıllarından bu yana edinen tecrübeyi, deneyi ve bunların en yoğun bir mücadele içinde gelişmesi ile, bunların en güçlü dönüşümlerini birlikte getirdiği bir safhayı kapsar. Bilindiği gibi, halkların tarihinde en zor anlarda, ister doğru birkaç sözcüğün söylenmesi, isterse de sağlıklı ve cesaretli birkaç adımın atılması büyük bir rol oynar. Böylesi anlarda bunlar gerçekleştirilmezse, çok tehlikeli durumlar da ortaya çıkar. Halkların tarihinde zamanında yapılması gerekeni yapan, atılması gereken adımı atan önderler hafızalarda yer alır ve sürekli bir şekilde o halklar tarafından yaşatılır. Eğer halkların tarihinde kötü bir rol oynamışlarsa lanetlenirler. Kısaca, kişiler tarihte komediye, trajediye yol açtıkları gibi, iftihar edilecek sonuçlar da ortaya çıkarabilirler.

PKK gerçekliği içerisinde bugün yaşadığımız gelişmeler, karşımıza işte böylesi ikili bir durum çıkarmaktadır. Ya lanetlenilecek bir sürecin içine girilecek, ya da anılacak bir sonuca veya önderler düzeyine ulaşılacaktır. Genellikle bizde önderler az çıkmaktadır. Buna karşın, düşkün tipler, halkın ve mücadelenin ihtiyaçlarına cevap vermeyen yetersiz önderler çok sayıda çıkmaktadır. Önderlik sorunu üzerine yaptığımız değerlendirmelerin amacı bu konuda geniş bir aydınlatmayı sağlamaktır. Özü biraz sağlam olanlar, bu değerlendirmelerden gerekli sonuçları çıkarabilir. Ama, yılların tortusunu içinde taşıyan ve birçok erdemden yoksun olarak büyümüş olan tipleri, bizim bir gün içerisinde veya kısa bir sürede önder yapmamız mümkün değildir. Hele bir de bu ögeler, ısrarla geçmiş alışkanlıklarını sürdürmek istiyorlarsa bu daha da zordur. Nitekim saflarımızda bulunan ögeler ayrışmakta, olumlu ve olumsuz örnekler arasındaki sınır çizgileri daha da netleşmektedir. Yine şuna inanıyoruz ki, yıllardır PKK saflarında ve yoğun bir mücadele ortamında bulunan ögeler, doğru bir çözümü gerçekleştirebilirler. Saflarımızda bulunan birçok ögeyi daha genç yaşlarda mücadeleye hiçbir kişisel çıkar gözetmeden sonuna kadar sağlıklı bir yaşam içinde tutarak önderlik sanatında ilerlemeleri için gerekli çerçeveyi sürekli bir biçimde dayattık. Bu çabalarımızı etkisiz kılmak isteyenler çıktıysa da, bunlara rağmen küçümsenmeyecek oranda bir gelişmeyi yarattık. Dolayısıyla da çizdiğimiz bu çerçeve içerisinde halk önderlerinin gelişim şansı daha fazladır.

Şimdiye kadar, yaptığımız bütün değerlendirmelerde, hangi gerekçelere dayanılırsa dayanılsın, köleliğe giden ve bunu geliştiren bir yaşamın tercih edilmesini mahkum ettik. Yine, proletarya dışı sınıflara ait bütün çözümleri de yerle bir ettik. Olumsuz tutumları mahkum ederken, olumlu yanları sürekli bir biçimde açımlayarak aydınlatmaktayız. Açık ki, bütün bu değerlendirmelerimizin sonucunda olumlu sonuçlar ortaya çıkmaktadır. Zaten PKK'nin önderliksel gelişiminin özü de budur. Yaptığımız değerlendirmelerde, özellikle de önderlik sorununda bireyin kendisini hangi çerçeveye oturtması gerektiğini ve bu çerçeve içerisinde önderliksel gelişimini nasıl sağlaması gerektiğini ayrıntılı bir şekilde izah ettik. İşte, birey böylesi bir çerçeve içerisinde hareket tarzını daha iyi konumlandırırken, aynı zamanda olumsuz yanları ile de savaşı derinleştirmekte ve olumlu yanlarının açılımını ise daha da geliştirmektedir. Bütün bu çabalar ise, militanın önderliksel gelişimini ve açılımını ifade eder. Fakat, biz ortaya çıkan bu sonuçlara bakarak tam bir çözüme vardığımızı söylemiyoruz. Ancak, yürüttüğümüz açımlama çalışmaları, sorunun esas çözümüne ulaşmak için bir başlangıcı ifade etmektedir. Diyebiliriz ki, önderlik sorunu bugün daha da yoğunlaşmıştır. Bu nedenle, basit ve yetersiz yaklaşımlardan ısrarla kaçınmak gerekmektedir. Sorunu doğru bir çözüme ulaştırabilmek için sabır, olgunluk ve büyük bir çaba göstermek zorunludur. Eğer, gereken tavır gösterilmezse, yıllardır büyük bir emekle hazırlanan tüm değerlerin yitirilmesi tehlikesi kendisini açığa vurur. Hemen belirtelim; bu durum da yaratılan her şeyin yitirilmesi olacaktır. Bütün bu nedenlerden dolayı, biz ısrarla basit çözümlemelerden kaçınmayı dayatmaktayız.

Önderlik sorununu, olumlu yönde çözümlemek kolay bir iş değildir. Hele kişi basit çözümlerden yana ise ve ısrarla da önderlikle oynamaktan zevk duyuyorsa, bu daha da zordur. Meselenin çözümü herkesi, kişiliğine göre bir çalışma ortamına veya dar bir pratik içerisine almakla da gerçekleşmez. Fakat birçok arkadaşın böyle bir ortamı yarattığı veya geliştirmek istediği de bilinmektedir. Adeta, birbirini rahatlatma, tek bir eleştiri geliştirmeme, doğru tutumu dayatmaktan çok, duygularla hareket etme ve işleri idareye çalışmak, birçok arkadaşın içerisine düştüğü olumsuz durumlardır. Açık ki böylesi bir tavır içerisine girenler, kötü önder ve demagoglardır. Bunlar kendilerini aldattıkları gibi, çevrelerini de aldatmaya çalışıyorlar. Biz, böylesi bir çözümü, buna soyunanlar çok da olsa kesinlikle kabul etmeyeceğiz.

Önderlik sorununun, kendisini yoğun bir şekilde duyurduğundan bahsettik. Fakat buna rağmen, hala birçok arkadaş, çözüm adına çözümsüzlüğü derinleştirmektedir. Meseleyi biçimsel bazı çözümleri gerçekleştirmek anlamında ele almıyoruz. Önderlik sorunu kapsamlı bir şekilde ele alınmak zorundadır. En basitinden bir örnek verirsek; bir komiteyi işletmenin, yönetmenin bile belli kıstasları vardır. Eğer bir kişi gelir, "şöyle komite oluşur, böyle çalışır" der ve bunu örgüte de dayatır ve fakat işin diğer yönlerine karışmazsa, belli bazı başarılar elde edilse de esas çözümü getirmez. Önderlik sorununun doğru çözümü, ancak sorun bütün tarihsel kapsamı ile ele alınarak, gerek düşmanla mücadelede ve gerekse de yeni toplumu yaratmada ihtiyaç duyulan özü bulup tespit etmekte yatmaktadır. Ayrıca, ortaya çıkarılan bütün bu değerlerin içiçe geçirilmesi için, yer ve zamanın uygun seçilmesi, ölçünün ne aşırı ne de çok geride bırakılması gerekiyor. İşte, birçok arkadaşın girmediği veya yaklaşmak istemediği ortamın kendisi de budur. Doğru gerçeklik dayatıldığında ise, "nasıl olsa gelinen toplumun koşulları bellidir" denilerek, kişide kendisine sevdalanma ortaya çıkmaktadır. Bazı arkadaşlarımız, geçmiş toplumun özelliklerini yaşamakta ısrarlı davranmaktadırlar. Dikkat edilirse, mücadelemize dayatılan bu tip yaşamın üzerine ısrarla yürüdük. Bunlar dünyayı çok basit yorumlara tabi tuttukları gibi, kendisinde yaratması gereken değişimi de özlü değil, çok sahte biçimler altında yapmaktadırlar. Çözüme yapay biçimlerle ulaşmaya çalışmak içerisine düşülebilecek en kötü durumdur. PKK topluluğu, sıradan insanların bir birliği değildir. Bu topluluğa, bunun tersi yaklaşımları kabul etmediğimiz bilinmektedir. PKK otoritesi, saygı duyulması; sadece bir anı gibi değil, sürekli olarak tabi kalınması ve emrinde yürünmesi gereken bir olgu olarak değerlendirilmelidir. Burada önemli olan kişinin şu veya bu özelliği ve noksanlığı değil, örgütün çizgisi, gelişim ve yürüyüş tarzıdır. Bundan dolayı da, herkes bu gerçekliğe katılırken, değerleri diri ve yürür vaziyette tutmalı, önderliğini bu şekilde ileriye götürmeli, derinleştirmeli ve geniş bir çevreye yaymalıdır.

Köylü ve yarı-aydın yaşam tarzı son derece bireyci, düşünceden yoksun, basit, karışık ve duygusaldır. Hatta bu yaşam tarzı hayalci bile değildir. Bunların mantık yapısı zayıftır, istikrarlı değildirler; çelişkili birçok düşünceyi ve davranışı rahatlıkla birbirlerinin yerine geçirirler. İçerisine düştükleri bu durumu örtbas etmek için de, işin içerisine duyguları karıştırırlar. Eğer yerinde ve zamanında duygular işin içerisine karışırsa gelişmeye hizmet eder. Fakat bu tiplerin, duygularını çok kötü bir biçimde kullandığını bilmekteyiz. Bu nedenden dolayı, mantık ve duygu-

nun doğru temellerdeki birliğini sürekli bir biçimde savunmaktayız. Toplumumuzda çok yaygın örnekleri vardır: Ortaya çıkan birçok haksızlığı örtbas etmek için ya gözyaşı dökülür, ya da basit bir kişisel isteme ulaşmak için yalvarıp, yakarılır. Bu tür yöntemler açık ki kötü bir ahlakın örnekleridir. Parti saflarımıza da yansıyan bu tür tavırlarla sıkça karşılaşmaktayız. Hala birçok kişi "yapamadım, yerine getiremedim" tarzında hafifliklere girmekte ve gözyaşı dökmektedir. Bazıları ise, bu yöntemlere başvurarak Parti içerisinde mesafe alacaklarını sanıyorlar. Açık belirtelim; bu tipler büyük bir gaflet içerisindedirler.

Önderlik sorununun doğru bir çözümünü gerçekleştirmek için, PKK gerçekliğinin ulaştığı aşamayı iyi görmek ve bütün gelişim özelliklerini kavramak gereklidir. Bugün Kürdistan'da ister teslimiyeti, ihaneti, isterse de direnişi ve yeniyi temsil etsin, çok çeşitli anlayışlar ve hareketler yoğun bir mücadeleyi yaşamaktadır. Mücadelemizin içinde bulunduğu bu aşama, çelişkiyi üst düzeye sıçratan ve yoğunlaştıran bir aşamadır. Toplumda ve aile içerisinde meydana gelen kavgalara yol açan çelişkilerin çözüm yöntemi bilinmektedir. Çevresi geniş ve güçlü olan zayıfı ezer, diğerlerinin değerlerine el koyar, sömürgeci kapılarda kendisine biraz daha fazla imkan yaratır. Diğer kesimler ise, kaybettiklerinden dolayı ya tevekkül getirip öte dünyaya havale eder, ya da intikam duygularının içerisine girerek fırsat kollayıp karşı saldırıya geçmeyi planlarlar. Adeta, her iki taraf da birbirlerine karşı savaşmakta yarışırlar. Toplumsal alanda yürütülen mücadelenin veya kavganın bizde en ilkel düzeyde yaşanması sözkonusudur. En iyi kavgacılar olarak ise, ya devlet ile ilişkide bulunanlar, ya da devletle ilişki geliştiremeyip eşkıyalıkta veya kaçakçılıkta ileri gidenler görülür. Konuyu biraz daha açmakta yarar vardır: Aşiret ve kabilelerin reisleri biraz örgütlenerek, yarı-siyasal birlikler ortaya çıkarırlar. Ama bunlar işbirlikçi siyasal anlayışı aşamazlar ve sömürgeci burjuva partileri içerisinde erirler. Sömürgeci yapı içerisinde biraz da olsa direniş göstermek isteyen kesimler de, dıştan gelen darbelere fazla dayanamayıp boyun eğerler. Bunlar ise, çözüm adına çözümsüzlüğü derinleştiren, örgütsel ve eylemsel yönü zayıf olan durumlardır. Toplumun, çelişkilerini sağlıklı bir şekilde dile getirmesi ve bunu siyasal kanallara akıtarak, çözüm bulması zor olan bir iştir. Zaten, PKK'nin büyük tarihsel önemi de bu noktada ortaya çıkmaktadır.

PKK, bugün ulusal ve sınıfsal mücadeleyi gerçek özüne kavuşturmuştur. Toplumda yürütülen ilkel ve politik yönü çok sınırlı olan kavgayı, sınıfsal ve ulusal içeriğine kavuşturmuş, bunu strateji ve taktiğe dönüştürmüş ve bu çerçevede kavgayı yüceleştirmiştir. Bir yandan yurtseverliği; köylü yurtseverliğinden proletarya yurtseverliğine dönüştürürken, diğer yandan ise basit aile, aşiret kavgaları yerine sınıf kavgalarını geçirmiştir. Yine ağaların, kompradorların çıkarlarını darbelemiş, onları teşhir ve tecrit ederek emekçilerin çıkarlarını dile getiren siyaseti, siyasal mücadeleyi hakim kılmıştır. Kısaca, PKK hareketi; eskinin bireyci, sadece bir öfkeyi dile getiren, düşünce ve taktikten yoksun kavgacılığın yerine kapsamlı, belli bir stratejiye, taktiğe dayanan, yücelerde seyreden ve savaşı bireysel değil, bir sınıf, ulus savaşı olarak yürüten, yaşamı bu şekilde benimseyen, eskiyi mahkum eden ve yeniyi ilerleten bir özün gelişimini esas olan bir kavgacılığı getirmiştir. PKK önderlik gerçeğinde somutlaşan bu ve bu önderliğin yarattığı gelişmeler bunlardır.

Başta önderlik sorununun çözümü olmak üzere, her konuda yoğunlaştırdığımız kavganın büyük direnmelerle karşılaşması, eskinin izlerinin çok güçlü olması ve bu özelliklerin her düzeyde yaşanmasıdır. Ulusal kurtuluş saflarında bireysel, aşiretsel-kabilesel, işbirlikçi eğilimler, hatta inkarcı, şoven ve sosyal-şoven ögeler var. Bilindiği gibi, bizde sınıfsal yön birbirine karıştırılmış durumdadır. Neyi temsil ettiği belli değildir. Emekçileri mi, feodalizmi mi, kompradorluğu mu, küçük-burjuvalığı mı temsil ediyor, bu pek belli değildir. Bütün bunlar ise, bireyde en çarpık bir şekilde ifadesini buluyor. Bu nedenle, bireyimiz proleter midir, köylü müdür, yurtsever midir, sosyal-şoven midir, klasik midir, modern midir; işte bütün bunlar biribirine karıştırılıyor. Elbette ki biz çözümleyici bir güç olarak bu karışıklığın uzun süre devam etmesini kabul edemeyiz. Böylesi bir karışıklığın devam etmesi, içten çürümenin gelişmesine ve eskinin tahribatlarının fazla olmasına yol açar. İşte, bu noktada tutturulan platforma dikkat etmek gerekir. Böylesi bir gelişmeyi yapıya mal edebilmek için, birçok evreyi en canlı bir şekilde yapıya yansıtmaya çalıştık. Fakat, hala birçok arkadaş, bunu fark edemiyor bile. Mesele, basit bir kavga içerisinde kişinin tükenmesi, ister olumlu, isterse de olumsuz yönde seyretmesi değildir. Önemli olan kişinin yüceleşmesi, eskiyi her bakımdan aşarak, geleceği kendisinde egemen kılması ve bu temelde doğru çözüme ulaşmasını bilmesidir. Bu ise, halkımızın gündemine giren ve mutlaka sonuç alacak olan doğru bir çözümdür. İşte, esas sorunumuz da, arkadaşların bir türlü gösteremediği bu konudaki derinleşmeyi yaşamak, mantık ve ruhumuzu bu konuda zorlamaktır.

Kötü akıl hocaları vardır, bunlar duyguları okşar, makyavelist bir mantıkla önerilerini sunarlar. Bunlar yüzeysel ve özden yoksundurlar. Çelişkiyi esaslı bir şekilde yakalama yerine, hep üzerinden atlayarak sorunu halletmeye çalışırlar. Tarihi dönemleri görmek bile istemezler. Kişi kendisine ne kadar büyüklük atfederse atfetsin, istediği hangi biçime girerse girsin, kişinin gerçek özü kendisine ait olmayan biçimi bir kenara iterek esas yüzünü açığa çıkarır. Bu noktadan sonra da gözyaşı dökmek, "şöyle veya böyle oldu" demesinin hiçbir anlamı yoktur. Kavga ve çözüm anları, doğru bir yaklaşım ister gözyaşı değil. Kavga meydanlarına; dert anlatmak, neden zayıf, çarpık ve savaşamaz durumda olduğunu kanıtlamak için değil, savaşmak için çıkılır. Arkadaşlarımızın durumuna baktığımızda ise, tam ters bir gelişimi görmekteyiz: Minder kurulmuş, hasım bütün donanımı ile mindere çıkmış, bizim arkadaş ise, neden güreşemeyeceğini hakeme anlatmaya çalışıyor. Hakemin bütün ısrarlı çağrılarına, onu oyuna başlamaya davet etmesine rağmen, o hala güreşemeyecek durumda olduğunu anlatıyor. Açık ki böylesi bir yaklaşım kabul edilemez. Tarihsel açıdan bizim için de kavga meydanı kurulmuştur. Bu savaş meydanında da minderler, yani platformlar bulunmaktadır. Kişi istediği kadar "ben hazır değilim" desin, karşı taraf meydana çıkmış ve eğer karşılık verilmezse tuşa getirecek. Kişi bir kez tuşa geldikten sonra da "ben yenilmedim" diyemez. Bir de böylesi bir yanılgı yaşanıyor. Bugün son derece önemli bir kavga sürecini yaşıyoruz. Kaldı ki bu kavgamız her düzeyde sürmektedir. Hazırlıklarımızın yetersizliği ve donanımsız oluşumuz kavgaya girişimizi engelleyemez. Zaten, eğer biz, donanımımız ve hazırlığımız az diye "kavgaya girmeyelim" biçimindeki bir anlayışa kendimizi kaptırmışsak, tarihin hiçbir anında kavga sahnesine çıkmamamız gerekir. Çünkü, hazırlıklar her zaman eksik, donanımımız ise her zaman yetersiz olacaktır. Daha işe başlarken, en gelişmiş bir hazırlığı ve donanımı yaratmamız imkansız ve gerçekleşmeyecek bir hayaldir. Halk savaşının teori ve pratiği de az hazırlık ve zayıf bir donanımla güçlü olan bir düşmana karşı savaşmak değil midir? PKK, bütün eksikliklere ve donanımsızlığa rağmen, kavganın kabul edilmesi hareketidir. Kabul edilen kavga, sadece askeri alanda değil, siyasal, ideolojik, kültürel, ahlaki vb. daha birçok alanda yürütülmektedir. PKK'nin bu temelde geliştiği hiçbir şekilde inkar edilemeyecek kadar açık olan bir gerçektir.

Başlangıçta PKK'ye, bütün yönleri ile böylesi bir kavgayı kavrayarak katılmamış olabiliriz. Fakat, bugün PKK'nin bu özelliği son derece açık ve kavranılabilecek bir düzeydedir. Böylesi bir gelişme içerisine girmemek ve bu anlayışta ısrar etmemek gerekir. Hemen belirtelim, hiç kimse böylesi bir anlayışta ısrar etmemelidir. Fakat önderlik adı altında bize dayatılan tam da bu olmaktadır. Bu ise, sorunların ağırlaşmasına ve çözümün gecikmesine yol açmaktadır.

PKK, bugün bütün güçleri kavga ortamına çekmiş durumdadır. Özellikle de doğru bir kavganın yürütülmesi için, bütün güçlere dayatmada bulunduk. Bu güçlerin olumsuzluklarını devrim saflarına bulaştırmamaları için yoğun bir çaba gösterdik. Hatta saflarımıza proletarya dışı sınıflardan gelen ögelerin olumsuzluklarını gidermeyi de temel bir faaliyet olarak ele aldık. Bu konuda Lenin'in Rusya devrim pratiğinde dile getirdiği görüşler, bizim açımızdan daha da geçerlidir. Lenin, Rusya sosyal-demokrat hareketinin, proletarya dışındaki sınıf ve tabakaları da harekete geçirdiğinden bahseder. Lenin devamla, bu sınıfların proletarya saflarına gelmelerinin doğal olduğunu, fakat bu kesimlerin proletaryanın örgüt saflarını bulandırmaması ve kendilerini, tarihi görevlerini gerçekleştirmekten alıkoymaması için, çizgilerin çok sağlam çizilmesi gerektiğini belirtir. Ayrıca çizilen sınırlar dahilinde, güçlü bir örgüte ulaşarak devrime yürünebileceğine değinir. Bu pratikten çıkaracağımız dersler bulunmaktadır. Demek ki, devrim bir yandan bütün sınıf ve tabakaları harekete geçiriyor, saflarına katıyor, diğer yandan ise, saflarını bu sınıfların her türlü etkisine karşı koruyor ve kesin sınır çizgilerini çiziyor. Bunların yanısıra, örgütlenmelerini de sağlam bir temele oturtarak, devrime yaklaşıyorlar. Lenin bu konularda içine düşülebilecek hataların ise en tehlikeli bir durum olduğunu belirtir. Şimdi, bizim yaratmak istediğimiz de böylesi bir örgütlenmedir. Ulusal ve sosyal çelişkinin çözümlenmesi için gereken ortamı yaratıyoruz. Yine birçok gücü politikasızlıktan kurtararak, ulusal yönü geniş ve sınıfsal özü daha da açığa çıkmış olan bir mücadele içerisine çekerek, en gelişmiş örgüt ve eylem biçimlerine kavuşturarak, adeta onları ayağa kaldırmaktayız. PKK'nin önemli bir görevi de, ihanet içerisinde bulunan güçleri bu durumdan kurtarmak, eğer vazgeçmezlerse ezmek; yine mücadele edecek güçte olanları ise ayağa kaldırmaktır. PKK, bütün bu görevleri yerine getirirken, örgütlenmesini de aralıksız bir şekilde güçlendirmek zorundadır.

PKK böylesi bir gelişim içerisine girmezse, ne gibi sonuçlar ortaya çıkar? Toplumda birçok kesimin harekete geçmesini sağladık. Yol açtığımız gelişmeler temelinde birçok gücün kavga ortamına girdiklerini gördük. Bütün bu gelişmelere yol açan bizim mücadelemizdir. Birçok gücü bu ortama çekmemizin nedeni onları düşmanın aleti durumuna gelmelerini engellemek ve sınıf mücadelesi yürütmelerini sağlamaktı. Bu doğru devrimci bir taktikti. İşi bu noktaya getirdikten sonra vazgeçmemiz, açık ki kabul edilmez bir durumdur. Bu nedenle, yarattığımız gelişmeleri de dikkate alarak işleri kendi haline bırakmadık.

Biz PKK hareketi olarak, halkın önüne içerik olarak çok zengin bir kavgayı koyduk. Eğer halkın önüne görevlerini sadece teorik olarak koyup, pratikte bunun gereklerini yerine getirmemiş olsaydık, kitleleri diğer güçlerin etkisine bırakmış olacaktık ki, bu da yapılabilecek en büyük kötülük olacaktı. Buna karşın, halkın bilincini çarpıtmaya çalışan güçlere karşı bizim büyük bir mücadele yürüterek doğruları kabul ettirmemiz, anlamı derin olan bir direnmedir. İşte burada PKK önderliğinin önemli diğer bir özelliği de karşımıza çıkmaktadır: Bir yandan bütün gerçekleri içiçe geliştirirken, diğer yandan ise kitleleri devrim saflarına çekiyor, örgütlüyor, harekete geçiriyor; haini, işbirlikçiyi ise teşhir ve tecrit ediyoruz. PKK'nin doğuşunun ve gelişiminin sıradan bir tahlili bile, bütün bu gerçekleri görmemiz için yeterli sonuçları ortaya çıkarmaktadır. Böylesi bir gelişmeyi yaşamadığımızı ileri sürecek hiçbir karşı fikrin olacağını sanmıyoruz. Hele Partimizin günümüzde içerisinde bulunduğu koşullar, bu gerçeği en derin açıklığı ile ortaya çıkarmıştır.

Önderlik Gerçeğinin Doğru Kavranmasını Engelleyen Sınıfdışı ve Eski Toplum Özellikleri

Önderlik ve yönetim gerçeğinin doğru kavranması için, değerlendirmelerimizi biraz daha açmaya ihtiyaç vardır. Saflarımızda bulunan ve çeşitli sınıf etkileri ile eski topluma ait olan özellikleri aşamayan ve bu konuda adeta bir direnmeyi sergileyen ögelerin örgütsel gelişmeler karşısında içerisine girdikleri durumu kapsamlı bir şekilde ele almakta büyük yarar vardır. Böylece her ögemizin hem kendi durumunu hem de önderlik gerçeğini daha iyi kavramalarına yardımcı olmaya çalışacağız. Yapacağımız değerlendirmeler dürüst ve gerçekten halkının bağımsızlık ve özgürlük mücadelesinde önderleşmek isteyen militanların önünü açacak ve bunları hakkettikleri seviyeye, yani gerçek halk önderliği seviyesine yükseltecektir. Dikkat edilirse, bizde proletarya dışı sınıfların ve eski toplumun özellikleri ağır basmaktadır. Bu etkilere bir de militanların doğruya ulaşmadaki çabalarının azlığı eklenince ortaya çıkan sonuç tahmin edileceği gibi, önderlikten uzaklaşmadır. Bunun toplumsal ve sınıfsal nedenlerini açıkladık. Önderleşmeyi engelleyen diğer bazı nedenlere de değinmekte yarar var. PKK'nin bugün yarattığı gelişmelerin büyüklüğünü ve tarihselliğini kavramak açısından da böylesi bir değerlendirmeye ihtiyaç vardır. Örgütsel faaliyetlerimizin yürütüldüğü çeşitli alanlarda, önderlik gerçeğine yabancı, adeta bu gerçekliğimizi karikatürleştirmek isteyen birçok olumsuz örneğe tanık olmaktayız. Yaşanan bu kadar gerçeğe rağmen hala böylesi olumsuzlukların kendisini göstermesi, üzerinde önemle durulması gereken bir hususu oluşturmaktadır.

Eğer örgüt, saflarını diğer sınıf ve tabakaların etkilerinden arındırmış ve onlarla kesin sınır çizgilerini çizmişse; yine hedeflerini iyice netleştirmiş, siyasetini, taktiğini belirlemişse, geriye kalan kişinin çaba göstermesidir. Bu noktada da kişi çaba göstererek, sağlam bünye içindeki urları söküp atmalıdır. Bilindiği gibi vücudun çeşitli organlarında gelişen bu urlar, bünyenin sağlıklı bir şekilde gürbüzleşmesini engeller. Zaten örgüt içerisinde başını uzatan hastalıkların, yani oportünizmin kaynağı budur. Böyle bir yapı ile örgüt gelişemeyeceği gibi, önderlik sorununa da çözüm getirilemez. Hatta önlemler alınamaz; çözüm getirilmezse, bu hastalık örgütü komaya sokarak ölümüne bile yol açar. Fakat örgüt bu hastalıkla mücadeleyi sonuna kadar, hem de acımasız bir şekilde yürütüyorsa, hastalığın büyümeden etkisizleştirilmesini gerçekleştirebilir. Ama bu yapılmaz ve vücut hastalığa karşı bağışıklık kazanmazsa, en ufak bir leke bile hemen kangrene, kansere dönüşerek hayatı tümden götürebilir. Bu nedenden dolayı, önderleşme ve örgütlenme önünde engel olan bu tür hastalıklara karşı ideolojik, politik ve örgütsel mücadele sürekli yürütülmek durumundadır. Eğer bu mücadele tutarlı bir temelde, örgütün amaç ve taktiklerine uygun bir şekilde yürütülür ve çaba harcanırsa, önder olmamak için hiçbir neden kalmıyor. İşte tam da bu noktada militanlarımız büyük bir eksiklik içerisine girmektedirler. Muazzam bir şekilde gelişip önderleşme yolunda dev adımlar atabilecekken, eski yapılarında diretmektedirler.

Bugün ciddi bir savaş içerisinde olduğumuz bilinmektedir. Birçok arkadaş "büyüyelim, güçlenelim" diyor. Cesarete, fedakarlığı bakıyoruz, çok ileri düzeyde ama, bunun açılımı, uygulanışına ve gerçekten ustaca bir değerlendirmesine bakıyoruz; burada korkunç bir bitiş ve tükenişi görüyoruz. Sahte önderliklerin yanısıra, bir de önderliğe girmeme, sürekli kaçınma ve buna yönelmeme örnekleriyle karşılaşmaktayız. Örneğin biz bir topluluğun karşısına çıktığımızda; onların karşısında bir önder gibi konuşmamızın büyük bir sorumluluk gerektirdiğini biliyoruz. Bunca tecrübemize rağmen, böylesi bir topluluğa bir hayli değer sunmamız gerektiğinin sorumluluğunu duyuyoruz. Bu topluluğu ilerletmek büyük bir çaba gerektirir. Her toplantı büyük bir olay biçiminde geçer. İşte militanlarımız bu örnekleri iyi değerlendirmek durumundadırlar.

Bizim önderliksel konumumuzu nasıl geliştirdiğimiz hususunu da anlatmak istiyoruz. Geçmişte, okulda, ailede bir şeyler geliştirebilmek için yoğun çaba sarfetmekteydik. Halen ev içerisindeki ekonomik faaliyetlerde, sosyal, siyasal çalışmalarda büyük bir uğraşımız vardır. Burada karakter, edep, söz ve eylem vardır. Bu konularda birinci sıradayım demiyorum, hatta PKK içerisinde daha büyük adamların var olduğunu da söylüyoruz. Bu kadar net olan gerçekliğe rağmen, PKK'de öyle çılgınlar ortaya çıktı ki, çok ilginç

durumları sergilediler. Önemli olan bu tür durumları yaşamamaktır. "Ne de olsa eski yanlarımızı konuşturma fırsatı var" deyip, kendisini adeta bir bayrak gibi dalgalandırma durumuna kimse girmemelidir. Hiç kimse, PKK'nin halk iradesi olarak gelişen otoritesi karşısında sol sekter, inkarcı ve kakavanca yaklaşımlar içerisine girmemelidir. PKK önderliğiyle çelişen durumlar içerisine birçok arkadaş girmektedir. Bunlar, önderliğe yürekten katılmamakta, benimsememekte ve onun gereklerine göre kendilerini hazırlamamaktadırlar. Eğer bu tutum sadece bir alanda ortaya çıkan bir durum olsaydı, üzerinde bu derece durmayacaktık.

Bu soruna yaklaşımımızın temelinde yatan gerçek, bugün uluslararası alanda ve sosyalizm için önemli bir sorunu oluşturan ve halk gerçekliğimiz açısından başarıyla çözmemiz gereken önderlik ve yönetim meselesinin önünde bulunan engelleri aşmaktır. Sosyalist ülkelerde bile bugün yönetim sorununda önemli problemler, yine günlük olarak birçok sorun ortaya çıkmaktadır. Basına da yansıdığı kadarıyla, bürokrasiden ve yolsuzluklardan, yozluklardan ve çeşitli başka sorunlardan bahsedilmektedir. Buradan da ortaya çıkan odur ki, devrim yapmakla mücadele tamamlanmıyor. İşte bu nedenlerden dolayı da işi biz şimdiden sıkı tutuyoruz. Bazı arkadaşlar, görevlerini layıkıyla yerine getiremediler. Bazıları bilinçli olarak yerine getirmiyorlar, bazıları ise gerçekten inançlı ve kararlılar; çalışıyor, uğraşıyorlar, ama güçleri yetmiyor. Buna rağmen, eksikliklerin giderilerek görevlerin yerine getirilmesi gerekmektedir. Açık belirtelim; örgüt yönetimimizi bugün her zamankinden daha fazla temsil ediyoruz. Arkadaşlar da bunu uygulamak zorundadırlar. Mademki yaşamın en önemli evresinde, dünyada ender görülen bir direniş hareketinin yakıcı sorunlarını çözmek için ortaya çıkmışsınız; o halde hala yabancı etkileri, başka sınıfsal-ulusal özellikleri yaşamanın hiçbir anlamı yoktur. Parti içerişinde, adeta yaşlıların oturuşu gibi, hem de akordsuz sesler çıkararak kalmak ve bunu da militanlık sanmak kabul edilmez bir durumdur. Bazı tipler çıktı; İşte, "Ali arkadaş da şöyle oturmuyor mu? Politikayı biz de böyle yürütürüz" dediler. Avrupa'ya gittiler böyle yaptılar, ülkeye gittiler böyle yaptılar. Aslında sıradan bir kalış sözkonusu değildir. Parti önderliğinin hareket ettiği saha emperyalizm ile sosyalizm arasında en çetin mücadelelerin yürütüldüğü bir alandır. Yanıbaşımızda yaşanan bir Lübnan dramı vardır; aynı halktan örgütlerin biribirlerine karşı korkunç bir savaşımı bulunmaktadır. İşte Parti önderliğinin hareket ettiği saha sıcağı sıcağına böylesi gelişmelerin yaşandığı bir alandır. Yine bu sahada Arap-İsrail, İran-Irak çatışması, rehineler sorunu vb. daha birçok problem yaşanmaktadır. Bu saha, en ufak bir hatanın pahalıya ödettirildiği, herkesin gözükara bir şekilde kendi çıkarını dayattığı bir zemindir. Buradaki politik yaşam, yaşamların en zorudur. Ancak, olağanüstü bir zeka ve cesaretle bu alanda yaşamı ilerletmek mümkündür. Daha önce bir sefil, "İşte filan gücün kucağında oturuyoruz, hem de sakalını yoluyoruz" biçiminde değerlendirmede bulundu. Açık ki, bu da büyük bir düşkünlük örneğidir. Halbuki burada yaşamı nasıl zorla ürettiğimiz bilinmektedir. Bu alanda bir yığın örgüt var, birçoğu tasfiye oluyor; yine örgütler, kişiler çığırından çıkarılıyor, özünden boşaltılıyorlar. Bu alandaki yaşamın doğru kavranmasını ve uygulanmasını istedik. Fakat bizimkilerin yaşamdan anladıkları, adeta bir manken gibi camekanlarda kalmaktır. Bunlar için iyi elbise, güzel yemek oldu mu yaşamları yerindedir. Böyle bir yaşamın hiçbir değerinin olmadığını biz defalarca belirttik.

Yaşamdan iyi anlamak gerekir. Daha önce de belirttiğimiz gibi, bunlar yaşamdan, günlük güdülerini tatmin etmeyi anlarlar. Bu tür yaşam hiçbir şeyi başaramaz. Son derece önemli gelişmelere yol açan yaşamımızdan, bize en yakın mücadele görevlilerimiz, doğru sonuçlar çıkarıp bunları uygulayacaklarına ve zorluklarına katılacaklarına, bunun yerine çok düşkün bir uygulama içerisine giriyorlar. "Bizim önderliğimiz böyle yaşıyor, biz de böyle yaşayalım" diyerek, çok tuhaf tavırlar sergilemektedirler.

Biz şimdiye kadar sergilediğimiz pratikle nasıl bir önder olunur sorusunun cevabını ortaya koymaya çalıştık. Militanlarımızı teşvik ederek, destek vererek ve onlara gerekli imkan ve olanakları hazırlayarak, rolümüzü oynamaya çaba sarfettik. Açık ki, bu hiç kimseye kural ve kaideleri hiçe sayma hakkını vermez. Bu tür durumlar ortaya çıktığında biz bunlara yöneldik. Sadece halkın haklarını savunan bir konumda değil, aynı zamanda giderek yargılayan, denetleyen ve yürüten bir güce de ulaşmış durumdayız. Bugün militanlarımızın da içerisine girmesi gereken yol budur. Genelde toplumumuzda insanlar birbirleriyle karşılaştıklarında esas aldıkları ilişkiler yüzeyseldir. Bu ilişkiler yüksek bir fikre, çıkara ve güce dayanmaz. Sıradan bir yaklaşımı içerisinde taşır. İşte birisi "nasılsın, iyi misin?", diğeri ise, "iyiyim" der. Ne soruyu soran ne sorduğunu bilir ve ne de cevap veren gerçekten iyi olduğuna inanır. Kötü bile olsa "iyiyim" der. Böylesi yaklaşım büyük sonuçlar ortaya çıkarmaz. Hatta biri diğeri üzerinde hakimiyetini geliştirmeye çalışır. Bunu da niçin yaptığını bilmez, sadece "sözümü geçireyim" der ve egosunu tatmin etmek ister. Mesela, birçok aile reisi, evinde çocuklarına bağırır, ne kadar yiğit olduğunu göstermek ister. Bazıları ise, benzer bir tutumu Parti içerisinde de sergilemektedirler. Gerçekten Kürdistan'da yiğitliğin büyük çoğunluğu böyle sahtedir. Halbuki bizde yiğitliğin, halk yiğitliği olarak gelişmesi gerektiği bellidir. Çocukların üzerine bağırmakla, düşkün insanları hakimiyet altına almakla yiğitlik olmaz. Tam tersine bu, en düşkünce tavırlardan birisidir. Fakat bu, bizde yaygın ve aynı zamanda ilişkilere hakim olan bir üsluptur.

Önderlik, sadece Parti Önderliğini değil, bütün Parti militanlarını ilgilendiren bir konudur. Her Parti militanımızın konumu şu ya da bu düzeyde önderlik konumudur. Bu konumu yetkinleştirmek, önderliği çekici, iş bitirici ve gerçekten hatırı sayılır, yüceltilir ve hürmet edilir kılmak, bu makamı ve kariyeri her yönüyle layık olduğu bir biçime dönüştürmek, sıradan bir hücre yönetiminden tutalım da bir ordunun yönetimine kadar mutlaka başarılması gereken bir görev durumundadır. Kişi olarak militanın kendisini konuşturması, niyeti ne olursa olsun şu veya bu alışkanlığında ısrar etmesi ve onu yaşatması, militanı iradesi dışında Parti karşıtı amaçlara alet ettirebilir. Unutulmamalıdır ki, Parti içinde proletaryaya ait olmayan her sözün ve her davranışın proletarya dışındaki sınıflara, ileri ya da geri bir doğrultuya hizmet etmesi sözkonusudur. Dolayısıyla Parti içinde hiçbir davranışın nötr etkide bulunması düşünülemez. Her davranış belli bir etkide bulunur, bu etki ileri bir doğrultuya girilmesine yol açabilir, belirleyici veya engelleyici olur, felaketli ya da olumlu sonuçlar yaratır. Kısacası, mutlaka bir etki bırakır. Bu her davranış için böyledir.

Daha önce de çokça izah edildiği gibi bizde sınıf mücadelesi, anlamına uygun bir biçimde verilmediği için, daha çok tercih edilen biçim, Parti yapısı ve organları içinde davranışlar temelinde sonuç alma yöntemidir. Bu ise, örgüt bünyesinde görevlere karşı ilgisizliği, yani örgütlenmeme isteğini ifade eder. İlgisizlikse, Parti görevlerine ısınmama, kendini görevlere vermeme ve katmama olayı, "ben devrim işinde yokum, bu konuda fazla iddialı değilim, öyle fazla zafer kazanma niyetim de yoktur" demek anlamına gelir. Bu her haliyle "Parti ile yürüme niyetinde değilim" demektir. Proletarya partisi içinde yabancı sınıfların eğilimlerini değişik düzeylerde temsil eden bu tipler hızla kariyer kapma, soylu emek harcayarak yücelmek ve yükselmeye yan çizme, anlamlı bir tarzda sarılmak yerine fırsatçılık, yetki gaspı ve tasarrufçuluk gibi çeşitli biçimler altında ve hakketmediği, gereklerini yerine getirmediği halde normal yollarla kazanmadığını kaptıkaçtı yöntemlerle kazanma yolunu seçerler. Bu doğrultudaki çabalarında açık biçimlere başvurma cesaretini kendilerinde göremedikleri için, sözü geçen yöntemlerle en kısa yoldan sonuç almak isterler. Bunlar bizde görülen en hastalıklı tiplerden bazılarıdır.

Bunlar, ne anlamlı bir çabayla kendilerini eğiterek devrimci görevlere hazırlarlar, ne Parti bütünlüğümüz içinde erime ve birleşme yolunu seçerler, ne de Partiyi bırakmak isterler. Bunun yerine tamamen fırsatçı, kariyerist tutumlar ve çeşitli kurnazlık gösterileri biçiminde, kendilerini Parti içinde şan-şöhret sahibi, mükemmel, fazla dokunulmaması gereken, buna dikkat eden biri gibi gösterirler. Böyle bir yaklaşım tarzını seçerler. İşte bu tür davranışları, eski toplumun ve sömürgeciliğin sızma yolları; sahiplerini de en azından bu yolların hazırlayıcıları olarak değerlendirmekteyiz. Eski yöntemleri hortlatmak, sömürgeciliğin sızması için yol ve yöntemler bulmak ve Parti bünyesinde kargaşayı geliştirmek; işte bu, sömürgeciler ve yerli işbirlikçileri için başvurulan bir keşif hareketidir. Masumane görüntüler ve bireysel bazı özellikler adı altında böylesi bir sondaj ve keşif hareketi, her zaman arkasından düşmanın rahatlıkla Partiye sızmasını, önderliği çökertme ve ezmesini beraberinde getirebilir. Tarihte birçok kalenin içten zaptedilmesinin yolları böyle hazırlanmıştır.

O halde militanların önderlik sanatında gaflete düşmemeleri için bu tür en küçük belirtileri bile özenle gözetmeleri ve bunların ardından nelerin gelebileceği konusunda tedbirli olmaları gerekir. İçten gelebilecek bu tehlikelere karşı mücadele, Parti denetimi ve istihbaratının en belli başlı görevlerinden birisidir. Sıradan Parti taraftarından en ileri Parti görevlisine kadar herkes, içinde yer aldığı makamın büyük bir anlamının bulunduğunu bilmelidir. İçinde yer alınan kurumu temiz tutmak, ondan en anlamlı sonuçlar çıkarmak, onu bir bilgilenme, örgütlenme ve eylem kaynağı haline getirmek, yine sürekli bir biçimde böylesi sonuçlar veren bir örgüt olarak geliştirmek, bunun için yedeklerini hazırlamak, kurallarını tesis etmek ve bunu bir gelenek biçiminde sürdürmek bir Parti görevlisinin yönetici olarak her yerde ve her zaman hayata geçirmek zorunda olduğu bir görevdir. Parti militanlarına teslim edilen değerler ne miras yoluyla babadan oğula geçen şeylerdir, ne de yabancı ellerden derleme nesnelerdir. Bu değerler, tamamen en soylu emekle hazırlanmış ve son derece kutsal değerler olarak Partililere teslim edilmiştir. Militanlardan beklenen şey en azından bu değerleri koruyarak arkadan gelenlere devretmektir. Bu temelde onlara bakmak ve geliştirmek zorunlu ve kutsal bir görevdir.

Bazı tiplerin durumunu biraz daha açmak gerekiyor. Bu tipler, adeta "ben çoktan ölmüşüm" diyen tiplerdir. Bunlar gözünü yüksek hedeflere, yüce ilişkilere ve sonuç alıcı işlere dikmezler. Hatta bunları akıllarına bile getirmezler. Bunlar, hiçbir şey düşünmez, düşünür gibi gözükürler. Aslında ilgisiz, pasif bir durumu yaşarlar. Şimdi bu tip ne yapabilir? Hiçbir olumlu teması yoktur, kendisini dinlemekten bile kaçar. Bu tür tipler, saflarımızda yaygın olarak vardır. Açık ki, bunlar halkımızın içerisine düşürüldüğü yapının bir ürünüdürler. Bu açıdan bizde ilgi yaratmak büyük bir olaydır. Bugün birçok arkadaş bırakalım ilgi yaratmak, ilgisizliğin çok çeşitli biçimlerini sergilemektedir. Aslında ilgisizlik geçmişi savunmanın diğer bir biçimidir. Biz birçok arkadaşla temasa geçtiğimizde bunların ne kadar edilgen ve ilgisiz bir konumda yaşadıklarını biliyoruz. Eskiye ait kalıntıların var olduğu ve bunda rol oynadığı açıktır. Birçoğu bunları geriye itmiş, özünde ise gidermemiştir. Yaklaşımlar veya temaslar her zaman sonuç vermelidir. Bunun dışındaki yaklaşımlar silinip süpürülecek yaklaşımlardır. Birçok, arkadaş, PKK olayı oluşurken, birçok şeyi nasıl topladığını kavrayamıyor ve insanı ayağa kaldırma, yürütme sanatının basit olduğuna inanıyor. Böyle olunca da çok basit çabalar harcanmaktadır. Birçok arkadaşın devrimcilik, yöneticilik adına sergilediğine; biz her zaman günü bile kurtarmaya yetmez, karnınızı bile doyurmaz dedik. İşte böylesi bir yaşam, en fazla öfke duyulması gereken bir durumdur. Bu tipler öyle işin derinliğine inmez, yüzeysel ele alırlar; büyük görev adamı olmaktan kaçarlar. Fakat biz, hemen bunlara "birdenbire eskiden kurtulun, öne fırlayın" demedik. Açık ki, bizim bir yaklaşım tarzımız vardır. Biz böyle yapmasaydık, sorunun çözümünü başarabilir miydik? Bazı arkadaşlar işe böyle girmektedirler. Emirlerle işlerin yürütülebileceğini sanmaktadırlar. Tabii ki bunların ne kadar sonuç aldıkları durumlarından açığa çıkıyor. Hiç verimli bir şey ortaya çıkarmamışlar; işlerle hiç ilgilenmiyor, ne kadar zarar verdiklerini göremiyorlar. Bu hususlar daha da açılabilir. Bunlar önderlik konumuna ters anlayışlardır. Bunlar aynı zamanda, önderliğin gelişimini engelleyen durumlardır da.

PKK eksikliklerini ve yoğun bir şekilde yaşadığı çelişkilerini doğru çözüme ulaştırmak istiyor. Birçok hususu daha da açarak derinleştireceğiz. Buna çok ihtiyaç vardır. Çünkü yanlış kavrama ve uygulamalar hızını kaybetmiyor. Faşizme karşı mutlaka zafere gitmek isteyen bir örgütün kurumlaşmasını geliştirmek istiyoruz. Bu nedenle her arkadaşın büyük bir çözüm gücü haline gelebilmesi için, büyük bir ciddiyetle ve hiçbir bahaneyle görevleri ertelemeden yerine getirmesi gerekmektedir. Bazı arkadaşların hemen gidip şehit olmayı kafalarına koymaları da doğru değildir. Hareketin yaşatılması için militanın da yaşatılmasının gereğini söylüyoruz. Bu kadar eğitim, çaba ve yoğunlaşma da bunun içindir. Arkadaşların savaşacaklarına inanıyoruz. Ama biz güce güç katan ve devrimde zaferi garantileyen militan bir örgütün savaş tarzına ulaşmak veya böyle bir düzeyi mutlaka yakalamak istiyoruz. Bu, neden gereklidir? Karşımızdaki faşizmin özellikleri bilinmektedir. Halkımızın ve insanların kaderi ile oynamak istemiyoruz. Fakat bu anlayışın sahipleri, baştan yenilgiyi kabul eden ve yaşamın olanaksızlığına kendisini inandırmış olan tiplerdir. Açık belirtelim, ya faşizm bizi yaşatmaz ya da biz bunları yaşatmayız. Bu tipler, "PKK gençliğimizi bizden şöyle aldı. Biz de onun canına okuruz" diyerek kemalist lehçeyle konuşmaktadırlar.

PKK hareketi olarak, yaşamın en güzelinin yaratılabilineceğine inandık. İşte birçok arkadaşın hayatından kolay vazgeçmesi, kendisini yaşatacak örgütlenmeye yönelmemesi ve buna uygun çalışma tarzını bulamaması; örgüt ve yönetim gücü haline gelememesi, bu inanışa yakından bağlıdır. Bizim savaş ve yaşam tarzımız bellidir. Ne boyuneğmeciliği ve ne de vurdumduymazlığı, kendi bildiğinde ısrarı kabul ederiz. PKK'nin tanımının büyük derinliği kavranmak zorundadır. Biz militanlarımızı, kolayca sonlarını getiren çarpışmalara girsinler diye değil, sürekli başarıyı getiren bir örgütün elemanları olsunlar diye eğittik. Militanlarımızı, ölümde de böylesi bir sonucu yaratabilmeleri için, her türlü donatıma kavuşturacağız. PKK önderliği olarak, başka türlü bir yaşamı kabul etmemekteyiz. PKK büyük bir olgu ve ciddi bir harekettir. PKK bir halk hareketi olarak eylemini koymuş, amaçlarını ilan etmiş ve giderek büyüyen bir durumu yaşamaktadır. Böylesi bir gelişme artık kimsenin iradesine tabi değildir. Milyonları kucaklamış bir hareketi durdurabilir miyiz? Hayır! Bizim yapacağımız; önderlik etmek ve önderliğimiz altında doğru bir perspektifi, teori ve uygulamayı dayatmaktır. Bu anlamda, bu gerçekliğe inanacağız. Her arkadaş bu gerçekliği iyi yakalamasını bilmeli ve idealist yaklaşımlardan kendisini kurtarmalıdır.

PKK, bugün militanlarından daha farklı ve gelişkin görevleri yerine getirmelerini beklemektedir. Askeri alandan diplomasi alanına, örgüt alanından siyasal çalışmalara varana kadar bir önderliksel gelişimin tutturulması gerekmektedir. Kısacası, militanlar PKK'nin önderliksel gerçekliğini kendilerine değil, kendilerini bu gerçekliğe tabi kılmalıdırlar. Bunu da hatır ve istek için değil, bir otorite olarak kurumlaşan ve maddi bir güç biçiminde somutlaşan PKK önderliğine bağlılığın bir gereği olarak yerine getireceklerdir. Ama, bu gerçekliğe rağmen hala bireysel niyetlerle sola veya sağa çekiyor ve inkara götürüyorlar. Aynı zamanda kendilerini de eritiyor ve tüketiyorlar. Hatta, Parti çeşitli dayatmalarda bulununca, "Teslim olabilirim, intihar edebilirim, bozgunculuk yaparım" vb. söylemektedirler. Açık ki bunlar iyi sesler değildir. Tüm uyarılara rağmen ısrarla "ben böyleyim" demektedirler. Nitekim Türk solu, işbirlikçi güçler de böyle yaptılar. Bizi bu tür tavırlarla tehdit etmek istiyorlar. Bu tip tutumlar yiğitlik ve iyi davranışlar değildir. Bunlar, kolay yapılabilir. PKK içerisinde örgütü kendi kişiliğinde hap-

seden, tüketen ve eriten tipler bunlardır. Bütün bunları ise çeşitli politik gösteriler içerisine girerek gözyaşı ve sızlamalarla yapmak istemektedirler.

PKK önderliği olarak büyük bir direniş ve ayaklanma hareketini geliştirmeye çalışıyoruz. Bu ögelerin zayıf, örgütsüz, donanımsız ve yenilgilere açık olan yaklaşımlarının yetersizliğini ortaya koyacak kadar ileri gelişmeleri temsil ediyoruz. Yine, bu önderlik ileride başarı şansı ne olursa olsun zafer imkanlarını arttırmak, bunu sürekli kılmak için gelişme ve derinleşmeyi yoğunlaştırıyor ve buna öncülük ediyoruz. Biz, bu gelişmeleri ortaya koyuyoruz, onlar kendi tutkularından bahsediyorlar. PKK'nin resmi ve fiili önderliği olarak bütün faaliyetlere öncülük etmemize rağmen en ufak bir sızlanma içine bile hiçbir zaman girmedik. Sizlere dayattığımız görevler zor ve aynı zamanda cesaret ve fedakarlık istemektedir. Biz bu görevleri yürütebildiğimiz kadarıyla yürüttük. Fakat diğerleri böyle yapmadılar. Bu arkadaşlara yoğun bir ilgi, destek ve dayanışmayı sunduk. Buna rağmen, bireysel tasarrufta bulunarak saygısızlık yaptılar, tasfiyeciliğin çeşitli biçimlerini dayattılar. İşte, tasfiyeci denilen ve yenilgiyi baştan garantileyen tip bizde böyle ortaya çıktı. Partimize bu şekilde bir katılımı tehlikeli buluyoruz. Güneş kadar yakıcı gerçeklerimiz karşısında, kırk türlü perdeyle kendini kapatmak, katılımını sağlamamak kabul edilemez. Hala bazılarının "çözümlenmek üzereyim, bütünleşiyorum" demeleri gerçek çözüm değildir. Bazılarının sözcüklerinde dile gelse de, derin tarihsel ve toplumsal temeli olan bir olgudan bahsediyoruz. Yalnız Kürdistan toplumuna ait olan bir önderliği, bir şekillenmeyi dile getirmiyoruz. Her ülkenin somutunda şu veya bu biçimde ortaya çıkan, zafer yolunda onları ilerleten savaşımlarında dile gelen gerçekliği kendi gerçekliğimiz içerisinde de yaşamak istiyoruz. Daha önce de belirttiğimiz gibi baştan itibaren Partiye katılımda gerçekten yiğitçe, militanca ve yüreklice davranan arkadaşlarımız da vardır. Bunlardan her zaman saygıyla bahsediyor, şehitleri ve yaşayanları ile iyi tanınmalarını belirtiyoruz. Zindan direnişçiliği bu konuda yine somut bir örnektir. Bunların tartışılması doğru değildir. Ancak bunlara saygı duyulabilir. Bunu böyle ortaya koymamızın nedeni, birkaç kişinin sorununu halledip etmemek değildir. Ulusal ve sınıfsal anlamda hatta uluslararası alandaki tıkanıklıkların sosyalizm lehine çözümlenmesini kendi gerçekliğimize uygulanışını gerçekleştirmek istiyoruz. Bir kez daha vurguluyoruz, arkadaşları öyle zayıflıkları ile başbaşa bırakma gibi bir niyetimiz yoktur. Yine, halkımızın zayıflıkları ile düşkün bir yaşam içinde kalmasını da kabul edemeyiz. İşte bunları gerçekleştirecek öncümüzü öyle zayıflıklar içinde donanımsız bir şekilde bırakmak istemiyoruz.

Arkadaşlar istedikleri kadar "kişiliğimiz şöyle oluştu, böyle gelişti" desinler. PKK'nin kapsam ve amaç bakımından, kendisini içinde bulduğu düşünce ve davranış statüsü budur. Şimdi birçoğu alışmış; "annem-babam beni böyle büyüttü, şöyle eğitti" demekte ve kendilerini en sefil bir duruma düşürmektedir. Evren-Özal kliği toplumun üzerine çöreklenerek, görülmemiş bir soygunu gerçekleştirmekte, toplumun ahlakını; kültürünü paramparça etmektedir. Toplumun bütün değerleri üzerinde ahlaksızca tepiştiriyor. İşte halkın başına getirilenler bunlardır. Partimizin bu rejime karşı çıkışını iyi anlamak gerekiyor. TC'ye karşı en uzun süreli başkaldıran bir hareketiz. Bu noktada yok, "benim kişiliğim şöyledir", yok "yetişme tarzım böyledir" demenin hiçbir anlamı bulunmamaktadır. Bunu söyleme cesaretini göstermek, bizde büyük bir edepsizlik örneğidir. Faşizm, günlük olarak yürüttüğü uygulamalarla, toplumu adeta bitirmek ve dağıtmak istiyor. TC, bugün pişmanlık yasasını değişik boyutlarda yeniden geliştirmeye çalışıyor. Böylelikle, bu yasayı daha etkili kılacaklarından bahsetmektedirler. Bizim içimizdeki bazı ögeler, bu duruma bakarak, işte "değerimiz artıyor, düzen biraz da bize yaşam olanağı tanıyor" demekte ve sefilce bir düşünce tarzı içerisine girmektedirler. Hatta bazıları aracı göndererek devreye gireceklerdir. PKK içerisinde tahribatı sinsi bir şekilde geliştirecek, TC ile birleşmeye kadar gideceklerdir. PKK'nin gelişimini yükseltmesi sonucu, bunların değeri arttıkça, TC'nin topluma dayattığı düzen sarsıldıkça, ucuz kahramanların ortaya çıkması hızlanacaktır. Bunlar, günü kurtarmak için adeta hiçbir şey görmemişler gibi TC'nin yanına koşabilirler. TC, bir de bunlara "reformist işbirlikçi bir hareket kurun" derse, bunların nasıl bir hızla TC'ye yönelecekleri açıktır. Bugün TC'nin geliştirmek istediği hareketin anlamı budur.

Bazı ögelerin amacı, emperyalizmin elinde ehlileştirilip, Avrupa'da ve zindanlarda geliştirilmek istenen "ılımlı PKK"de yer almaktır. Bunlar ruhlarına, iliklerine kadar TC'nin elinde ehlileşerek uşaklaşıyorlar. Hatta bunun için örgütsel-ideolojik bir çaba içerisine giriyorlar. Bunların Partimiz içerisindeki temsilcilerinin yüzde biri bilinçli ise yüzde doksan dokuzu bilinçsizdir. Bütün bu oluşumlar daha değişik zaman ve mekanlarda katlanılabilir ve yaşanılabilir sömürgecilik koşullarını getirmek istemektedirler. İster içimizde bulunanlar, isterse de dışımızda olanlar böylesi bir yaşamı ilericilik olarak görecek ve buna soyunacak zihniyette insanlardır. Belki bunlar, bugün kendilerini böyle tanımlamıyor, içimizde veya dışımızda olsun henüz böylesi bir konumun çok uzağında bulunabilir, daha ruhsal düzeyde, düşüncede böyle bir şeyi yaşamaya bilir, ancak tasavvur edebilirler. Ama bunlar yarın maddi bir güce kavuşabilir ve hatta TC ile anlaşma da yapabilirler. Bazıları hiçbir endişeye girmeden, sırf Osmanlı sözü verildi diye, gidip TC'ye teslim oldu. Gelecekte de benzer örneklerin çıkması mümkündür. Bununla da, TC'nin ne kadar uygar hale geldiğini kanıtlamaya çalışıyor. Bütün bunlar için emperyalizmin desteğine başvuruyor. "Ne de olsa Türk burjuvazisi Kürtleri kabul etmeye yanaşıyor" diyerek, yeni oluşumlar yaratmak istiyorlar. TKP, Sol Birlik vb.'leri eliyle yeni bazı gelişmeler ortaya çıkarmaya çalışıyorlar. Liberal burjuvazi ile ittifak içerisinde yeni çözümler geliştirmek istiyorlar. Gelişen direniş eylemlerimiz, TC'yi böylesi bir durum içerisine sokmaktadır. Bunun üzerine yeni teorilerin ve işbirlikçi akımların inşa edilmesi durumu da gündeme girebilecektir. Böylesi bir oluşumu aslında öyle fazla abartmaya gerek yoktur, ama yine de belli bir etkisi olacaktır. Bütün bunlar, PKK'nin geliştirdiği mücadele sonucu olmaktadır. İşte bazıları "nasıl olsa PKK para ediyor, biraz satarsam karşılığında şu kadar para veya ödül alırım" demektedirler. Zaten TC'nin koyduğu ödüller de bulunmaktadır. Ödüller sadece militanların başı için konulmamaktadır, aynı zamanda teslim alınmaları için de çaba sarfedilmekte, aile çıkarları, parasal kaynaklar dayatılmaktadır. Bütün bu yöntemleri çok iyi kavramak durumundayız. Parti içerisinde bu akımın dayandığı maddi temelleri ideolojik, politik ve örgütsel konumlarını aydınlatırken, bu akımların çılgınca geliştirmek istedikleri olguları da ortaya koyacağız. Bunlar sanıyorlar ki kimse kendilerini görmemektedir.

Bu akımı, ayrıntılarıyla değerlendireceğiz. Yine bunun Partimize zarar vermemesi için gerekli her türlü tedbiri de alacağız. Bunlar zarar verici duruma gelmeden önce tedbirlerimizi almak istiyoruz. Bu anlamda militanların derinleşmesi ve PKK önderliğinin emniyetinin sağlanması ve denetiminin yoğun olarak yürütülmesi büyük bir önem taşımaktadır. Bunları da geliştirmemizin nedeni yarın büyük ihanetlerle karşılaştığımızda veya bize karşı ihanet örülmek istendiğinde zarar görmememiz içindir. Militan, bir öndere yaraşır öngörü ile hareket etmesini ve tehlikeleri önceden görmeyi, tedbirleri geliştirmeyi bilmelidir. İster asırlık, isterse de yıllık bir faaliyet olsun böylesi bir düzeyi tutturmayı başarabilmelidir. Hatta bunlardan çoğu, işte "Ali arkadaş şöyle zor durumdadır, böyle zorlukları yaşıyor, taş çatlasa da üç ay bile dayanamaz" demektedirler. Biz her zaman PKK'nin giderek kendisini derinleştirdiğini ve bu işbirlikçilere yaşamı her zaman zehir edebilecek güce sahip olduğunu belirttik. PKK öyle kendisini derinleştiriyor ki, sadece TC'yi gittikçe daha fazla batağın içerisine çekmekle kalmayacak, kitleleri de daha fazla direnme içerisine alacaktır. Bunların yanısıra, militanlaşmasını geliştirerek, düzeyini yükseltecek ve ortaya atılan bütün iddiaları yerle bir edecektir. Yine, işbirlikçilerle uğraşmayı, hiçbir zaman bireysel düzeyde ele almadık. Bunlara karşı mücadeleyi güçlü ve başarılı kılabilmek için sürekli bir biçimde PKK'yi derinleştirmeye, militan ölçüleri yetkinleştirmeye ve bu temelde hareketin yaygınlaşmasına büyük bir önem verdik. Ancak böylesi bir mücadele ile işbirlikçi kesimlerin gelişmesi önlenebilir. Nitekim günümüze kadar yaptığımız da budur.

Yakın dönemde, pişmanlık yasası etrafında geliştirilmeye çalışılan teslimiyet, Partiyi bir bütün olarak bitirmeye ve imha etmeye yönelikti. Halen bu yasanın bazı kalıntıları, gerçekten böylesi bir şeyi başaracaklarına kendilerini inandırmışlar. Çok iyi biliyoruz ki, bazıları '87 kışını sağlam çıkaramayacağımıza adeta garanti veriyorlardı. Bunlar öyle ucube tiplerdir ki, TC'den daha kararmış bir yüreğe sahiptirler.

Şimdi, bütün bu tiplerin istedikleri nedir? Parti içerisinde biraz daha kariyer sahibi olmak ve yetkilerini arttırmaktır. Tabii bunları nasıl kullanacaklar? Diyelim ki kariyer ve yetkiye ulaştılar, o zaman işbirlikçi ruhlarını Partiye egemen kılmaya çalışacak ve Partiyi tasfiyeye götüreceklerdir. Bunları çeşitli uygulamalar içerisine alıyoruz, hemen ağlıyor, sızlıyor ve gözyaşı döküyorlar. Bunların yarın ne getirecekleri, nerede neyi uygulayacakları pek belli değildir. Bir kulağı Parti Önderliğinde, militanlar üzerinde yürütecekleri tasarruflarda, diğer bir kulakları ise TC'dedir. Yaşadıkları durum, adeta bir şeytan üçgenini andırmaktadır. Fırsat hangi taraftan doğarsa hemen o yöne dönmektedirler. Çözüme gitmede aslında kendisi de şaşkındır. Dört bilinmeyenli bir denklemle mi karşı karşıyadır, yoksa başka bir yerde midir? Aslında kendisi de ne yapacağını pek iyi bilmez. Hangi taraf ağır basar ve ya bastırırsa o yöne doğru dümen kırarlar. Bir yandan Parti Önderliğine şirin görünüyorlar, bir yandan militanları kandırmak istiyorlar, diğer bir yandan ise TC ile ilişki yollarını açarak, düşkünce yaşamlarını geliştirmeye çalışıyorlar. Adeta dört bilinmeyenli bir denklem oluşturulmuştur. Bu denklem kurulurken, tabii arkadaşlarımız bunun farkına bile varmadılar. Ama biz böylesi bir denklemin farkına vardık. Hiç kimse böyle bir denklemin kurulduğunu inkar edemez. Biz böylesi bir denklemin kurulduğunu ispatlayabiliriz. Halen böylesi denklemleri kuranlar Parti saflarımızda bulunmaktadırlar. Politikada böyle bir denklemi kuranlar istedikleri kadar kendilerini kurnaz saysınlar; biz, bu denklemin çözümünü önceden yapıyoruz. Fakat bunlar, bu çözümü hiç dikkate almadan, kendilerini bir düşkünün seviyesine düşürdükten sonra, "vay beni kurtarın" diye imdat istiyorlar.

Eğer kişi, gerçekten dürüst ise bunu pratik uygulamalarıyla da kanıtlamak durumundadır. Bizim halen Parti önderliğini yürütmemizin ve yenilgi almamamızın nedeni bizzat bu pratik uygulamalardır. Yoksa çok tartıştığımız veya konuştuğumuz için değil. Tek tek herkesin genel doğruları ve özü temsil etmesi gerektiğine inandığımız ve bunu derinden kavradığımız için böyle olmaktadır. Bizim böylesi bir yürütme gücü haline gelmemiz, PKK önderliğinin sürekli bir yükselişine de yol açmaktadır. Her an ezilme tehlikesiyle de karşı karşıyadır. Militanlarımız böylesi bir durumu anlamaktan uzak bir konumu yaşamaktadırlar. Hala önemli oranda örgütsüzlüğün, köleliğin derin etkisi altında yaşıyorlar. Yine, PKK çizgisini temsil yetenekleri zayıftır. PKK'nin ılımlı veya reformist bir çizgi üzerine getirilmesi, belki kişisel anlamda bazılarının yaşamlarını kurtarabilir. İşte bizdeki tasfiyeciliğin dayattığı ve istediği de budur. Partimiz içerisinde sürekli olarak işleri erteleten, muğlaklığı geliştiren ve Partiyle bütünleşmeyi, Parti politikasının bir gereği olarak kabul etmeyen tipler, PKK'de önderliğin gelişmesi, yetkinleşmesi ve güçlenmesi karşısında ılımlı veya reformist bir PKK yaratma olanakları bulamadıklarından, emperyalizmle veya TC ile ajanlık ilişkileri içerisine girmekte, kapağı dışarıya atmaktadırlar. Bu tür hesapları hem de yoğun bir şekilde yaşayan tiplerden hala Parti saflarımızda artniyetli bir şekilde duranlar vardır. Ortaya çıkan eğilimler önemlidir. Daha önce de belirttiğimiz gibi, politika niyetlere göre yürütülemez. Maddi gelişmeler kişinin bugün düşünmediğini yarın bir gerçeklik olarak karşısına çıkarır. Yani kişi bugün savunmadığı bir eğilimi yarın kıran kırana savunur bir duruma gelebilir. Bizim yapmak istediğimiz ise, bu tür gelişmelerin önünü önceden alabilmektir. Bu tür eğilimlerin başarı şansını ortadan kaldırmak ve doğru olana gelişme olanaklarını daha fazla açmak; yine yenilgiye, teslimiyete gidenin başarı şansını azaltmak için, bu çabalarımızı sergilemekteyiz. Öyle sanıyoruz ki, arkadaşlar da tercihlerini önemli oranda gelişen PKK hareketinden yana yapmaktadırlar. İşte militanlarımız, tercihlerini yaparken bu gerçekleri gözönünde bulundurmalıdırlar. PKK içerisinde değişik yaşam düşünenler de, bu gerçekler ışığında sanırız konumlarını yeniden gözden geçirirler ve kendilerini geliştirirler. Biz hiç kimseye, "sen şu anda Partimiz içerisinde şu kadar tehlikelisin veya bilinçli ajansın" demedik. Dikkat edilirse, bu tür sözleri fazlası ile söyleme gereğini de duymuyoruz. Bunlar öyle Parti gelişmemizi ciddi bir şekilde tehdit edecek kişiler değildir. Komploculuk yapabilir, birkaç yoldaşımızın kanına girebilirler. Fakat, Hareketimizin genel gelişimini etkilemekten çok uzaktırlar. Burada dikkat edilmesi gereken ve esas olarak tehlikeyi oluşturan husus, bu tiplerin Parti içerisinde tutulmaları veya yaşatılmalarıdır. Gerek Kongre sürecinde ve gerekse sonrasında ortaya çıkan birçok hususa biz ihtiyatlı ve köklü bir temelde yaklaştık. Bunların Partimizde ortaya çıkaracakları tahribatı engellemek için son derece duyarlı bir şekilde bunlara yaklaştık. Bütün bunları sadece bu kişilerin yaratacağı tahribatları önlemek için değil, aynı zamanda kendilerini çok güçlü hisseden bu ögelerin nasıl bir hiç ve bir kaşık suda boğulacak kadar zayıf olduklarını ortaya koymak için de yaptık. Hala bunların üzerinde durmamızın nedeni; anlayış, ruh, felsefe ve kişilik olarak, sadece kendilerini değil, tarihsel bir çözümsüzlüğü, sınıfsal bir hiçliği de yaşadıklarından dolayıdır. Bu ögeler, Partimize bu özelliklerini dayatıyorlar ve bunların egemenliği için çaba sarfediyorlar. Tabii ki bu da düşkünlük, kısacası kocakarılıktır. Bu yöndeki ısrar, örgütü değil, örgütsüzlüğü geliştirir. Bunun için de çeşitli gösterilerle savaşım yürütmektedirler. Toplumumuz, zaten bugün kan revan içerisinde bir durumu yaşamaktadır. Bunun dışında yaşananlar gözyaşıdır, acıdır, düşkünlüktür. PKK hareketi, gerçekten yaşamaya hakkı olan, özü geliştiren ve bunun dışındaki hiçbir şeyi kabul etmeyen bir harekettir. Diğerlerinin sonu tasfiyedir. PKK'nin yürüttüğü savaşın ne kadar haklı bir savaş olduğunu sizler gözlerinizle gördünüz ve yaşıyorsunuz.

Şimdi bizim görevimiz, açık ki militanları öyle gözü yaşlı ve işbirlikçilere boyuneğen bir konumda tutma değildir. Bu, militanlara yapılabilecek en büyük kötülük olur. Bu tarzda bir örgüt oluşturmaya çalışmak düşkünlüktür. Militanlarımız böyle basit tutumlarla birbirlerine yaklaşım göstermemelidirler. Kaldı ki, yapılanlar basit hediyelerle birbirini kandırmaya benzemektedir. Militanlara bu tarz bir destekte bulunmak aklımıza bile gelmez. Yapacağımız, onları daha fazla örgütsel anlamda güçlü kılmaktır. Daha güçlü örgütsel bir anlayışa, uygulama ve kavrayışa ulaşabilmeleri konusunda sonuna kadar onlara destek olur ve dayatmalarda bulunuruz. Militanları büyütmek için elimizden gelen her türlü çabayı sergileriz. Basit ve tükenmiş kişiliklere ne gibi bir destek sunabiliriz ki? Açık ki sunulacak bir destek, onları hakkettikleri düşkünlüklerine göndermektir. Bu kişilikler ellerine verdiğimiz örgüt yetkisini hiç olmazsa onurlarını kurtarmak için kullanacaklarına, kendilerini daha da düşkün bir hale sokmaktadırlar. Eğer bunlar yetkilerini kullanıp onurlarını beş paralık bir düzeye indirmeyecek ve düşmana teslim etmeyecek bir düzeyde korusaydılar, yine bunlara saygı duyardık. Fakat, bu ögelerin, ellerinde bulunan yetki ve imkanları sağa-sola peşkeş çekerek nasıl ortalıkta bıraktıklarını biliyoruz. Bu açıdan bunlara tükenişin kişiliğini yaşayanlar diyoruz.

DEVAM EDECEK

"Günümüz Kürdistan'ında Objektif Zemin Devrimci Patlamaya, Ayaklanmaya Hazır Koşullar Üretmiştir"

3. KONGRE GERÇEĞİNİ DOĞRU KAVRAYALIM VE UYGULAYALIM

Parti taktiğini uygulama sorununu ele aldığımız geçen sayımızda, tarihi III. Kongremizin, Parti taktiğinin temel ögelerinden olan silahlı mücadelenin geliştirilmesi ve halk ordusunun kuruluşu konusunda yapmış olduğu belirlemeleri okuyucuya sunmuştuk. Bu sayımızda da, silahlı mücadeleyle içiçe olan, hem onu etkileyen, hem ondan etkilenen kitlelerin siyasal örgütlenmesini ifade eden ve Parti taktiğimizin diğer esas yanını teşkil eden Cephe sorununa yer vereceğiz.

Bilindiği üzere, siyasal ve askeri yön PKK'nin doğuşundan itibaren içiçe gelişen olgular olmuştur. Yani bizde öncünün ve ordunun gelişimi, baştan beri içiçe olma özelliğine sahiptir. Daha sonraları cephe olduğumuzu ilan etmemiz aslında fiiliyatta yürütülene isim takmaktan başka bir şey değildir. Parti hareketimizin örgütsel gelişimi, etrafında geniş kitleleri birleştiren, örgütleyen ve mücadeleye seferber eden bir cephesel gelişme ile birlikte olmuştur. Partimiz, başından beri, ulusal kurtuluş programına ve stratejisine uygun olarak halk bütünlüğünü oluşturan çeşitli sınıf ve tabakalar içinde devrimci çalışmayı esas almış, ulusal kurtuluşta çıkarı olan değişik sınıflardan geniş bir kitle gücünü ulusal kurtuluş siyasetiyle uyarıp bilinçlendirerek ve örgütleyip harekete geçirerek bir bir ulusal kurtuluş hareketini yaratıp geliştirmiştir. Bu hareketin örgütsel ifadesi olan Ulusal Kurtuluş Cephesi'ni örgütsel bir yapı haline getirme görevini, kendi örgütlenmesini yaratmaya başladığı dönemden itibaren temel bir örgütsel çalışma olarak ele almıştır. Bu doğrultuda, geçen dönemde bir ulusal kurtuluş cephesi programı hazırlayarak açıklamış, faşist Türk sömürgeciliğine karşı yürüttüğü sıcak savaş içinde Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi (ERNK)'nin örgütsel kuruluşunu ilan ederek geniş kitlelerin Cephe içerinde birleştirilmesi ve örgütlendirilmesi çalışmasına girişmiştir. Kongre'ye sunduğu Politik-Örgütsel Raporu'nda, Genel Sekreter Abdullah ÖCALAN yoldaş, konuya şöyle açıklık getirmektedir:

"Ulusal Kurtuluş Cephesi kitlesel her adım attığımızda yaptığımız hareketin adıdır. Propaganda döneminde biz cepheydik; yani, o zaman yürüttüğümüz partileşme faaliyetlerinin bir cephe hareketine de haiz olduğunu söylerken bunu kastediyorduk. Kitlelere ulusal kurtuluşun propagandasıyla gittiğimizde de bu bir cephe özelliğinin hayata geçirilmesi demekti. Daha sonra propaganda çalışmalarından silahlı propagandaya kadar geldik. Ve bütün bunlarla biz halkın cephesini, halkın bilinçlenmesini ve halkın örgütlendirilmesini yarattık.

"Parti öncünün örgütüdür veya Partinin iç örgütlenmesi öncünün örgütlenmesidir. Öncünün kendi etrafında silahlı gücün örgütlendirilmesi, yani köylünün savaşan kesiminin örgütlendirilmesi, onun ordu örgütlenmesidir. Yani öncünün hem Partinin silahlı mücadele dışındaki öncüleri tarafından, hem de silahlı mücadele içindeki öncüleri tarafından kitlelerin etrafında örgütlendirilmesi bir bütün olarak cephe örgütlendirilmesidir. Cephe örgütlendirilmesi aynı zamanda Parti taktiğinin hayata geçirilmesinin önemli bir ögesidir. Özellikle Parti hareketimiz kendi örgütlendirmesini ilerletip militanlaşmasını sağladıktan sonra, kitlelerle bağını gittikçe geliştirip onun yönetimini, sorumluluğunu aldıktan sonra cephe kendisini dayatmış demektir.

"Cephe meselesini de üç aşamada ele alabiliriz. Parti tarihimizi gözönüne getirdiğimizde birinci aşama 1970'lerin ortalarından '80'lere kadar yürüttüğümüz daha çok propaganda yönü ağır basan kitlelerin uyanmasına, bilinçlenmesine yol açan, yurtseverliği körükleyen bir aşamaydı. Buna kendiliğinden bir cephe aşaması da diyebiliriz. Fakat örgütsüz ve daha çok etkileme gücündedir. '80'lerden 83'lere, hatta 84'lere kadar geniş propagandayı hayata geçirdiğimiz bir hazırlık dönemi vardır. Kendiliğinden bir propaganda dönemi ardından bir hazırlık dönemidir. Daha sonra gelişen silahlı mücadelenin içinde bunun adlandırılması yapıldı ve resmen ilan edildi. Fakat günümüze kadar aslında bir örgütlenmesine girişilmedi. Yani cephe örgütlenmemiz en eksik kalan konulardan birisidir; ilan edildi, kitlelerce tanındı, belli bir programa ve çizgiye sahip, silahlı gücü var, fakat örgütlenmesi henüz çok geride. Onu özellikle bir kitle örgütlenmesi olarak gözönüne getirirsek, ancak çok çeşitli düzeylerdeki kitlesine ses vermiştir. Bütün kitle örgütlenmeleri, merkezinden tutalım en basit birimine kadar örgütsüzdür. Oysa büyük atılım, gerçek savaşım budur. Halk çok çeşitli sınıf, tabaka ve gruplardan meydana gelmektedir. Bizde aşiretler vardır, bölgeler, köyler vardır, kültürler vardır. Yine genel olarak gençlik, işçi sınıfı, kadın vardır; ihtiyarlar, çocuklar vardır. Parti bütün bunlara bilimsel temelde yaklaşmakta ve seslenmektedir. Silahlı mücadelemiz bizi zaten halkın örgütlenmesine götüren bir yöntemdir. Gerilla, en çok siyasal görevi olan, yani kısaca cepheyi kurma görevi olan bir mücadele tarzıdır. Ancak mücadele tarzı ile halkı örgütleyebiliriz.

"... Halkımız tarihi açıdan mademki bir kalkışın eşiğindedir, o halde bu kalkış cephe niteliğinde olacaktır. Yani yediden yetmişe, herkesin ulusal kurtuluş mücadelesi içinde bulunduğu ve toplumun içinde işgal ettiği konuma uygun olarak bir yer bulması olacaktır. Bu aynı zamanda koşullara göre örgütlenmesi anlamına gelecektir. Herkesi silahlı mücadeleye almak olanaklı değildir; başlangıçta çok az bir kısmı silahlı savaşa çekilebilir, yine Partinin öncü örgütlenmesine çok azı alınabilir. Bir yandan çeşitli biçimlerde örgütlenmesi gereken yığınla insanımız ve yığınla gelişme, öte yandan Partimizin günlük olarak bir sürü engelleri aşarak gelişen silahlı mücadelesi var iken; yine, üretim içinde olan ve örgütsüz bırakamayacağımız kitlelerin örgütlenme talepleri yükseliyorken, Cephe örgütlenmesi kaçınılmaz olarak gündeme gelmektedir. Salt öncünün örgütlendirilmesiyle yetinemeyiz, çünkü öncü örgütler dar örgütlerdir. Bunun gibi, yalnız kitlemizin örgütlendirilmesi ile de yetinemeyiz, çünkü bir savaş örgütüyüz... Kısacası sıcak savaşın içine girildiğine göre cephe kendisini dayattıkça dayatacaktır. Dışımızdaki akımlar bunu görmemezlikten gelmek istediler. Bu konuda 'zamanı gelmemiştir', 'bize lazım olan Sol-Birlik'tir, 'Parti kurmalıyız' dediler. Bu, pişmiş aşa su katmaktır. Daha da ilkel bir ideolojik-politik inşa dönemi demektir ki, şimdi bütün bunlar işleri erteleyen boyun eğmeci, teslimiyetçi anlayışların günümüz koşullarında hortlatılmasından başka bir şey değildir. Bunlar silahlı mücadele için de aynı şeyleri söylediler. Silahlı direnişin bir intihar olduğunu her fırsatta belirttiler. Ama sonuçta boşa çıkartılan kendileri oldu. Dolayısıyla bizim bu konudaki kararlılığımız doğru, yerinde ve tarihi bir karardır. Alınacak kararlar bunu daha da pekiştirecektir.

Elbette ki asıl olan uygulamadır. Cephe, uygulaması ve çalışma tarzıyla gerçekten önemli bir politik alanı işgal eder. Çok küçük olanakların birleşmesi, en basit ilişki kanallarının kullanılması, en zararlı alanların nötralize edilmesinden tutalım sıradan bir destekle yetinilmesi, yani kısacası birçok kişiyi ve kurumu adım adım kazanmayı, hatta bazı düşman güçleri düşmandan uzaklaştırmayı olanaklı kılar. Parti için şekillenen koşulları ve özellikleri cephe için de olduğu gibi öne süremeyiz. Kürdistan gibi çok karmaşık sınıf ilişkilerinin olduğu bir yerde farkına varmadan düşman politikalarına kadar alet olan kişiler var ki; bunların en iflah olmazları ve tehlikelilerini bir tarafa bırakıp diğer tüm kesimlere yaklaşımımızda onları düşmandan uzaklaştırma, yeniden kazanma; nötralize etmeden tutalım en sıradan destekten en aktif desteklere kadar desteklerini kazanma; hepsini belli bir sıralama altında işleyen, değer veren, ekip biçen bir politik üslubu ve yöntemi benimsemek zorundayız. Bu, tabii ki ihanetin veya azgın düşmanların nereden, hangi kişiden, saftan, sınıftan kaynaklanırsa kaynaklansın ezilmeyeceği anlamına gelmez. Cephe politikası çatışmayla uzlaşmaların en yoğun yaşanacağı bir alandır. Bu konuda da geçmişte epey hatalar görüldü. Öncü için öngörülen kesin ölçüler cephe için de dayatılmaktadır ki, bu yanlıştır. Salt ölçüler aramaya alışmışız. Öncü için gereklidir, fakat kitlelerin içine giriyoruz, 'sen niye böyle yaşıyorsun', 'herkes bu kadar fedakarlık yaparken sen niye bu durumdasın', 'şunu yapacaksın, bunu yapacaksın' diyoruz. Tabii ki bunlar yanlıştır. Öncünün görevini sıradan insandan beklemek doğru değildir. Onun ekonomik, sosyal koşulları zaten buna imkan vermiyor ve zaten buna gerek de yoktur. Cephe temelinde örgütlemek demek, bunları adım adım mücadeleye hazır etmek demektir. Bu konuda hatalar ve yanlışlıklar fazla ve en başta bunlarla mücadele etmek ve gidermek gerekmektedir.

"İkincisi, çalışmalarımızın büyük bir esneklikle düşmanın en ücra köşelerine kadar yayma, düşman arasındaki çelişkileri kızıştırmaktan tutalım düşmandan kapabilecek tüm olumlu çevrelere olumlu yaklaşmaya dek, basit tavizlerden önemli tavizlere kadar genel devrimci çalışmaları esas alan uzlaşma politikası şarttır. Yalnız uzlaşma deyip de, Partiyi teslim etmemek, Partinin taktiğini kurban etmemek gerekir; her uzlaşmanın lehimizde, aleyhimizde ne getireceğini iyi tespit etmek ve böyle uygulamak gerekir. Cephe için çalışma tarzımız aslında fazla yabancı olunmaması gereken bir tarz, ama yine de bazen beceremeyerek hatalara, yanlışlıklara düşülebilmektedir. Parti içinde arayacağımız netliği, ağırlığı, keskinliği Cephe içinde nasıl arayacağız? Evet, Cepheyi de arındıracağız, onu da giderek netleştireceğiz, ama başlangıçtaki bir yığın olumsuzluğu görerek. Ama belki de bize çok ters gelen yöntemlerle; ve bu da uzlaşmalar yöntemidir, tartışmalar yöntemidir. Vurulması gerekene doğru vurmasını tespit etmek, kazanılması gereken bir aile için hatta kişi için kararı doğru vermek önemlidir. Yeterki tedbirin ve çaren güçlü olsun, çok zengin içerikli uygulama ve zengin bir alana, zamana yayılma mümkündür. Sonuçları hep devrimin çıkarlarını ve gelişmesini esas alan bir yaklaşımla işlemek ve dalga dalga tüm toplumun böyle cepheler altına almak, Parti otoritesini ve bu konuda büyük bir güç olan silahlı mücadeleyi böyle yaymak, Partinin gittikçe artan etkinliğini esas alarak bu konuda en ufak imkanlardan tutalım en geniş imkanlara kadar bir değer vermek, Cephe çalışmasının en temel özelliklerindendir. Ne değerler fazla oldu diye rehavete kapılma, ne de çok darlıklar, imkansızlıklar var diye karamsarlığa kapılma olmalıdır. Yani iyi bir Cephe çalışması aslında nettir. Fakat aynı zamanda toplum içinde çalıştığına göre muazzam özellikler vardır. Köylü kurnazlıklarından tutalım, arkadan hançerlemelere kadar her türlü tehlikenin yanısıra aynı zamanda bazen her şeyini ortaya koyacak kadar fedakarlıklar da vardır. Bütün bunları tanıyarak çalışmak gerekmektedir. Ne ona teslim olmak ne de onu sonuna kadar sarfetmek doğru değildir. O her şeyini vermek istiyorsa sen onun katlanabileceği kadar al. Arkadan hançerleme tehlikelerine karşı bütün tedbirlerini al, kurnazlığı varsa sen kurnazın kurnazı ol, bütün bunları sağlama al ve yürü. İşte Cephe çalışmasının esası kısaca budur."

Ulusal kurtuluş mücadelemizin geldiği aşamada, savaş koşullarında ilanı gerçekleştirilen Cephenin örgütlendirilmesinin zorunluluğu ve kitle çalışmalarımızda geçmişte ortaya çıkan yanlış ve hatalı yaklaşımların neler olduğu konusunda Parti Önderliğinin yapmış olduğu bu açıklamalar ışığında çalışmalarını sürdüren III. Kongre; Partimizin geçen dönemde yürüttüğü çalışmalarıyla çeşitli sınıf ve tabakalardan en geniş kitlelerin sempatisini kazanmış olmasına rağmen, Parti taktiğinin uygulanmasını engelleyen tutucu ve tasfiyeci anlayış nedeniyle bu sempatiyi gerektiği gibi örgütsel yapıya kavuşturamamış olduğunu belirledi. Kongre, Partimizin kitle çalışması çizgisini saptıran anlayışları; 1) öncüyü kitlelerden koparan ve geniş kitlelerin örgütlenmesine önem vermeyen, Parti için geçerli olan ölçüleri kitleler için de geçerli sayan sol-sekter anlayış, 2) öncüyü kitlelerin yöneticisi olmaktan çıkaran ve kitlelerin gerisinde bırakıp ardına takan kuyrukçu anlayış, 3) değişik sınıf ve tabakaların durumlarını ve özelliklerini görmezlikten gelen ve ulusal kurtuluşun temel gücüne gereken önemi vermeyen sınıf bakış açısını kaybetme anlayışı, 4) üç stratejik alanda —dağ, ova, kent— birlikte çalışmayı esas almayan, kitle çalışmasını dağlık alanlara hapseden dar ve tekdüze çalışma anlayışı olarak belirlemiş; bu tür yanlış anlayışlar nedeniyle geniş kitlelerin ulusal kurtuluşçu örgütlenmesinin ve bu biçimde Cephenin örgütsel yapısının gereğince geliştirilmesinin sağlanamadığını vurguladı. Böylelikle de, Parti anlayışına karşıt olan bu anlayışların, gelişen kitle hareketinin örgütsüz ve eylemsiz kalmasına yol açarak mücadeleye ciddi zararlar verdiğine dikkat çekildi.

Geçen dönemdeki kitle çalışmalarını detaylıca irdeleyen, hatalı, yanlış anlayış ve yaklaşımları kaynaklarıyla birlikte ortaya koyan tarihi III. Kongremiz; Partimizin gündemindeki en temel çalışmalardan birisi olan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi (ERNK)'nin örgütlendirilmesi sorununu da ele alarak bu konuda somut ve gerçekçi kararlara ulaştı.

Faşist-sömürgeci rejimin bunalım ve çıkmazının sürekli derinleştiği, hızla bir parçalanma ve dağılma durumunu yaşadığı günümüzde, bu rejim altında, değişik sınıf ve tabakalardan oluşan Kürdistan halkının, tarihinin en karanlık, baskı ve sömürü altında geçen yokluk ve yoksulluk dönemini yaşamakta olduğunu belirleyen Parti III. Kongresi; had safhaya varan işsizlik, yokluk ve açlık ortamında toplumumuzun sürekli dağılmakta ve halkımızın yaşayamaz hale gelmekte olduğunu vurguladı. Bu durumun yarattığı çaresizlik kitleleri artan oranda faşist-sömürgeci rejime karşı mücadeleleriyle de birleşince, geniş kitlelerin bu mücadeleyi tek kurtuluş çaresi olarak görmesi ve kitlelerin yaygın bir biçimde bu mücadeleye katılması hızla gelişmektedir. Önümüzdeki dönemde, öncü devrimci çalışmaya bağlı olarak bu gelişmenin hızlı ve geniş boyutlarda yaşanacağı, halkımızın ulusal kurtuluş için değişik biçimlerde ve çok geniş boyutlarda ayağa kalkacağına işaret eden Kongre, Partimizin şimdi var olan geniş kitle sempatisinin bu biçimde tüm halkı kucaklayacağını ve harekete geçireceğini belirtti. Mevcut olan ve çok daha yüksek boyutlarda gelişecek olan bu kitle hareketini, Ulusal Kurtuluş Cephesi içinde örgütlemek, birleştirmek, yönetmek, savaştırmak; halkın ordulaşması olan ERNK örgütlenmesini her alanda kurup geliştirmek, halkımızın bağımsız ve özgür geleceğini yaratabilmek için ertelenemez ve mutlaka başarılması gereken bir görevdir, diyen, Parti III. Kongresi; günümüz tarihi koşullarının, bu görevin yerine getirilmesi için her zaman olduğundan çok daha fazla olanaklara sahip olduğunu belirledi.

Parti Önderliği, Kongre'ye sunduğu Politik-Örgütsel Raporu'nda; Türk egemenliği altındaki Kürdistan'ın güçlü bir sosyal dayanakla idare edilmediğini; sömürgecilerin, dayanaklarını önemli oranda yitirdiği günümüz Kürdistan'ında, objektif zeminin, devrimci patlamaya, ayaklanmaya hazır epeyce patlayıcı madde ürettiğini vurgulayarak, karşı-devrim cephesinin durumunu ise çok özlü ve somut

bir biçimde şöyle belirledi:

"Kısaca, Kuzey-Batı Kürdistan'da karşı-devrimci cephe, günümüzde kontr-gerilla faaliyetiyle, merkezinde ordunun yer aldığı ve dışa yönelik olarak da özel timlerle ve onların muhbirlerinden oluşmuş bir şebekeyle sürdürülen bir özel savaş tabiatındadır."

Karşı-devrim cephesinin durumunu böyle kısa ve yalın bir belirleme ile ortaya koyan Parti Önderliği, Raporu'nda Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin nasıl örgütleneceği sorununa da açıklık getirerek bu konuda özetle şunları söyledi:

"Her şeyden önce, Kürdistan'da bir halk cephesinin durumundan bahsedebilir miyiz? Açık ki böyle bir cephenin durumundan günümüzde sadece bahsetmekle yetinmiyoruz. Biz, böyle bir cephenin kuruluşunu ilan etmiş olmakla ve böyle bir cepheyi örgütlemek için çok çeşitli kararlar almakla konuyu zaten pratikte gündemleştirmişiz...

"Yakın geçmiş içinde bu cephenin gelişimine nasıl bakabiliriz? İyi biliyoruz ki, cumhuriyetin kuruluş yıllarında çeşitli başkaldırmalar oldu. Biz bunlara bir direnme cephesi diyebiliriz. Ama bunlar tamamen aşiretçi, feodal güçlerin önderliğinde, ulusal bilinçten yoksun, TC'nin yükseliş çağında ve bu sınıfların ise çöküş çağında olan direnişlerdi.

"1940'lardan '70'lere kadar Kürt egemen sınıflarının TC'ye boyun eğmesi, Türk burjuvazisiyle uzlaşmaya girmesi ve onunla kader birliği etmesi sözkonusu oldu. Ekonomik, sosyal, kültürel bütün alanlarda uyum, uzlaşma, erime, inkar bu egemen sınıfların en önemli bir özelliği olarak karşımıza çıktı. 1970'lerden itibaren, öncelikle reformist aydın hareketlenmesi biçimindeki bir gelişmeden bahsedilebilir. Özellikle Türkiye'deki sınıf mücadelesinin gelişmesinden güç alarak DDKO ve DDKD'ler biçiminde, kendisini siyasi görünüme büründüren son derece reformist, şekilsiz, silik bir küçükburjuva aydın hareketi ortaya çıktı. Ve bunlar, 1980'lere gelindiğinde daha bir tokat dahi yemeden silinip süpürüldüler.

"... Partimizin ve ulusal kurtuluş hareketimizin bu süreçte nasıl doğduğu, halka bilinç götürme ve halkı seferber etme açısından küçümsenmeyecek çabalarımızın nasıl geliştiği bilinmektedir. Biz 1980'lere doğru hareketi siyasi ve askeri yönden geliştiriyor, kitleselleştiriyor ve gerillaya doğru yöneltiyorduk. Devrimci yurtsever temelde geliştirerek, böylelikle giderek Türkiye devrimci hareketinin zaaflarını giderebilecek onu biraz devrimci bir rotaya çekebilecek bir özellikte gelişiyorduk. İşte 12 Eylül rejimi ağırlıklı olarak bizim bu gelişmemize karşı ortaya çıktı ve bilinen uygulamalarını sergiledi. Bu durum aynı zamanda şunu gösteriyor: Ciddi bir halk direnişinin, gelişmesinin nasıl ki faşist-askeri rejimin ortaya çıkışının çok önemli bir çıkış gerekçesi ise, bugün hala varlığını sürdürmesinin de en önemli gerekçesidir. Diğer yanda halkın cephesinin radikal gelişimi bu yıllara dayandırılabilir. Yani biz, DDKO ve DDKD gibi bu silik aydın hareketlerden ayrı olarak, doğru devrimci bir ideolojik yaklaşımla, gerek onun kitlesel temelini doğru bulup ona yönelmekte olsun, gerekse ona bir örgüt programı ve taktiği dayatmakta olsun uygun ve ustaca davranarak hareket etmemiz sonucunda hem düzen, hem de bizim açımızdan işler çatallaştı, dönüm noktaları gündeme geldi. İşte bizim yurt dışına çıkış ve yeni bir dönemi başlatma dediğimiz gelişme; düzenin de 12 Eylül rejimini geliştirmesi 1980'lerin ilk yıllarındaki karşılıklı derinleştirme çabaları böyle ortaya çıktı. Cumhuriyet tarihi boyunca yaşanan üçüncü aşama buydu; ve 1982'lerde yurtdışında yaptığımız hazırlıkların tamamlanmasına kadar devam etti.

"Son aşama, bizim yurtdışındaki hazırlıklarımızın ülkeye aktarılmasıyla ve 15 Ağustos eylemliliğiyle hayat bulan, günümüzde gelişerek devam eden aşamadır...

"1983'ten itibaren 12 Eylül faşist rejimi bir dönemin sonuna gelip dayandı; Sözde 'demokrasiye geçiş'le birlikte aslında fiilen programlarını tamamladı. Ve ardından gelen süreçte taş çatlasa 1-2 yıl devam eder ve artık işlemez hale gelirdi. Bizim için de '83-84 yılları gerçekten bir dönüm noktasıydı. Bu yılları normal yıllar olarak değil, sert baskı altında imha sürecini durdurma, yeniden mücadelenin yaşadığını kanıtlama, mücadelenin gelişebileceği olanakları ortaya çıkarma, PKK'de ifadesini bulan devrimci hareketin öncülüğünün yürüyebileceğini kanıtlama yılları olarak görmek gerekmektedir. 15 Ağustos'ta denenen taktik gelişme ve çabalar bu taktiğin de başarı ve zafer kazanabileceğini kanıtlamıştır. Yani gerek parti olarak PKK, gerekse taktik olarak onun uygulanması, dönemde 12 Eylül faşizmine karşı direnen ve başarı kaydedebileceğini kanıtlayan tek güç oldu. O halde, gerek ideolojik-politik çizgi düzeyinde ve gerekse pratik-taktik uygulama düzeyinde '83-84 dönemi bizim için çok önemli bir dönemeçtir. Bu dönemeçte şu bayrak dikildi ve şu gerçeklik kanıtlandı: Biz yaşayabiliriz; Türk rejiminin kursağında ne varsa ve neyi ne kadar ortaya koyarsa koysun, biz bu rejime karşı dikilebilir, ayakta kalabilir ve kazanabiliriz...

"Şimdi bizim bundan sonraki yönelimimiz cephe hareketi açısından neyi ifade ediyor? Dikkat edilirse, halkın ulusal kurtuluş cephesi önemli bir hazırlık temelinde en kritik safhayı atlatmış, bölgesel ve uluslararası alanda uygun koşulların yaşandığı, Kürdistan'da objektif zeminin alabildiğine parçalandığı, bunun üzerinde Parti hareketimizin kendini geliştirmeye olanak bulduğu, aynı zamanda dışta da dayanabilecek destekler yarattığı bir dönüm noktasına ulaşmıştır. Biz, bütün bunları bir kurtuluş cephesine dönüştürelim; veya bir ulusal direniş cephesi bu parçada gelişebilir, halkı örgütlemeye giriştiğinde sonuç alabilir derken haklıydık. Bu konudaki kararlılığımızın doğruluğu ve tarihiliği tartışılmazdır...

"Burada, önümüzdeki dönemin sorun ve görevlerinin örgütleme olduğunu belirlemiş bulunmaktayız. Yani şimdiki görevimizin işe sıfırdan başlamak, program vb. sorunlarla uğraşmak olmadığını, bunların çözümlenmiş bulunduğunu, esas yapılması gerekenin cephenin örgütlenmesine girişmek olduğunu söylüyoruz. Bunun da esasının objektif zeminde işçilerin, köylülerin, gençliğin örgütlenmesi olduğu açıktır. Zaten kararlarımızın büyük bir kısmını kitle örgütlenmelerinin oluşturduğu ortadadır. Eğer cephe örgütlenmesi, Kuzey-Batı Kürdistan'daki işçi, köylü ve gençliği toparlarsa en stratejik yaklaşımını hayata geçirmiş olacaktır. Yani bugün harcadığımız tüm çabalar ağırlıklı olarak cephenin bu temelde örgütlenmesine yöneliktir. Her türlü Parti hareketimiz, silahlı mücadelemiz, içte, dışta yürüttüğümüz faaliyetler geniş işçi, köylü ve gençlik kesimlerinin cephe faaliyetine çekilmesini gerektiriyor. Kitlesel örgütlenmenin, çeşitli birlikler temelinde geliştirilecek bir örgütlenmenin zamanı gelmiştir; koşullar bunun için olgundur. O halde, Parti taktiğimizin hayata geçirilmesinin de en önemli bir alanı ve en vazgeçilmez bir görevi olarak bu sorun üzerinde duracağız. Bu temel örgütlenme görevlerini belli bir eylemlilik altında yürüteceğiz. Eylemliliğin daha çok silahlı mücadele ile geliştirileceği, örgütlenmenin ise daha çok bir siyasal görev olarak karşımıza dikileceği kesindir. O halde, temel gücümüz burasıdır, temel siyasal ordumuz burada ortaya çıkacaktır, temel kuvvetlerimizi buradan güçlendireceğiz."

Parti Önderliğinin bu somut ve net belirlemelerinden hareketle, günümüz koşullarında Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin ve Kürdistan devrimci savaşının geliştirilmesinin temel siyasal gücü olarak kitlelerin siyasal ordulaşmasını, kitlelerin ulusal kurtuluşçu örgütlenmesini ve eylemliliğini ifade eden Ulusal Kurtuluş Cephesinin örgütsel yapısının geliştirilmesini ve Cephe örgütlenmesinin pratik maddi biçimlerinin yaratılmasını en temel ve acil bir devrimci görev olarak gören tarihi III. Kongremiz; Ulusal Kurtuluş Cephesinin örgütlendirilmesini engellemeye çalışan, buna karşıt olan ve bu tür devrimci faaliyete karşı mücadele eden her türlü işbirlikçi, teslimiyetçi, tasfiyeci, reformist anlayış ve tutuma karşı, bu durumdaki örgüt, kişi, grup, çevre ve yapılara karşı her alanda ve biçimde aktif devrimci mücadele yürütülmesini ve bu tür anlayış ve görüşlerin tasfiye edilerek engel olmaktan çıkarılması esas alacağını belirledi. Kongre, devrimci savaşımızın birincil ve esas alanı olarak stratejik dağlık alanlar başta olmak üzere, üç stratejik alanda (dağlık, ovalık ve kentsel alanlarda) birlikte çalışmanın, halk kitleleri neredeyse devrimci çalışmanın ve ulusal kurtuluşçu örgütlenmelerin de oralarda olacağı anlayışı esas alınarak faaliyet yürütmenin gerekli ve zorunlu olduğunu yeniden vurguladı.

Çok çeşitlilik arzeden Kürdistan toplumu içinde yer alan aşiretsel, kabilesel vb. güçlere yönelik devrimci kitle çalışmasında özel bir dikkatin gösterilmesi; yine, ülkemizin değişik alanlarında bulunan çeşitli azınlıklara yönelik devrimci çalışmada, Cephe programının belirlediği anlayış doğrultusunda bu güçlerin özgün yapılarının ve çıkarlarının dikkate alınması, kendilerinin ulusal-kültürel özelliklerini gözönünde bulunduran ve özgürlük tanıyıp koruyan bir yaklaşımla ERNK içinde örgütlenmelerini ve mücadele etmelerini sağlayan bir faaliyetin yürütülmesi üzerinde önemle duruldu.

Öte yandan, Ulusal Kurtuluş Cephesinin en geniş halk kitlelerini kucaklayan bir örgüt haline gelmesinin, en geniş kitlelerin ulusal kurtuluş mücadelesine seferber edilip örgütlendirilmesinin, halkın çeşitli sınıf ve tabakalarının yurtsever kitlevi örgütlerinin yaratılmasına yakından bağlı olduğunu vurgulayan Parti III. Kongremiz; ERNK'nin örgütlendirilmesinin önemli bir alanı olarak çeşitli halk kesimlerinin kitlesel örgütlerinin yaratılmasını bu kesimlerin özgün özelliklerini ve çıkarlarını da ihtiva eden ve esas olarak ERNK programına ve yönetmeliğine bağlı olan çeşitli halk kesimlerinin örgütlendirilmesine ilişkin program ve yönetmelikleri hazırlamasını ve pratik-örgütsel hazırlıkların yapılmasını, uygun koşullarda, başta köylü ve gençlik olmak üzere işçi, kadın, esnaf, memur, tutuklu ve şehit aile ve yakınlarının ve çeşitli mesleki kesimlerin yurtsever birliklerinin kurulup ilan edilmesini, böylece çeşitli halk kesimlerinin ulusal kurtuluş mücadelesine daha yakından ve etkin çağrılıp örgütlendirilmesini karar altına aldı.

Örgütlü bir faaliyet yürütülmemiş de olsa, Kuzey-Batı Kürdistan'da geliştirilen pratik mücadeleye bağlı olarak Partimizin devrimci ulusal kurtuluş çizgisi Kürdistan'ın diğer parçalarındaki halkımızı da derinden etkilemiş, geniş kitlelerin sempatisini kazanmış ve sömürgeci parçalanmayı aşarak ulusal birliğin yolunu açmıştır. Buradan hareketle Kongre, uygun koşul ve biçimlerde Kürdistan'ın diğer parçalarında da ulusal kurtuluşçu çalışma ve örgütlendirmenin yürütülmesinin, böylece tüm Kürdistan potansiyelinin merkezi bir yapıda ulusal kurtuluş mücadelesine seferber edilmesine çalışılmasının, ulusal bağımsızlık, birlik ve demokrasi esaslarına bağlı olarak diğer parçaların özgül koşullarına dayanan program ve yönetmelikler hazırlanarak cephe kollarının bu parçalarda da örgütlendirilmesinin, bu parçalarda ulusal kurtuluş mücadelesinin geliştirilmesini engellemeye çalışan her türlü işbirlikçi, teslimiyetçi, tasfiyeci, gerici anlayışlarla her alanda aktif bir mücadele yürütülmesinin gereğini önemle belirtti. Ayrıca sömürgeci egemenlik altında Türkiye'ye ve dünyanın çeşitli ülkelerine taşırılmış olan çok geniş Kürdistanlı halk kitlelerinin varlığına dikkat çeken III. Kongremiz, bu kitleler içinde yürütülmekte olan mevcut çalışmaların daha çok geliştirilip yaygınlaştırılmasını, bu çalışmalarda kitlelerin Kürdistan'a dönerek ulusal kurtuluş mücadelesine katılmasının esas alınmasını; ERNK'ye bağlı olarak yurtdışındaki Kürdistanlıların yurtsever birliklerinin örgütlendirilip merkezileştirilmesini gerekli gördü.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin nasıl örgütleneceği sorununu böylesine kapsamlı boyutlarda ele alarak somut çözümlere ve tarihi öneme haiz kararlara ulaşan PKK III. Kongresi, bununla kalmayarak Cephenin yedekler sorununa da geniş açıklamalar getirdi. Genel Sekreter Abdullah ÖCALAN yoldaş Kongreye sunduğu Politik-Örgütsel Raporu'nda, temel güç kaynaklarımıza açıklık getirdikten sonra yedekler sorununa değinerek bu konuda özetle şu belirlemeleri yaptı:

"Bu temele bağlı olarak taktik yedek güçlerimizi nasıl bulacağız? Bunları da daha önceki çözümlemelerimizde bulmak zor değildir. Her şeyden önce Türkiye'deki yedek gücümüzün nasıl oluşacağını belirledik. Türkiye'deki yedek gücümüzü önemli oranda biz yaratacağız, orada gelişecek halk hareketinde biz önemli oranda ve çeşitli biçimlerdeki desteğimizle orayı gerçek bir halk direnişi durumuna getireceğiz... Biz stratejik düzeydeki bir müttefik olarak halk hareketini geliştirmeyi amaçladığımıza göre, kısa vadede bazı güçlerle taktik, bazı güçlerle sistemli, uzun vadeli hazırlama biçiminde ele alıp geliştirir ve müttefiklerimizi yaratırız. Bu bir görevdir; önemli bir müttefiğin mücadeleye hazırlanması görevidir. Bu konuda belli bir geçmiş pratik vardır; yaptığımız uzlaşmalar ve çalışmalar vardır, onları yeni esaslar üzerinde tekrar ele alacağız. Birleşik Direniş Cephesi olayına hem tanımlama ve hem de uygulama düzeyinde tekrar yaklaşacağız ve bu yaklaşımı hayata geçirmeye çalışacağız. Halkın temel gücü içinde olmayan, fakat yine de halk arasında saydığımız bizim dışımızda bazı örgütlülük faaliyetleri çıkabilirse, devrim programının iyi yürümesi için bunları da bir taktik kuvvet olarak değerlendirmek gerekmektedir... Yine tek tek ağalar, reisler vb. güçler sıradan bir Cephe üyesi olarak yer almak istemeyebilirler... Açık ki bunlara da Cephe esprisiyle yaklaşılacak, bazı küçük tavizlerle, eskiden düşmanın kullandığı bu tip güç mihraklarını eriteceğiz... Kısacası sıradan muhbirlerle özel timlerde görevli olanların dışında TC'ye dayanaklık teşkil edebilecek hiç kimseyi bırakmamak, önümüzdeki dönemde taktiğimizin önemli bir özelliğidir ve taktiğin hayata geçirilmesinin önemli bir parçasını teşkil edecektir.

"Diğer parçalar ve özellikle de bu alanda İran-Irak savaşının bir yedek güç olarak kullanılma durumu vardır... Türk faşizmi bu durumu uzun süre kendisi için bir yedek durumuna getirmek istedi. Ancak bu yedek şimdi TC'nin biraz lehine, daha çok ise aleyhine gelişmektedir... Belli ki Cephemizi bu yedekten sonuna kadar yararlandırmak akıllı politikacılığın bir gereğidir... Ekim Devrimi'nin birinci dünya savaşının çatlaklarından yararlanarak çıkması gibi, bizim de halk devrimimizi bu çatlaktan ustaca ve zamanında yararlandırarak büyük boyutlarda geliştirebilmemiz, önce silahlı kuvvetleri, daha sonra da halkın giderek genişleyen ayaklanmasını yaratmamız objektif olarak hem mümkündür, hem de en hayati görevlerimizden birisidir.

"Diğer bir yedeklik Arap-İsrail çatışmasıdır. Arap-İsrail çatışmasının tarihi ve güncel gelişimine kısmen değinmiştik. Geçen dönemde özellikle Filistin hareketine -Ankara'da bir büro açtırmak suretiyle- çengel atarak bu yedekliği 12 Eylül faşist rejimi kendi güçlenmesi için kullanmak istedi. Ancak Türk faşist rejiminin çabaları, Filistin içindeki bazı sağ güçleri etkilese de istedikleri sonuca ulaşamadı. Çünkü biz alana erkenden gitmiş, ilişki kurmuştuk ve daha güçlüyüz... Kaldı ki, Arap-İsrail çelişkisi sadece Filistin direnişiyle de sınırlı değildir. Özellikle bugün Suriye'nin başını çektiği Arap aleminde önemli bir direniş vardır... O halde, bölgemizde en ciddi yedeklerden ve dolayısıyla müttefiklerden birisi de buradaki gelişmedir. Bu açıdan buradaki gelişmeleri dikkatle incelemek, araştırmak ve gerekeni yapmak, akıllı politikacılığın bir gereği ve bu dönemde tarihi bir özelliği ve önemi olan bir görevin başarıyla sürdürülmesi demektir.

"Avrupa yedekliğine gelince, belki üçüncü sıradan bir yedeklik olarak ele alınabilir, ama orası da bir yedekliktir. Burası hem alandaki işçi kitlelerine dayalı faaliyetlerimizin örgütsel ve maddi gelişimi açısından olsun ve hem de Avrupa demokratik geleneklerinin TC'ye karşı dikilmesinde olsun küçümsenmeyecek bir rol oynadı ve oynamaya devam edebilir...

"Sosyalist ülkeler yedekliğine, stratejik düzeyde olması gereken buradaki dostluk ve ittifak ilişkisine gelince,... bundan sonra daha direkt açımlamalara uğratmak gerekmektedir.

Raporu'nda devamla, önümüzdeki dönemde Ulusal Kurtuluş Cephesi (ERNK)'nin, temel ve yedekleriyle birlikte sadece teori ve program düzeyindeki bir olgu olmaktan çıkararak, pratik bir örgütleme meselesine gelmiş olacağını vurgulayan Genel Sekreter Abdullah ÖCALAN yoldaş, konuyla

Devamı 23. sayfada

15 Ağustos'un 4. Yılına Girerken Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi Karşısında Türk Solu ve Kürt Milliyetçiliğinin Durumu

A) Türk Solu'nun 15 Ağustos Atılımı Karşısındaki Gerçekliği

15 Ağustos'un en önemli gerçekliği Türkiye solu'nun faşist-sömürgeci Türk burjuvazisine karşı mücadele edebilmesinin yolunu açması olmuştur

15 Ağustos sadece bir eylemsel atılım değildir. Çeşitli güçlerin ideolojik, politik, örgütsel izahlarını da bulduğu bir atılımdır. Son üç yıldır, 15 Ağustos gerçekliğine bağlı olarak Türkiye ve Kürdistan politik güçlerinin bünyesinde yaşananlar bunu doğrulamıştır. Bu nedenle 15 Ağustos gerçekliği, Türkiye ve Kürdistan politik güçlerinin denektaşı olmuştur.

15 Ağustos, Türkiye ve Kürdistan halklarının üzerine çöken sömürgeci-faşist bir rejime karşı halkların direniş parolası ve zemini olmuştur. 12 Eylül 1980 faşist rejimi, özellikle Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini durdurma amacıyla iktidar olmuşsa da bünyesinde var olan, karşı karşıya bulunduğu çelişkiler ve bağlı bulunduğu emperyalist sistemin bölge hedeflerinden kaynaklanan sorunları onu Ortadoğu halklarına yönelik büyük bir saldırgan tehdit haline de getirmişti. Bu tehditi ortadan kaldırmak, tümüyle ona karşı devrimci direniş içine girmekle mümkün olabilirdi.

Rejimin içindeki değişikliklere, özellikle de rejimin kendini sivilleştirmesine ve demokratik maske takmasına aldanmak ya da bilerek onun bu oyunlarına tabi olmak, kitleleri bu hedef doğrultusunda koşullandırmak, üstelik bunu devrim adına yapmak, sonuçta burjuva, hatta 12 Eylül rejiminin örtülü solculuğuna denk düşer.

Kendi sınıfsal, ideolojik, politik, örgütsel zaaflarının ürünü olarak tanınmaz hale getirilen Türk solculuğu, 1984'e gelindiğinde böylesi bir gerçeklik içindeydi. Bu "Misak-ı Milli" ile şartlandırılmış Türk solculuğunun tarihi burjuva izleyiciliğini tekrar etmesiydi. Daha 1920'lerde Türk solculuğunu temsil edenlerin değerlendirmesi şudur: *"Bizde henüz proletarya değil, işsizler, ihtisassızlar, hülasa 'lümpen proletarya' artıyor... İktisadi gelişme dediğimiz hallerde, hakiki sanayi ve ticaret değil, iktikas hakim olmaktadır. Bu sebeple bizden ne sosyal-demokrasi ne de diğer kitle hareketleri için lazım olan içtimai zemin henüz teşekkül etmemiştir.*

"Memleketimizin zengin sermayedar, ileri bir hale gelmesi, günün tarihi bir vazifesidir. Bu vazife ise disiplinli ve teşkilatlı bir cumhuriyet partisine düşer. Cumhuriyetin devamı ve muhafazası için yapılacak her hareket ne kadar şiddetli bile olsa doğrudur. İlerici bir harekettir." (Lenin ve Leninizm Broşürü, Aydınlık dergisi 1925)

Daha doğuşunda Kemalizmin sağ yorumuyla hareket eden TKP, öncü bir grup halindeyken imha etmeyi; geriye kalanları, Kemalizmin sol izdüşümleri olarak bugünkü kemalist Türk solculuğunun ideolojik temellerini oluşturmuşlardır. Gerçekte Şevket Süreyya vb.'nin 1930'larda oluşturduğu Kadro hareketi, bu işlevi görmüştür. Bu, M. Kemal'in Nutuk'ta ifade ettiği, *"Biz, benzememekle, benzetmemekle iftihar ederiz. Çünkü biz bize benzeriz"* ideolojisiydi. Bu ideoloji "Misak-ı Milli" ideolojisiydi. Nasıl bir solculuk geliştirilse bile, "Misak-ı Milli" sınırları aşılmamalı, mutlaka Türk egemenlik sistemi yaşatılmalıydı.

12 Eylül rejimine karşı mücadeleyi devrim için mücadele ve örgütlenme olarak almayan anlayış ne kadar gerçekçi olabilirdi?.. Geleceği olmayan ve olamayacak bir burjuva demokrasisine havale eden bir solculuk sadece reformist miydi? Eğer bununla sınırlanırsa tanım yetersiz olacaktır. Bu reformculuğun ve sol sekterizmin altında sinsi bir sosyal-şovenizm yatmaktaydı. Öyle bir solculuk ki, Türk egemenliği yıkılsa, dünyanın yıkılacağını sanır. Devrim bile, Türk egemenlik sisteminin devamı koşuluna bağlanır. Marksizm-Leninizm bu şoven amaç için tahrif edilir, Kemalizm çemberinden geçirilir. 1980-84 arasında öncekinin devamı olarak Türk solu'nun ve onunla işbirliği halindeki Kürt reformist milliyetçiliğinin temsil ettiği mücadele platformu uzlaşıcı, reformist; Ortadoğu gerçekliğine, Türkiye ve Kürdistan halklarının çıkarına ters, 12 Eylül faşizminin amaçlarını kolaylaştırıcı bir platformdu...

15 Ağustos, Türk solculuğunun bu çehresinin açığa çıkmasını ve aşılmasını sağladı... Ortadoğu'da asıl devrimin yükseltilmesi gereken, bunun koşullarının olduğu alan olan Kürdistan'da mücadeleyi yükseltti. Yaşam, gelişmek ve devrime yürümek için tek yol direnmektir. Faşizmin tahribatının önüne geçmek, kitlelerin esas kurtuluş talebini karşılamak, oldukça kötü bir duruma düşen, aslında utanç verici bir durumu yaşayan Türk sol hareketinin kendini toparlamasının ve gerçekten zerre kadar emek ve sosyalizme inanç varsa ileriye yönelebilmesinin yolunu açtı.

Devrim uygun objektif koşullara dayanan doğru ideolojinin, politikanın, örgütlülüğün ve yetkin mücadelenin ürünüdür. PKK, bu mücadeleyi başlattı. Devrimden yana olanlara yön oldu. Direnmeyenlerin de tuttukları yolun reformculuk, uzlaşıcılık ve öz anlamıyla halka ihanet olduğunu gösterdi.

15 Ağustos Türk solunun düşkünleşme ve tasfiyeciliği aşması için tarihi bir fırsat ve zemin oldu

15 Ağustos, üç yıldır sağlanan gelişmeler, sömürgeci-faşist Türk burjuvazisinin tasfiyeciliği, teslimiyeti ve mülteciliği geliştirme planına karşı direnişin kesin üstünlüğünü sağladı... Her karşı-devrim darbesi gibi, 12 Eylül darbesi de muhalefeti, özellikle de devrimci muhalefeti ezmeye ve tasfiyeye yöneldi... Şiddet yanında, çeşitli yollarla tasfiyeciliği geliştirmesi faşist rejim açısından anlaşılır ve zorunlu bir gelişmeydi.

Burda sorun, karşı-devrimin planları değil, kendine devrimci, halkın öncüleri diyen güçlerin durumuydu. Gerçekte, Türk solu faşizmin değirmenine su taşıdı. Faşist sömürgeciliğin işini kolaylaştıran en önemli faktör, küçük-burjuva reformculuğu ile şovenist çemberi aşamayan Türk solu'nun durumuydu... 12 Eylül darbesine kitleleri hazırlıksız yakalatan sol, şimdi de yenilgi sloganlarını atarak, faşizmin politikalarına seyirci kalınmasını istiyor...

Türk solunun bu burjuva izleyiciliği yeni değildi. Dayandığı aydın küçük-burjuva sınıf zemininin karakterinden kaynaklanıyordu. Daha "Jön-Türkler"de (1860) ilk doğuşunu bulan Türk aydını, devlet çarkında, komprador-asker burjuvaziye bağımlı olarak, halkla çelişki içinde sosyalizme düşmanlık temelinde doğdu. İttihat-ı Terakki aydını bunu devam ettirdi. Bu gelenek 1920'lerde TKP ile devam etti... Değişik biçimler almasına rağmen günümüze kadar sürmektedir.

Türk solculuğu, ilk doğuşundan günümüze kadar temel amaç olarak Türk egemenlik sistemini yaşatmayı aldı. Jön Türk, İttihat-ı Terakki ve TKP'nin temel fonksiyonu bu oldu. Günümüzde de bu durum aşılmış değildir. Böyle bir solculuk, Türk egemen burjuvazisi için ciddi tehdit oluşturamadı. Türk burjuvazisi, Türk solculuğunu hep rejimin "şımarık çocuğu" olarak değerlendirdi. Kendi suyundan, kanından olan solculuğu tasfiye etmede zorluk çekmedi. Türk solculuğu, burjuvazinin zorunu "gönüllü sürgün" ve "tasfiyecilik" için fırsat olarak kullandı... 1870'lerde Osmanlı paşaları tarafından satın alınmayan tek Türk aydını bırakılmadı. Aynı sonucu, Abdulhamit 1897'de İttihat-ı Terakki aydınlarından aldı. Türk egemenleri şiddet kullanıyordu. Ama kullanılan şiddet, yaratılan sonuç üzerinde belki de taliydi... M. Kemal, bu geleneği sürdürdü. Kemalizmin dümen suyunda yürüyen TKP, 1925 ihanetleriyle tamamen kemalist partiye dönüştü. TKP, ihaneti Şevket Süreyya Aydemir, Vedat Nedim Tör, Vala Nureddin, Burhan Asaf Belge, İsmail Hüsrev vd.'lerinin kişiliğinde göstermek ister... Ancak Türk solu üzerinde önemli araştırmalar yapan Mete Tuncay, *"Şevket Süreyya'ın 1932-34'te yarattığı Kadro hareketinde 1925 öncesindeki çizgisinden sapmadığını gözlemlemiştim. Gerçekten dillere dolanan 'dönüş' hikayesi pek doğru değildir. Asıl görüş değiştiren parti olmuştur. Cumhuriyetin ilk yıllarında TKP, Komintern'in en çok ulusal bilinç gösteren seksiyonudur."* (Milliyet Sanat Dergisi, Nisan 1976)

Türk solu'nun burjuva uyduluğu ve kendi kendini tasfiye etmesi, Kemalizmin faşizme öykündüğü, bu doğrultuda politikalar ürettiği, son derece gericileştiği, Türkiye ve Kürdistan halkları üzerinde görülmemiş düzeyde bir baskı ve talan sistemi olarak yükseldiği 1930'larda daha nettir. Varlığı bir hiç düzeyine inen TKP, kemalist iktidara destek amacıyla kendini tasfiye eder. *"TKP likide edildi (1937) Partinin likide edilme kararı resmen ilan edilmemiş, harici büromuz kanalıyla merkez grubumuza bildirilmişti."* (İbrahim Topçuoğlu, Neden İki Sosyalist Parti, s. 164)

Türk solculuğu, 1960, hatta 1970'lere kadar karanlık dönemini yaşar. 1945'te Türk burjuvazisinin Truman doktrininden yararlanmak için çok partili rejim ve "demokrasi" sahtekarlığını geliştirir. Bu dönemde Demokrat Parti'den izin alarak —yöneticilerini de ona onaylatarak— kurulan 'sosyalist'(!) partiler sol bir çıkış olarak görülmediklerinden dolayı, bu dönemde ciddi bir ideolojik, politik, örgütsel çıkıştan söz edilemez.

1960 darbesiyle açılan dönemin çatlaklarından yararlanarak kurulan TİP küçük-burjuva, burjuva demokratlarının 'sosyalist' maskeli partisi, objektif olarak Türkiye ve Kürdistan'daki toplumsal ve ulusal muhalefeti frenlemek, denetlemek ve bu potansiyeli, legal-reformist ortama, dolayısıyla Türk burjuva egemenlik sistemine kanalize etme hareketi olarak değerlendirilebilir.

1960'ların sonunda biçimlenen Marksizm-Leninizm arayışı, reformculuktan kopuş hareketi, Türk sol hareketi tarihinde en önemli bir dönüm noktasıdır. Hareket, aydın gençliğe dayanan, devrimci küçük-burjuva karakteri aşmazsa da, reformculuğun panzehirinin yolu açılıyordu. Lenin'in ilkellik tanımını andıran 1970'lerin bu ilk 'olumlu' çıkışı ideolojik, politik, örgütsel zaaflarla doluydu. Döneme damgasını vuran THKP-C hareketi için, *"... Kemalizm, küçük-burjuvazinin en sol, en radikal kesiminin milliyetçilik tabanında anti-emperyalist bir tavır alışıdır. Bu yüzden Kemalizm, soldur. Milli kurtuluşçuluktur."* (Mahir Çayan, Toplu Yazılar, s. 282)

Öze ilişkin bu zaaf, sürekli kemalist ilerici burjuvazi ve ordu arayışı içinde olacak, doğal olarak aşılmadığı takdirde Dev-Yol, Dev-İşçi evrimini izleyerek, Yeni Gündem'cilikte Kemalizmin en gerici aşamasında ona tabi olacaktır...

1970'lerde bir daha örgütlenen TKP, TİP, TSİP vb. temsil ettiği reformculuk yanında, çok sayıda grupla temsil edilen sekter solculuk türedi. 1970'lerin başındaki olumlu çıkışa dayanmak isteyen bu gruplar (Partizan, Dev-Yol, HK vb.), bu mirasın olumlu yönlerini alarak, ideolojik-politik zaaflarını aşma yerine, en olumsuzundan yaklaştılar. Kötü bir mirasyedicilik, ideolojik dogmatizm ve politik uydulukla birleştirildi. Sınıf çelişkilerinin en fazla derinleştiği, Kürdistan'da devrimci ulusal muhalefetin biçimlendiği, buna karşın bariz olarak Türk işbirlikçi-tekelci burjuvazisinin faşist darbe hazırlıkları içinde olduğu bir dönemde, bin yamalı bir bohçayı andıran Türk solculuğu, faşist darbenin gerçekleşmesinden birinci derecede sorumludur.

12 Eylül '80 darbesi, Türk solculuğunun 1870, 1890, 1920, 1971 mülteciliği ve tasfiyeciliğinin devamını sergileme dönemi oldu. Bu defaki durum değişikti. Türk burjuvazisi karşı karşıya bulunduğu çelişkiler nedeniyle kalıcı bir faşist rejime gidiyordu. Bu çelişkisinin en önemlisi PKK'de somutlaşan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesiydi. Diğerleri iç ekonomik çelişkileri ve Ortadoğu sorunlarıydı...

Türk solu, en rezil görünümü sergiledi. Direnen devrimcilerin ardına gizlenerek sol durumunu aklayamaz. Dönemin kriterleri vardır. Lenin, karşı-devrimin taarruzuyla başlayan dönemi, "Bolşevikliğin sınavı" olarak değenlendirir. Bu sınav "toparlanma, zaafları aşma, yeni bir taarruza başlamak" olarak özetlenebilir. Türk solu, bu sınavı veremedi. İçinde bulunduğu ideolojik, politik, örgütsel zaaflarıyla veremezdi de. TKP, TİP, TSİP vb. kaşarlanmış reformist güçler, deney ve olanaklarına dayanarak, reformculuğu tasfiyecilikle bütünleştirip bunu solun önüne alternatif olarak koyarken; sekter sol gruplar, mirasyedici bir tarzda en soysuz bir şekilde dayandıkları mirası tüketmeyi, yozlaştırmayı hedeflediler. Partizan'nın İ. Kaypakkaya, Dev-İşçi'nin Mahir Çayan'ın mirasının başına getirdiği bu oldu... Dev-İşçi, bir kesimiyle "yeni sosyalizm" adı altında **devrimci değerlerden, Leninizmden kopuşu** teori yapar, Troçkizmi yeni adlar altında felsefe yapan bir dönüş içinde olur... 12 Eylül faşizminin varmak istediği bir hedef de buydu. Soldan, burjuva saflarına geçişin kesin adıydı. Geçmişi değerlendirme adına geçmişi tümden reddeden, yenilgilerinin nedenini Marksizm-Leninizmde arayan ihanet yoluydu. Küçük-burjuva hastalığı olan sekter solculuk, bunalım döneminde reformculuğa ve tasfiyeciliğe en bayağı dönüşleri yapıyordu...

Enkaz haline gelen sol, tanınmazlığının sorumluluğunu tümden kendinde aramalıydı. Öyle bir duruma gelindi ki, gerçekte Türk solculuğundan bahsetmek komik olurdu. 12 Eylül faşizmi, hedeflediği solu yaratmıştı. Buna "Eylülist" sol demek en doğrusuydu. Özelliği direnmemek, mülteciləşmek, Türk

KÜRDISTAN HALKININ SAYGIN MÜCADELESINI LEKELEYEN PKK'DAN HESAP SORALIM

SOSYALIST İŞÇİ

ATILIM

Apocu Çeteyi Teşhir ve Tecrit Edelim Provakasyonlarını Boşa Çıkaralım ve Saldırılarına Karşı Koyalım!

İHBARCI PKK'NIN ÇIKMAZI

PKK'nın karşı-devrimci saldırıları sürüyor

PKK: KARŞI-DEVRİMCİ SALDIRILARINI SÜRDÜRÜYOR!

PKK ÜZERİNE AÇIKLAMA

burjuva egemenlik sistemini meşrulaştırmaktı. Bunun için demagoji yapılmalı, Marksizm-Leninizm tahrif edilmeli, kitleler aldatılmalıydı. Türk faşizmi, işini hallettiğine göre artık çizilmiş sınırlar içinde kendi solunu konuşturabilirdi. Türk burjuvazisi 1920'lerde, 1940'larda, 1960'larda, 1970'lerde de bunu yaptı. Denetimli, adeta bir kaşık suda fırtına koparan solculuğa izin verdi...

Çıkarılan dergiler, sosyalist parti kurma oyunları, legalleşme çabaları, yayın organları vasıtasıyla ve gizli yollardan Türk burjuvazisi ile yapılan görüşmeler, Türk solu'nun objektif uyduluğunun subjektif plana yansıtılışıydı...

Türk solu'nun en büyük günahı ve bir yerde bu durumunun temel nedeni, Kürdistan ulusal sorunu ve politik güçlerine karşı şoven ve tasfiyeci tutumudur... Türk solu, tasfiyeciliği Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine, özellikle PKK'ye dayattı. İhanetine PKK'yi engel gördü. Var gücüyle PKK'yi tasfiyeye yöneldi... Bir yandan Dev-İşçi, **"İki halkın tek ve doğru mücadele birliği ve ittifakı platformu olan FKBDC"** platformunu, tasfiyeci amaçları için bir zemin yapmaya çalışırken, diğer yandan TKP, TİP, TSİP vd.'leri, yanlarına aldıkları TKSP, Peşeng, KUK vb. Kürt küçük-burjuva reformist güçler vasıtasıyla "Sol Birlik" adı altında reformist tasfiyeciliği PKK'ye dayattılar.

İdeolojik, politik saldırılar, teşhir ve tecrit, siyasal abluka, PKK hakkında bağlı bulundukları yerlere suç duyurusunda bulunma ve doğrudan PKK içinde reformculuğu, tasfiyeci-provokasyonu geliştirme faaliyetleri Türk solu'nun birkaç grubu dışında temel çalışmaları oldu.

Eylülist sol, nasıl aşılacaktı? Tasfiyecilik nasıl kurutulacaktı? İhanet ve düşkünleşmenin önüne nasıl geçilecekti? Halkın talepleri nasıl karşılanacaktı? Faşist sömürgecilik en bunalımlı döneminde nasıl darbelenecekti? Kendini toparlamasının önüne nasıl geçilecekti? devrim adına Marksizm-Leninizm değerlerini tahrif eden, sözde solcular bu ihanetlerinin hesabını nasıl verecekti? Tersyüz edilen her şey nasıl düzeltilecekti?

15 Ağustos, bu soruların cevabı olmuştur. 15 Ağustos'un bu önderliği; ideolojik, politik, örgütsel ve eylemseldir. 15 Ağustos, Marksizm-Leninizmin, ulusal kurtuluşçuluğun, Bolşevik örgütlenme ve disiplinin, doğru ve yetkin değerlendirmenin, devrimci taktiğin ve inancın bileşkesi olmuştur.

Eğer Türk solu, burjuvazinin ağzından konuşmaktan, yüzeysel ve dogmatik değerlendirmelerden, sosyal-şovence bakıştan biraz vazgeçip PKK ve 15 Ağustos gerçekliğini bütün yönleriyle incelerse, en azından Bolşevizm kadar dersler çıkaracaktır. Türk solu, buna zorunludur da. İstese de istemese de 15 Ağustos gerçekliği, onları koşullandıracak, hatta geleceklerini belirleyecektir.

15 Ağustos, Kürdistan ve Türkiye halklarının kurtuluşlarının yolunu açtı

Marks'ın **"bir ulusu ezen başka bir ulus özgür olamaz"** belirlemesi Türkiye halkı için daha da çok geçerlidir. Türk egemenlik sistemi tarihsel olarak Kürdistan'ın sömürgeleştirilmesi üzerinde yükselmiştir. Kürdistan'da uygulanan sömürgeci politikalar Türkiye emekçilerine uygulanan ekonomik, siyasal, sosyal, kültürel politikalara olduğu gibi yansımaktadır. Tarihsel olarak bakıldığında bu ilişki daha iyi görülür. 1925 Kürt ayaklanmalarını bastırmak için ilan edilen olağanüstü hal durumu, Takrir-i Sükun yasası ve İstiklal Mahkemeleri, Türkiye komünistlerini, basınını, burjuva muhalefetini de biçti. Kürdistan'ı elde tutmak için beslenen milyonluk sömürge ordusunun donanımı, Türkiye emekçilerinin sömürülmesinden karşılanmaktadır. Kürdistan'ın inkarı için çizilen "Misak-ı Milli" sınırları aynı zamanda Türkiye emekçilerinin de kölelik sınırlarıdır. Kürdistan'ın inkarı için türetilen "Güneş Dil Teorisi" ve "Türk Tarih Tezi" Türkiye halkını da sahte ve ırkçı bir tarih anlayışı içine hapsetmektedir. Türk burjuvazisinin Truman doktrinine dahil olmasının önemli nedeni de Mahabad Kürt Cumhuriyeti ile bir daha gündemleşen Kürdistan sorunudur. Yeni-sömürgecilikten en fazla zararı gören Türkiye emekçileri olmuştur. 1980-12 Eylül faşist darbesi, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı geliştı. Yine en büyük zararı görenlerin başında Türk solu ve emekçileri geldi...

Kürdistan sorunu nasıl çözülecektir? "Misak-ı Milli" meşru görülerek mi? Sorunu Türkiye emekçilerinin pasif bir eklentisi olarak görerek mi? "Ulusların kaderini tayin hakkı" ilkesini demagojik bir şekilde tekrarlayarak mı? Yoksa Kemalizmin Kürdistan'da yaptığı tahribatı meşru görerek ve bunu zemin yaparak, Kürdistan'da sosyal-şovenizmi örgütleyerek ve ulusal inkarcılığı geliştirerek mi? Kürdistan halkının örgütlenme ve savaş hakkını yadsıyarak mı? Buna burjuva milliyetçiliği ve terörizm diyerek mi?

Türk solu, bir adım ileri gidememesinin kaynağında bu soruların cevapsız kalmasını bulmalıdır. 1920'lerde Kürt halkının haklı ayaklanmalarına "irtica", "emperyalist kışkırtma", "yobazlar hareketi" diyen Türk sol zihniyeti bugün ne kadar aşılmıştır? Günümüze kadar Kürdistan kelimesini anmayan TKP, bu soruları nasıl cevaplayacaktır? 1960'larda ulusal sorunu, Doğu sorunu haline getiren, kemalist terbiye ile solculuk adına Kürt reformist işbirlikçisi yetiştiren TİP bu soruları nasıl cevaplayacaktır? İdam sehpalarında Deniz Gezmiş'lerin iki halkın özgürlük savaşı ittifakını haykıran kararlı tutumunu tahrif eden 1970'lerin sosyal-şoven solculuğunun cevabı ne olacaktır?

Biliniyor ki, 1970'lerde PKK'de ifadesini bulan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi biçimlendiğinde, Türk burjuvazisinden önce saldıran Türk sosyal-şoven solu oldu. HK'den DHB'ye kadar birçok güç doğrudan Türk sömürgeciliğinin milisliğini yaptı. Türkiye solu'nun Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve önder gücü PKK'yi, "terörizm" ve "burjuva milliyetçiliği" ile suçlaması, bugün nasıl izah edilecektir? Bu sadece bir yanılgı mıydı? Ya da Türk solu, bu durumunu aşmış mıdır? Terörizm suçlaması Vietnam, Cezayir, Filistin ulusal kurtuluş hareketleri için, emperyalizm tarafından yapılan suçlama değil miydi? Çok açık olarak Türk sosyal-şoven solu, Türk burjuvazisine hedef ve yol gösterdi, onu izledi. Türk solu, Türk burjuvazisinden daha hevesli olarak işbirlikçi yetiştirmeye öykündü. TKP, DDKD'yi seksiyonu haline getirmeyi nasıl izah edecektir? Ya işbirlikçi-milliyetçi TKSP reformistlerine verilen kan? Kürdistan'da oluşturulmak istenen seksiyonların bilimsel yorumu nasıl yapılacaktır?

Bütün bunlara en güzel cevabı Lenin vermektedir: *"Kendi emperyalistlerinin sömürgelerde çevirdiği entrikaların maskesini acımasızca düşürmek, sömürgelerdeki her kurtuluş hareketini yalnız sözde değil, aynı zamanda eylemle destekleyerek, kendi emperyalistlerinin bu sömürgelerden kovulmasını istemek, kendi işçilerinin yüreklerinde sömürgelerin ve ezilen ulusların emekçi halkı için kardeşlik duygularını uyandırmak ve ülkesinin ordusunda sömürge halkların her türlü ezilmesine karşı sistematik bir ajitasyon yapmakla yükümlüdür."* Bunu yapmayanları da, *"Sosyalizmin dönekleri ve alçak olarak adlandırmanın da hakkımız olduğunu"* belirtir Lenin.

Bu durumda Türk solculuğu nasıl değerlendirilecektir? Kürdistan sorununun ve Kürt halkının ulusal bilinç, örgütlenme ve mücadelesini bu denli boyutlanmasında, Türk solu'nun ne kadar payı vardır? Zerre kadar payından bahsedilebilir mi? Tam aksine Türk solu, bugüne kadar ulusal sorunda karşı taraf olmuş ve sorunu ağırlaştıran en önemli ögelerden birisini oluşturmuştur.

Özellikle de 1980-84 arasında PKK'ye dayatılan tasfiyeciliğin güncel ve tarihsel boyutları hesaplandığında ortaya kocaman bir suç çıkacaktır. Faşist sömürgecilik savaş içinde yargılanıyor. Ya Türk solu nasıl yargılanacaktır? PKK'nin şahsında halkımıza verdiği zararların hesabını verecektir.

15 Ağustos, en yalın olarak Türk solu'nun tutması gereken onurlu yolu gösterdi. Devrimciliğin, halka ve Marksizm-Leninizme bağlılığın ölçütü pratiktir. PKK, 15 Ağustos gerçekliğinde, teorik keşmekeşliğe, sosyal-şovenizme, pasifizme karşı direniş platformu oldu. İki halkın devrimci ittifakının örgütsel-eylemsel koşullarını yarattı...

Türk solu'na düşen, Kürt halkının bu soylu mücadelesine saygılı olmak ve desteklemekti. Bunun da ötesinde, var gücüyle desteklemek; 15 Ağustos'un ideolojik, politik, örgütsel, eylemsel gerçekliğinin ortaya çıkardığı sonuçlar doğrultusunda kendini bir daha gözden geçirmek, toparlamak ve pratikte 15 Ağustos'ta temsil edilen Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin örgütlü temel bir müttefiki haline gelmeyi hedeflemeliydi.

15 Ağustos'a karşı tutum Türk solculuğunun devrimcilik sınavı olduğu gibi, gelişip gelişmemesinin de ölçütüdür

Türk sosyal-şoven solu, 15 Ağustos'u nasıl değerlendirdi? Bu değerlendirmeler ibret doludur. Bunlardan bazılarını aktaralım:

TKP merkez yayın organı Atılım, 15 Eylül '84:

"Bugün Türkiye Kürdistanı'nda olanlar, ancak gelecekte olabileceklerin büyük yerel savaşların, nükleer serüvenlerin yanında 'küçük ve basit' kalabilir. Biz komünistler o nedenle bütün yurtseverlere ayrılıkçı Kürt teröristlerine karşı önlem alıyoruz' sözlerine kanmamak, gelişmelerin ardındaki gerçek nedenleri görmek, bu bölgede askeri eylemlere, baskı ve işkencelere karşı çıkmak, Kürt halkı ile dayanışma içinde olmak gerektiğini söylüyoruz. ***Bu bölge ve dünya barışının korunması içinde zorunludur..."***

TKP, radyosunda değerlendirmesini daha da netleştiriyor: **"... *Demokrasinin komplosu eylemleri...*"** olarak getiriyor 15 Ağustos'u...

TKP, yüzyıllarca süren Türk sömürgeci zoru ve son faşist-sömürgeci terör ve vahşeti, demagoji ile geçiştirip Kürdistan halkının meşru direnmesini "terörizm" olarak adlandırıyor... TKP'ye göre, eylemler, demokrasiyi katletmiş, nasıl bir demokrasi olduğunu da K. Evren açıklıyor: *"Bu eylemler, bizi demokrasiye geçmekten caydırmak isteyen güçler tarafından çıkarılmıştır."*

TKP'nin demokrasisi "SHP" demokrasisidir. Bir başka deyişle Filipinler demokrasisidir. TKP bu stratejisini en bariz olarak "Sol Birlik"te ifade etmiştir. Sol Birlik'in demokrasi hedefi, 12 Eylül faşizminin işlerini bitirdikten sonra kendini kamufle etme oyunudur. Yedi yıldır, faşizm, emperyalist destekçileri ve sol uzantıları, bu oyunu oynamak istemişlerdir. Gerek Türk faşizminin içinde bulunduğu çelişkiler ve özellikle Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi gerçeği, oyunu bozmuştur. TKP'nin demokrasi anlayışı 12 Eylül demokrasisini ne kadar aşmaktadır. 15 Ağustos bu gerçekliği açık olarak ortaya çıkarmıştır.

TKP'nin, "Kürt halkı ile dayanışma" çağrısının sahteliği de ortadadır. TKP, bununla yanına aldığı TKSP gibi işbirlikçilerini ve seksiyonu haline getirdiği Peşeng (PPKK) gibi uşaklarını kasdetmektedir. TKP'nin yaptığı pişkinlik, derin bir ihaneti içermektedir. Bir halkın direnme hakkına karşı çıkmak ve bunu "bölge ve dünya barışı" vb. demagojik değerlendirmeleri ile kamufle etmek ancak kemalist solun mahareti olabilir.

Emeğin Sesi, 22 Eylül 1984:

"Faşist diktatörlük, 15 Ağustos'ta ***Apocu çetelerin*** *Eruh, Şemdinli, Şırnak ve çevrelerinde giriştikleri provokasyonları bahane ederek Kürt halkı üzerinde görülmemiş bir kıyım ve terör hareketi başlattı ve halen sürdürmektedir.*

Bu şoven histerinin sahibi HK daha 1977'de Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı doğrudan milisliğe soyunmuş, çok sayıda devrimcinin kanına girmiştir. Şimdi tanınamaz hale gelen bu parçalı hareket, sosyal-şovenizmin kendini ele veren yönlerinden birini oluşturmaktadır...

Devrimin Sesi, sayı 41:

"Apocu çete... sözde Kürt halkının, özde CIA ve MİT tarafından organize edilebilirliği düşüncesini uyandıran provokasyon eylemleri düzenledi..."

Soruna oportünistçe ve inkarcı yaklaşanlar da az değil. Bunlardan biri reformizmin batağında yüzen, grup varlığından bile şüphe edilen "Kurtuluş" Sosyalist İşçi, sayı 13'te şunları demektedir:

"Sömürgeciler bu yığınağı (Siirt, Hakkari'deki yığınak, bn.) *hiçbir şekilde kendilerinin de ifade ettikleri gibi, birkaç yüz PKK'lı için değildi... Asıl hedef İran ve Irak Kürdistanı'ndaki yığınsal ve askeri olarak çok gelişmiş Kürt örgütleriydi..."*

Devrimci İşçi, özel sayı, Aralık 1984:

"Ulusal varlığına karşı her alanda savaş açılmış ve milli zulüm altında inletilen bir ulusun, ulusal temelde yükselen mücadelesinin meşruluğunun kabulü, bu mücadelede yer alan ya da bu mücadeleye önderlik etmeye çalışan herhangi bir örgütün siyasal çizgisinin olumluluğu ya da benimsenmesi anlamına gelmez, gelmemelidir.

"... Son eylemlerin Sovyetler tarafından kendi devlet çıkarları ve Ortadoğu'da yeni nüfuz alanları yaratma, ya da var olanları koruma noktasında, dün olduğu gibi bugün de karartılması, başka yönlere akıtılması ihtimali mevcuttur. Bu noktadan bakıldığında son eylemleri düzenleyen örgütün programının bugünkü SSCB'de ve onun takipçilerinde hakim olan sosyalizm anlayışları ile çeşitli düzeylerde paralellik taşıması son derece önemli bir konu ve Kürt halkının geleceği açısından ciddi bir handikaptır. Bu handikap ise, bu durumun ne kadar tehlikeli, PKK'nin... anlayışının da ne kadar yanlış olduğununun da tekrarlayıp durmakla değil, Kürt halkının taşıdığı devrimci potansiyelinin çarçur edilmesi, onun mücadelesinin mutlak şekilde bağımsız bir çizgide gelişmesi... için çaba harcayarak... aşılabilecektir."

Bu satırların yazarı düşmanlığı, sosyalizm düşmanlığına vardırmıştır. 'Yeni sosyalizm' icadı altında yapılan bu devrim düşmanlığı, en onursuz bir tarzda emperyalist çevreler ve faşist-sömürgeci Türk burjuvazisi ile bütünleşmiştir.

Sosyalist Vatan Partisi (Kıvılcım) THKP-C (Acil) ve Dev-Sol (Devrimci Çizgi) dışında olumlu yaklaşımın bulunmadığı ve bazı küçük grupların 'sanı' denecek oportünist yaklaşımları dışında, şoven Türk solunun 15 Ağustos gerçeğinde PKK ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine karşı tutumu, "Misak-ı Milli"nin çözülüşünü engelleme telaşı noktasında birleşmiştir. Ne olursa olsun, Türk burjuva egemenlik sistemi yaşatılmalıydı. İşte, mantıklarına egemen olan temel düşünce budur.

Sosyal-şoven Türk solu, bu düşmanca tutumunu terk mi etti? Direniş gelişip politik, örgütsel, kitlesel boyutları genişleyip Türk sömürgeciliğini sarstıkça; Türk burjuvazisinin milli birlik çağrılarına daha çok uyan Türk sosyal-şoven solu, suç üstü yakalanmanın verdiği endişe ile düşmanlığını daha da arttırdı. Bu durum belgeseldir. Sadece Sol Birlik'in değil, aralarında Kürt işbirlikçi küçük-burjuva reformculuğundan HK'ye, Partizan'a kadar olan güçler "terörist" olarak adlandırdıkları "PKK'ye karşı" ortak platformlarda bir araya geldiler. Aralarında ideolojik, politik hiçbir yakınlıkları olmayan, devrime karşı sorumluluk açısından bir türlü bir araya gelemeyen güçleri bir araya getiren gerçek Kemalizm ve onun askeri karargahı olan Türk Genelkurmaylığı olabilirdi. Faşist Türk hükümetinden, Türk Genelkurmaylığına, Uğur Mumcu'dan, Seçenek yazarlarına kadar olan bir yığın faşist kurum ve uydularının yaptığı çağrıyı ilk cevaplayan sosyal-şoven Türk solu oluyordu...

TKP'den Partizan'a kadar olan güçler, PKK'de tasfiyeciliği geliştirmek, provokasyona kan vermek, ihbar etmek, bağlı bulundukları yerlere raporlar vermekten fiili saldırılara kadar, her türlü ideolojik, politik, örgütsel saldırı içinde oldular.

Türk Genelkurmaylığının 1986 baharında Kürdistan halkı ve öncüsüne karşı ilan ettiği "Milli Hakimiyet Taarruzu" sadece Türk ordusu ve burjuvazisini kapsamıyor, Türk sosyal-şoven solunu da kapsıyordu...

Kaybeden onlar oldu... Devrimcilik ve demokratlık ölçülerine vurduğumuzda Türk solu'ndan bahsetmek ne kadar gerçekçi olur. Bir bildiri dağıtamayan, tek eylem yapamayan, faşist-sömürgeci rejime karşı ciddi bir siyasal çıkışı örgütleyemeyen bir solun varlığından söz edilebilir mi?

Nasıl PKK'ye karşı sıkışan Türk Genelkurmaylığı, Kürt milliyetçi işbirlikçiliğini devreye sokuyorsa, Türk sosyal-şoven sol gruplarını da aynı şekilde devreye sokmaktadır. Milliyet'te TKP, TİP, TSİP vd.'lerinin üst üste röportaj ve demeçlerinin yayınlanması, bunların gücünden ve kitleler üzerinde nüfuzundan kay-

naklanmıyor, 12 Eylül rejiminin liberal kesimiyle Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve Türkiye emekçilerine karşı sosyal-şoven Türk solu ile zımnen olan ittifakından kaynaklanmaktadır. TKP vd.'leri, sadece Kürt halkına ve mücadelesine karşı durmuyorlar, Kürt halkı üzerinde estirilen sömürgeci-faşist vahşeti zemin yaparak legalleşme uğraşı içindedirler.

Bugün Türk solu ne durumdadır, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi ve Türkiye emekçilerinin toplumsal kurtuluşu karşısındaki görevleri nelerdir?

Türk solu'nun durumu, doğrudan Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin bugünkü gerçeği ve Türk faşist-sömürgeci burjuvazisinin durumuyla bağlantılı ve onlar tarafından koşullandırılmaktadır.

15 Ağustos'un 4. yılında net olarak ortaya çıkmış sonuçlar vardır. Faşist sömürgecilik, PKK'yi ezememiştir. PKK direnmiş, güçlenmiş, cepheleşmiş ve ordulaşmıştır. Bunlar muazzam kazanımlardır. Ancak son hücrelerine kadar kemalist zehire batanlar bunu göremezler. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, kemalist burjuva tarihinde Türk egemenlik sistemini en fazla sarsmıştır. Türk ordusu üç yıl aralıksız bir yıkım savaşı sürdürmüştür. Milislik, pişmanlık yasası, kontralar, sürgün, alan boşaltmalara rağmen bu sonuçlar alınmıştır. Halkımızın toplumsal gerçekliği ve faşist sömürgeciliğin askeri, örgüt ve ekonomik gücü dikkate alındığında alınan sonuçların büyüklüğü daha iyi anlaşılır.

Son Genelkurmaylık bunalımı ve ardından geliştirilen Olağanüstü Hal Bölge Valiliği, özel jandarma kolordusu, Türk sömürgeciliğinin Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi karşısında çıkmazının hiçbir çarpıtmaya yer vermeyecek kanıtlarıdır.

PKK önderlikli Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, Türk faşist-sömürgeci burjuvazisinin ana muhalefet odağı olmuştur. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, ekonomik, askeri ve siyasi olarak Türk burjuva egemenlik sistemini sarsan, bunalımını derinleştiren ana güç durumundadır. Bunun rejim sözcüleri tarafından itirafları açıktır. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin bu gücü, faşist-sömürgeci ordunun başka halklara yönelik saldırılarını frenleyen ve önleyen ana güçtür. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin bu gerçekliği dünya halklarına yansımış, gerek emperyalist, gerekse sosyalist ülkelerin gündem sorunu olmuştur.

PKK ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi hakkında yaratılan "terörizm" suçlaması iflas etmiştir. Türk sömürgeci burjuvazisi, yapısı gereği sonuna kadar bu tanımda direnecektir. PKK'nin yarattığı bu gelişmelerin en önemli bir sonucu da, tarihi bağnazlığı olan Türk sosyal-şoven solunun tasfiyeci saldırılarını yerle bir etmesidir. PKK verdiği yüzlerce şehidi ve Kürt halkının katlandığı acılar pahasına elde edilen bu sonuç, Türkiye emekçilerinin kurtuluş mücadelesine en büyük katkıdır. Faşizmin basınında boyveren sosyal-şovenizmin temsilcileri hariç, Türkiye emekçi halkı ve militanları bunu anlayacaktır.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin bu gerçekliği karşısında çıkmazda kalan ve denediği her çözümde daha fazla batan Türk burjuvazisi bütün kurumlarıyla derin bir çelişkiyi yaşamaktadır. Burjuvazinin belli kesimi —Aydınlık'çılardan M. Ali Aybar'a, Milliyet çevresinden gittikçe yasal burjuva muhalefetin belli kesimlerine kadar—, sorunun tümüyle 'kontrollerinden' çıkma endişesi ile çekingen de olsa, sorunu kültürel özerklik temelinde çözmek, "Misak-ı Milli"-yi sağlama almak ve ulusal bağımsızlıkçı ulusal kurtuluş mücadelesini tasfiyeyi hedeflemektedir.

Gerek işbirlikçi Kürt milliyetçiliği, gerekse reformist sosyal-şoven Türk solu bu noktada işbirliğine koşmaktadır. Türk sömürgeciliğinin çıkmazının ifadesi olan bu durum, Türk sosyal-şoven soluna yeni bir ihanet oynatmaktadır.

Türk solu, Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesine ve Türkiye emekçilerine karşı örülen bu tuzağa karşı ne yapmaktadır? Görevleri nelerdir? Türkiye'de devrimci halk demokrasisi dışında, iktidarın burjuva klik değişimlerine umut bağlamak ve güçleri bu yönde yoğunlaştırmak, en açık reformcu ihanettir. Kurumlaşmış bir faşizm, dolu zindanlar, devrim dışında giderilemeyecek emekçilerin ekonomik, sosyal düşkünleşmesi ve Kürdistan'da yürütülen bir vahşet savaşı üzerinde hangi burjuva demokrasisi var olabilir?

Türk solu, bu aşamada tam bir çıkmazı ve yol ayrımını yaşamaktadır. Burjuvazi bile artık kendi demokrasi oyununun sahteliğini çoğu yönüyle itiraf etmek zorunda kalırken, Türk solu'nun bu dayanaksız iddiası ne denli gerçekçi olabilir? Sol Birlik, TKP'nin "sahte bir burjuva demokrasisini' hedefleyen 'ulusal demokratik platform' ne kadar inandırıcı olabilir? Burjuva ordusunu dağıtmayı hedeflemeyen, NATO'yu meşru gören, Kemalizmin ırkçı kurum ve geleneklerine dayanmayı meşru gören, "Misak-ı Milli"yi kutsal gören bir amaç sosyalizme ve Türkiye emekçilerinin durumuna ne kadar denk düşer? Emekçilerin henüz kendiliğindenci ve burjuva çerçeveyi aşmayan, ancak büyük potansiyel oluşturan muhalefeti önünde tapınmak, devrim açısından ne kadar doğrudur...

Haydar Kutlu (TKP Genel Sekreteri), Kürdistan sorununda burjuvaziye güven vermektedir: *"Türkiye'de Kürt halkının var olduğu ve yaşadığı kabul edilmeli... anayasada Kürtçe konuşmak yasak, Kürt kültürü yasak. Bunlar ortadan kaldırılmalı. Kürt halkı kendi geleceğini belirleyecek koşullara sahip olmalı..."* Haydar Kutlu, *"Sorunun Türkiye Cumhuriyeti sınırları içinde Türkiye'nin sorunu olduğunu... Biz sorunun tek çözümü var diyoruz; bu barışçıl, adil bir çözüm."* (Milliyet, Temmuz '87) TKP'nin çözümü ile Erdal İnönü'nün, *"Anadili Kürtçe diye kimse suçlanamaz... Misak-ı Milli sınırları, konuştuğu dile göre ayrım yapılmadan bütün vatandaşların katılımıyla ve akıttıkları kanlarla çizildi. Biz Türk vatandaşlarına anadili ne olursa olsun Türk diye bakarız, biz ayrımcı politika gütmeyiz."* (Cumhuriyet, 21 Temmuz 1987) Aziz Nesin, Doğu Perinçek, M. Ali Aybar'dan sosyal-demokrat birçok ögeye kadar sorunun çözümünün "bağımsızlık değil, kültürel özerklik olduğunu" ileri sürmektedirler. TKP, TİP, TSİP vb. reformist kamp açık olarak sömürgeci burjuvazinin belli kanallarıyla ittifak içinde değiller mi? Beslenen işbirlikçi Kürt milliyetçileri, Kürdistan halkına kurulan tuzağın ürünü değil midir?

Belli ki, TKP vd. reformist sosyal-şoven güçler bir adım ilerlememişler. Üç yıldır olanlar onların şoven karakterini ortaya çıkarmış, çözümsüz bırakmıştır. Tüm Türk sol güçleri bu çıkmazı yaşamaktadırlar. Temelinde şovenizm yatan bu çıkmaz Dev-Yol, HK, Kurtuluş, Partizan vb.'lerini tanınmaz hale getirmiştir. Olumlu bir tutum içinde olan SVP, Dev-Sol, Acilciler'in yanısıra orta yolu aşmayan, soruna oportünistçe yaklaşan TKP-B, Bolşevik Partizan vb. grupların tavrı önemli olsa da henüz geneli nitelendirmekten çok uzaktır.

Türk solu bu durumuyla, Türkiye emekçilerine karşı görevini yerine getirmekten çok uzaktır. Sol, 1970'lerin sürecini bir daha yaşamak peşindedir. Bölge, Kürdistan, Türkiye koşullarının, özellikle toplumsal çelişkinin düzeyinin ve kitlelerin talebinin böyle bir mücadeleyle karşılanması olanaksızdır.

PKK önderlikli Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi, yanında örgütlü, kararlı ve her alanda şovenizme karşı enternasyonalist-militan bir kavga veren Türkiye devrimci hareketinin olmayışından büyük sıkıntı çekmektedir. Türk solu, bu durumuyla hiçbir şekilde, saygın bir müttefik olamaz.

Devrimciler, kötümser değil, iyimser olmalıdırlar. Ancak iyimserlik gerçeklere dayanmalıdır. Biz, bugünkü Türk solu'ndan ciddi şekilde endişeliyiz. Bugünkü Türk solu'nun rejim için bir tehlike olduğunu iddia etmek, ancak ahmaklara ait bir değerlendirme olabilir. Olsa olsa burjuva çelişkilerinden yararlanarak bazı çatlaklara sızabilirler. Bu kötümserlik, Türkiye halkının öncüsünü yaratacağına dair inancımızı kırmaz. Objektif ortam buna uygundur. Kalabalık bir militanlar topluluğu vardır. Kitle muhalefeti, her türlü gelişmenin potansiyeli durumundadır. En önemli faktör olarak Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi gittikçe güçlenmektedir.

Faşizme karşı devrimci direnişi ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesiyle iki halkın ulusal bağımsızlık ve özgürlük çıkarlarının eşitliği temelinde ittifakı hedefleyen her çıkış gelişecek ve PKK tarafından desteklenecektir.

Türkiye solu, 15 Ağustos'un 4. yılında kendini bir daha gözden geçirmeli, özellikle PKK'ye saldırılarından vazgeçmelidir. Burjuva kuyrukçuluğu, ve terörist suçlaması, reformist tasfiyecilik ve oportünist kıvırtmalarla bir yere varamazlar. Yapılanlar artık örtülü değildir. Ad vermek gerekirse Marksizm-Leninizm ve emekçi halka kesin ihanettir. İhanetten kurtulmanın yolu, direniş ve doğru tutumdur.

B) Kürt Milliyetçiliğinin Durumu

Ortadoğu'nun devrim odağı haline gelen Kürdistan'ın rolünü layıkıyla oynayamamasını etkileyen en önemli nedenlerden biri de, Kürt gerici milliyetçiliğinin günümüze kadar varolan konumudur. Kürdistan halkının temel sorunu ulusal kurtuluş, bu yolda ulusal birlik ve ülkesinin birleştirilmesidir. Bu, hem Kürdistan halkının yüzyıllardır süren köleliğine son verecek tek yol olduğu gibi, bölge halkların da ulusal bağımsızlık ve toplumsal kurtuluşlarına Kürdistan'dan yapılacak en büyük katkıdır.

Kürt milliyetçiliğinin sorunu ağırlaştırmasının nedenleri tarihsel ve günceldir. Kürdistan'ın dörde bölünmesi önemli bir nedendir. Asıl belirleyici olanı da, Kürt milliyetçiliğinin sömürgeci egemenlikler altında biçimlenme tehlikesidir. Güncelde ulusal alanda mevcut milliyetçi güçler yarı-feodal, yarı-burjuva I-KDP, İ-KDP, YNK gibi güçlerle, TKSP, "Peşeng" vb. küçük-burjuvazinin çeşitli kesimlerinden kaynaklanan reformist milliyetçilerdir. Sömürgeci burjuvazi ve Kürt feodal-komprador sınıflarına bağımlı bu güçler, ulusal bağımsızlığı değil, özerkliği hedefleyen güçlerdir. Böylesi bir çözümün Marksizm-Leninizm, Kürt halkı ve bölge koşullarına ne denli ters bir amaç olduğunu belirtmeye gerek yoktur.

Otonomi ve reformculuk sınıf yapısı gereği, bağımlı ve uydu olacak, halkın devrimci ve silahlı örgütlenmesine karşı olacak, hiçbir zaman buna varma gücünde olamayacak, Kürdistan sorununu emperyalist-kapitalist sistemin ve sömürgeci güçlerin bir çözüm sorunu olarak görecektir.

1984'e gelindiğinde Kürt milliyetçiliği, Kürdistan'ın ayaklanan ve ayaklanma koşullarını yaşayan şartlarına rağmen, oldukça olumsuz konumda bulunuyor, Kürdistan'ın bölge gericiliğinin bir alanı olarak kalmasına hizmet ediyordu. Halbuki İran-Irak savaşı Kürdistan'a kayıyor, iki sömürgeci güç de Kürt halkıyla, Kürdistan için bir savaş yürütüyorlar, Kürdistan potansiyelini bir taktik araç olarak kullanıyorlardı. Irak-KDP'si silahlı Kürt halk potansiyelini tükettiği gibi, bu potansiyeli bölge halklarından tecrit olmuş, Irak Baas rejiminin uydusu durumuna getiriyor, milliyetçilik adına Kürdistan halkının ulusal kurtuluşuna en büyük darbeyi vuruyordu. İran-KDP'si ve YNK, Güney Kürdistan'da aynı şeyi yapıyorlardı. Hem 1982 ve 1983'te yoğunlaştırdıkları iç çatışmalarla ulusal potansiyeli tahrip ediyor, hem de sömürgeci güçlerin taktik uzantılığını yapıyorlardı. Özellikle YNK'nin 1983'te Irak sömürgeciliği ile uzlaşacak kadar karşı-devrimciliğe varan işbirliğine oynaması, feodal-burjuva milliyetçiliğinin sıkıştığında tereddüt etmeden açık ihanet edebileceğini gösteriyordu.

12 Eylül faşist darbesi ardından Kuzey-Batı Kürdistan reformist küçük-burjuva milliyetçilerinin durumu daha net ve olumsuzdu. Türk sömürgeciliği ve Kürt hakim sınıflarının ideolojide, politikada, örgüte olanca ağırlığıyla etkilerini taşıyan, Güney Kürdistan otonom güçlerinin izdüşümleri olan "Özgürlük Yolu", "DDKD", "KUK", "Ala Rızgari" ve "Rızgari" ulusal kurtuluşçulukla alakası olmayan; onunla ters işbirlikçiliği geliştiriyorlardı. Benimsenen tasfiyeci, mülteci, reformist yol; yıllardır Güney ve Doğu Kürdistan güçlerinin denediği, iflas etmiş işbirlikçilik yoluydu. 1980-84 döneminde kendilerine beşli diyen, "Özgürlük Yolu, KUK, Ala Rızgari, Tekoşin, DDKD" ulusal demokratik cephe hazırlıkları adına tasfiyeciliği ve reformculuğu ulusal çapta yapmak istiyorlardı. Açıkça Türk liberal burjuvazisi ve Kürt hakim sınıflarına dayalı olarak oluşturulan "UDG" tasfiyeciliği, bu defa sömürgeci-faşizmin azgın saldırıları döneminde bir daha geliştiriliyordu.

Dağılmamak için birbirine tutunan bu ihanet güruhu, zindanlarda, Avrupa'da, Ortadoğu'da, her yerde çöküş, dağılma ve tasfiyeci çalışma içindeydiler. Bunlar tasfiyeci çalışmalarının önünde PKK'nin hazırlıklarını engel görüyorlar, saldırılarını PKK üzerinde yoğunlaştırıyorlardı. Hesapları, Türk sosyal-şoven çevreler ve Kürt otonom güçlerinden destek alarak, karşı-devrimin saldırılarının yarattığı zor koşullardan yararlanarak PKK'de somutlaşan ulusal kurtuluş çizgisini mutlaka tasfiye etmekti. Devrimciliğin geliştiği yerde, reformculuğun yaşam alanı bulamayacağını biliyorlardı.

Reformist, otonom güçlerin PKK'nin toparlayıcılık, Ulusal Kurtuluş Cephesi, Ulusal Kongre çağrılarını olumlu karşılamaları beklenemezdi. Tam aksine onlar bütün umutlarını, faşizmin, zindanlarda PKK kadrolarını imha etmesine ve PKK'nin tasfiye edilmesine bağlamışlardı. Oluşturulan birlikler, yapılan toplantılar, geliştirilen teşhir, yayınlanan Kemal Burkay'ın "PKK üzerine" gibi suç kitapları ve PKK'de geliştirilmek istenen tasfiyeci-provokasyona verilen destek, tasfiyeci Kürt küçük-burjuva reformculuğunun ulusal kurtuluş düşmanlığını belgeliyordu.

Halkın talebi, koşullar ve devrimin yaraları direnmeyi gerektiriyordu. Aksi durumda halkımız için karanlık bir dönemin daha başlaması kaçınılmaz olacaktı.

Kürt milliyetçiliği 15 Ağustos'u Kürdistan halkı ve Ulusal Kurtuluş Cephesi için bir fırsat olarak değerlendireceğine; 15 Ağustos ve onun somutunda Kürdistan halkının ulusal bağımsızlık davasına karşı ve düşman olduğunu gösterdi

Lenin; *"Devrimin yaşamaya hakkı olanla olmayanı ayıran belirteç olduğunu"* belirtir. Peki, doğru taktik ulusal kurtuluşçuluk, halka bağlılık; işbirlikçilik ve ihanetten nasıl ayrılacaktı? Gerçek yeri düşman safları olanlar da, ulusal kurtuluş maskesi taktiklarına göre bu maske nasıl indirilecekti? Diğer yandan sömürgeci Türk faşizmi, Kürdistan halkına savaş açmış, durmadan öncülerini kırmaktadır. Kürdistan halkı, tarihinin en zor dönemini yaşıyordu. Direnmek hiçbir dönemde halkın bu denli acil talebi haline gelmedi Bölge ve Kürdistan koşulları halk direnmesini zorunlu kılıyordu. Reformistlerden başlayarak etrafa yayılan teslimiyet ve düşkünleşmeyi aşmanın yolu da direnmekti. Güçlü bir direnme içinde olan Kürdistan halkı potansiyeli, otonom, reformist politikalarla ulusal kurtuluşa kanalize edilemezdi. Tek kurtuluş yolu, proletaryanın ulusal bağımsızlıkçı yoluydu.

Bu nedenledir ki, hepsi birden faşist Türk sömürgeciliğinden daha azgın olarak proletarya hattına saldırdılar. Bu, düzey açısından dünyanın hiçbir sömürge ülkesinde bu denli sert olmamıştı. Ulusal kurtuluş sağlanmadan, Kürdistan'da cereyan eden sınıf savaşımı, olsa olsa Kürdistan hakim ve ara sınıf politikacılığının ulusal kurtuluşçu olmadığını ve sömürgeci burjuvaziye son derece bağlı olduğunu ve devrim geliştikçe bu güçlerin daha da çok karşı devrime yaklaşacakları ve gittikçe bütünleşeceklerini de gösterdi.

İhanet belgelerinden bazıları şöyle:

Peşeng (Sayı 22): *Türk cuntası Eruh ve Şemdinli kazalarında meydana gelen sorumsuzca ve Kürt halkının haklı mücadelesine zarar vermekten başka bir şeye hizmet etmeyen bazı şiddet olaylarını bahane ederek ve dünya kamuoyunu yanıltmak için olayları abartarak, Kürdistan'ın diğer parçalarını işgali de içeren baskı ve yok etme operasyonlarında komando birliklerinin, zırhlı araçlarının, helikopter ve jet uçaklarının yer aldığı büyük askeri kuvvetlerini harekete geçirdi."*

"KUK"/MK bildirisi - 8 Eylül 1984: *"PKK (Apocular) tarafından gerçekleştirilen 'Eruh olayları' sömürgeci-askeri faşist diktatörlüğün son işgal hareketine girişmesi için tertiplenen bir provokasyondan başka bir şey değildir."*

Riya Azadi:

"PKK'nin silahlı eylemleri üzerine; halk savaşı mı, halka karşı provokasyon mu?

Kendisine 'PKK' adını takan örgüt, 1984 Ağustos'unda Türkiye Kürdistanı'nda başlattığı ve bugüne kadar da sürdürdüğü silahlı eylemleri bir halk savaşı olarak niteliyor; ayrıca bu eylemleri, devrimci ve yurtsever örgütlere karşı sürdürdüğü, son dönemde ise yoğunlaştırdığı saldırılar için bir gerekçe olarak kullanıyor.

"Ağustos ayında Eruh ve Şemdinli'de girişilen eylemler neden sorumsuzca ve neden macerası niteliktedir?

"Bir kez, sözkonusu eylemler Türkiye'de ve Türkiye Kürdistanı'nda düşman güçlerin görece olarak iyi örgütlü, devrimci ve yurtsever güçlerin ise büyük ölçüde ezilmiş, yara almış ve dağınık olduğu bir zamanda yer almaktadır. Faşizmin dört yıl boyunca estirdiği terör sonucu kitle mücadelesi büyük ölçüde bastırılmış, demokratik örgütler dağıtılmış, devrimci sol örgütlerin yurt içindeki örgütsel ağları ya dağıtılmış ya da çok zayıflamış ve eylem güçleri büyük ölçüde düşmüştür. Böyle bir aşamada tek başına cuntanın yıpranmış olması ve halkın ona karşı büyüyen hoşnutsuzluğu yetmiyor. Kitleleri eyleme geçirebilmek için yurt içinde devrimci örgütsel yapıyı onarmak, kitlelerle bağları canlandırmak ve uygun nesnel koşulları kollamak gerekiyor. Bugünkü koşullarda girişilecek silahlı eylemlerin kimin işine yarıyacağını, olayların nasıl gelişeceğini bilmek zor değildir."

Beşli İttifak: *"PKK, sömürgeciliğe karşı silahlı bir savaş yürüttüğünü söylemesine rağmen, silahlarını esas olarak sömürgeci devletin askeri ve politik güçlerine yöneltmedi. Yer yer görülen bu türden olaylar ise daha çok provakatif bir karakter göstermektedir."*

Çoğaltılabilecek bu ihanet belgeleri, ulusal kurtuluşçuluk adına sergileniyor. İşbirlikçi reformizme göre, "Faşist sömürgeciliğe karşı direnilmemeli, direnmek Kürt halkına zarar getirir. Kuzey-Batı Kürdistan'da ulusal bağımsızlık savaşı, Güney Kürdistan'daki otonomi mücadelesini tehlikeye düşürür. Silahlı mücadelenin objektif koşulları yoktur." Bu mantığın sahipleri bununla da kalmadılar. Yoğun bir ideolojik-politik saldırıya giriştiler. Emperyalist çevrelere PKK hakkında raporlar verdiler, ihanet cepheleri oluşturma çalışması içinde oldular, silahlı direnişin yarattığı gelişmeye dayanarak, bu potansiyeli "Sol-Birlik" yoluyla sömürgeci burjuvaziye ve doğrudan emperyalist çevrelere peşkeş çektirmeyi hedeflediler. Faşist-sömürgeciliğin "Pişmanlık Yasası"yla eş zamanlı olarak bütün çalışmalarını devrimden bir kişi kaçırtmaya harcayan bu düşkünler güruhunun yurtseverlikle ne alakası olabilir?

Kuzey-Batı Kürdistan küçük-burjuva milliyetçiliği sürekli Güney Kürdistan'daki otonomi mücadelesinin gelişmesini hedefledi. Böyle bir gelişme sağlanırsa, ona dayanarak Kuzey-Batı Kürdistan'da özerklik almanın ütopyası içinde oldu. Bunun için Türkiye'de demokrasi gelişmeliydi. Demokrasi güçleri ise 'Sol-Birlik", kaşarlanmış kemalist sol güçler ve sömürgeci-liberal Türk burjuvazisiydi. Diğer bir dayanak, Avrupa sosyal-demokrasisiydi. Bu tasfiyeci ve Kürt halkının köleliğini meşrulaştırıcı planın yürümesi için ulusal bağımsızlığı hedefleyen proletarya örgütlenmesi ve ulusal kurtuluş mücadelesinin tasfiye edilmesi gerekirdi.

Kürt milliyetçiliğinin diğer yanı olan Güney ve Doğu Kürdistan'ın otonom güçleri, proletarya örgütlenmesine ve ulusal bağımsızlığa karşı aynı düşmanlık içinde oldular. Onlara göre, Kürdistan'da proletaryanın ulusal bağımsızlıkçı örgütlenmesi "Demoklesin Kılıcı"ydı. Çünkü, ulusal kurtuluşçuluk işbirlikçiliği ortaya çıkarıyor, halkı bilinçlendirip birleştirdikçe ve savaştırdıkça, Kürdistan'da iç devrim cephesi derinleşiyordu.

Bunların içinde I-KDP'nin durumu daha belirgindir. I-KDP'nin feodal-burjuva öncülüğü 1975'lerde İran Şahlığından ABD emperyalizmine, Türk sömürgeciliğine kadar, emperyalist-sömürgeci güçlerle girdiği ilişkiler sonucu halk direnmesinin siyasal olarak yenilmesine ve askeri olarak dağılmasına yol açtı. İran-Irak savaşına bağlı olarak, sömürgeci güçlerin taktik uzantısı olarak tekrar örgütlendirildi. İç çatışmaların, işbirlikçiliğini, komploların yuvası olan I-KDP, 15 Ağustos'a düşmanlığı, sömürgeciliğe düşmanlığın önüne aldı. 1985'te Hakkari ve Van'da ağalar ve aşiret reislerinin yönetimindeki çeteciliğin örgütlendirilmesinde önemli rol oynadı. I-KDP'nin, faşist-sömürgecilikle girdiği bu işbirliği yeni değildi. 1970'lerde Dr. Şıvan'ların katledilmesine kadar uzanır. Ve bu işbirliği 1977 ile daha da arttırılır. Türk sömürgeciliği önemli oranda denetlediği bir hareketten çekinemezdi. I-KDP, bu işbirliği ile bir yandan otonom mücadelesini güvence altına almayı planlarken, diğer yandan proletaryanın ulusal kurtuluşçu önderliğini darbelemeyi hedefledi. I-KDP bir yandan PKK önderlikli silahlı kurtuluş mücadelesinin yarattığı politik gelişmeyi otonomiye tabi kılma telaşı içinde olurken, diğer yandan Türk sömürgeciliğine güvence vermek için komplocu geleneğini PKK'ye karşı da sürdürmeye başladı. 1985 baharında 8 PKK kadro ve savaşçısının IKP komplosuyla şehit edilmesinde I-KDP'nin organizatörlük rolü önemlidir. 1985 Ağustos'unda Hamit AVCI'nın katledilmesi bunun başka bir örneğidir.

Kaybeden işbirlikçi milliyetçilik, kazanan ulusal bağımsızlıkçı proletarya hattı oldu

Doğru bir önderlikle, ulusal bağımsızlık için direnen ve ayaklanan bir halk yenilmezdir. Marksizm-Leninizm, ulusal kurtuluşçuluk, Kürdistan halkının özgürlük tutkusu PKK hattında bir daha sınandı ve zafer kazandı. Bu zafer, sadece faşist Türk sömürgeciliğinin "özel savaş"ının üç yıllık taktiklerini boşa çıkararak, ulusal kurtuluş mücadelesini yaşatıp geliştirmesi ile sınırlı değildir. İşbirlikçi milliyetçiliğin de oluşturduğu siyasal ve örgütsel komplo çemberi aşıldı. PKK ve Kürdistan halkı 15 Ağustos 1984'ten beri sadece faşist-sömürgecilikle savaşmadı. Kendi varlığına doğrudan yönelen ve faşist-sömürgeciliğin gittikçe bir parçası durumuna gelmeye çalışan Kürdistan iç karşı-devrim cephesiyle de savaştı.

Çetecilik, feodal-komprador düzen üzerinde yükseldi. Çetecilik, ulusal bağımsızlığa karşı Kürdistan karşı-devrim güçlerinin sömürgeci-faşizme bağlı örgütlenmesi oldu. Buna en fazla kan veren I-KDP oldu. Çetecilik sadece askeri biçimiyle değildi. Siyasal biçimleriyle ideolojik, politik olarak ihbar ve saldırılarla "Özgürlük Yolu", "Peşeng" vb. güçler tarafından Avrupa'da açık yürütülüyordu. 1986'da İsveç ve 1987'de Almanya'da yaşanan olaylar, bu güçlerin ulusal kurtuluş düşmanlığını gösterdi.

Devrim, bütün maskeleri indirerek gelişir. Örtülü bir şey bırakmaz. Kitleleri bilinçlendirir. Herkes tavrını belirler. Sınıfsal ve ulusal olarak, Kürdistan halkının sömürgeci esaretten kurtulmasından yana olanlar PKK'yi desteklemek, dayanışma göstermek zorundadırlar. Aksi durumda, sömürgeci-faşizmin saflarına sürüklenmek bir yerde zorunlu olmaktadır.

Bu güçler, en az faşist-sömürgecilik kadar, ulusal kurtuluş devrimine zarar vermekle övünebilirler. Çok sayıda devrimcinin, yurtseverin kanına girmekle, sömürgeci faşizmi imrendirecek tasfiyeci yöntemleriyle böbürlenebilirler.

Ancak ulusal kurtuluşçuluk karşısında işbirlikçilik tutunamazdı. Nitekim tutunamadı da. PKK, kitleselleşti. Kitleselleşme Halk Ordusu ve Ulusal Kurtuluş Cephesinde ifadesini buldu. Kanla, bilinçle, inançla, yetkinleşmekle yaratılan ulusal kurtuluş devrim gerçeği tüm Kürt ulusunu sardı. Faşist Türk sömürgeciliğini sarsarak, artık Kürdistan'ı hiçbir şekilde elinde tutamayacağını ortaya koydu. Saygınlığı artan PKK önderlikli Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin uluslararası alanda ilerici, devrimci sosyalist güçlerle dayanışması arttı.

Bu gelişmeler, Kürdistan halkının saygın mücadelesinin dünya halklarınca benimsenmesi ve gittikçe destek görmesi anlamına geliyordu. Objektif olarak gelişmenin, subjektif planda nasıl bir güç dengesizliği ortamında inanç ve yoksul halkın her şeyi göze alan fedakarlığının ürünü olduğunu belirtmeye gerek yoktur. Zerre kadar emeğe, köle bir halkın kurtuluşuna saygı duyanların bu haklı mücadeleyi desteklememelerine olanak yoktur.

Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesinin kazandığı boyuttan faşist Türk sömürgeciliği, emperyalist destekçileri, sosyal-şoven Türk sol'u ve Kürt işbirlikçi milliyetçiliği rahatsız olabilirdi.

15 Ağustos'un 4. yılında, Kürt işbirlikçi-milliyetçiliği oldukça tehlikeli bir noktaya gelmiş bulunmaktadır

Türk burjuvazisi arasında "Misak-ı Milli"yi yaşatmak ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesini tasfiye etmek için iki ana eğilimin varlığından bahsetmek mümkündür. Bunlardan birincisi; Kemalizmin resmi politikasının sürdürülmesidir. Türk Genelkurmaylığı, bu doğrultuda planlar geliştirmekte, sömürge valisi ve özel jandarma kolordusu yetkinleştirilmiş milisliği ve paralı askerliği hedeflemektedir. Türk Genelkurmaylığı, özgül hedefleri ve emperyalizmin bölge çıkarları için ABD emperyalizminin global savaşı içinde Güney Kürdistan'ı da ilhak etmeyi hedeflemektedir. Bu faşist-emperyalist planda yeni Kürt işbirlikçilerine ihtiyaç vardır. Tarihleri sömürgeci güçlere uç beyliği olan Kürt işbirlikçi otonom güçlerinin İran, Irak ya da Türk sömürgeciliğine bağlanmak arasında ayrım yapmayacaklarını söylemek için kahin olmaya gerek yoktur.

ABD istihbarat yetkilileri daha 1960'larda Türk başbakanı Süleyman Demirel'le tüm Kürdistan'ı ilhak ederek, *"Misak-ı Milli" sınırları içinde otonom bir Kürdistan hedefini ve teklifini koyar. Bu sorun Türk Genelkurmaylığında tartışılır"* (Sadi Koçaş, Nokta dergisi, 28 Haziran 1987)

Hatta 1945 ve 1960'larda M. Barzani, ABD uyduluğunu önerir. ABD elçisi, hükümetine, *"Barzani aşiretinin boş bırakılmamasını"* rapor eder. Nitekim boş da bırakılmaz. Bunlar, *"Barzani'yle konuşmalar"* kitabında ve *"M. Barzani-H. Kissinger mektuplaşmalarında"* belgelendirilmiştir. Kaldı ki, 1975 İran-Irak antlaşması en net belgedir. Washington bu ilişkileri kesmez. Yakın tarihlerde, 1984 sonbaharında Libya'da doğrudan Türk devleti tarafından yapılan teklifler (bunlar M. Barzani tarafından üstü örtülü açıklanmıştı), cezaevlerinde ortak anlaşma sonucu PKK'ye karşı düşmanca yayımcılık yapmak temelinde bazı Kürt aristokrat eskilerinin salınması, 1985'de çetecilik üzerinde uyum, ardından geliştirilen komplolar ve en son olarak, Türk devletinin, I-KDP'nin Zaxo-Uludere sınırına yerleşmesine izin vermesi, T-KDP'yi ortak canlandırma girişimleri, işbirliğini açığa çıkaran kanıtlardan sadece bazılarıdır.

Türk burjuvazisinin belli kesimlerinde gelişen ikinci yol, inkarcı mantığın aşılarak, sorunun dil özerkliği vb. reformist yöntemlerle çözülmesidir. Bu yöntem yeni bir işbirlikçiliği hedeflemektedir. Birinci yönteme ek, daha doğrusu yedek olarak tutulmaktadır. Asıl organizatör, Türk Genelkurmaylığıdır. Bu yol, Türkiye'de burjuva demokrasisi olarak yutturulan çok partililiği hedeflemektedir. SHP, DSP vb. burjuva liberal partileri yoluyla "Sol-Birlik" ve "TKSP" vb. Kürt işbirlikçi küçük-burjuva reformistleri bu doğrultuda hazırlanmaktalar. Bu yolla Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi tasfiye edilmek istenmektedir.

Sömürgecilik, Türk burjuvazisi ve Kürt milliyetçiliğinin telaşını ve PKK'ye yönelik olarak yoğunlaşan saldırıların beraberliği göz önüne getirildiğinde; işbirlikçiliğin boyutları kendini ele vermektedir. Kürt işbirlikçi milliyetçiliği son dönemde yarışırcasına ve planlı bir şekilde, PKK'ye düşmanlıklarını ilan etmekte, Türk sömürgeci-faşizmine güvence vermeye çalışmaktadır.

I-KDP son dönemde komplolarını yoğunlaştırmış, ERNK'li savaşçı ve yurtseverleri açıkça Türk faşizmine teslim etmeye başlamıştır. Buna karşın Türk Genelkurmaylığı hızla Hasan Değer vb. uşaklarını devreye sokmakta, aşiret ağalarını daha da silahlandırarak, Hamidiye alay komutanlarını aratır düzeyde donatmaktadır. I-KDP'nin sesi olan "Kurdistan Press" denen şüpheli organ, emperyalist çevrelerin finansesi ile I-KDP'nin bu hünerlerini övmekte, vargücüyle bütün yayın çalışmasını PKK'yi karalamaya ve düşmanlığa ayırmaktadır. Türk basını I-KDP'nin hünerlerine kan vermekte, durmadan otonomi mücadelesini övmektedir. Bunlar tesadüfi gelişmeler değildir.

Türk sömürgeci-faşizmine yaranma sırasına Kassemlo ve Celal Talabani de girmiştir. Emperyalist sosyal-demokrasinin ajanları olan, sömürgecilerden daha çok Kürt halk direnmelerine zarar veren bu ipliği pazara çıkmış işbirlikçiler artık hiçbir şeyi gizleme gereği duymamaktadırlar.

Kassemlo (Temmuz '87, Yeni Gündem) İşbirlikçiliğini şöyle belgelemektedir.

"Yıllardır partimizin temel sloganı İran için demokrasi, Kürdistan için otonomi olarak süre gelmiştir... Hepimiz kendimizi Kürt olduğumuz ölçüde, İranlı olarak da kabul ediyoruz. Bu nedenle de kesinlikle ayrılıkçı değiliz... Değişik ülkelerdeki hareketlerle dayanışma içinde olmak, bu ülkelerin iç ilişkilerine müdahale etmek anlamını taşımaz. Türkiye'de birçok Kürt örgütü ile ilişkilerimiz var. Sadece PKK için bu sözkonusu değil. Ayrıca Türkiye'de demokrasi mücadelesi veren bütün güçleri destekliyoruz. Parti olarak biz terör eylemlerini benimsemiyoruz."

Celal Talabani: *"Biz PKK'ya düşmanız... Bedina bölgesine hakim olan Barzaniler düşman, Irak Komünist Partisi düşman... PKK'nin kampları şimdi İran ve Suriye topraklarında. Türk devleti bunu iyi bilsin."*

TKSP (Riya Azadi, Haziran 1987):

"PKK'nin adamları, örgüt yapısı, katillerin isim ve adresleri dahi biliniyor. Buna rağmen, polis (Alman polisi kasdediliyor -bn.-) onlara karşı önlem almıyor." (sayfa 4) Bu yazı Alman polisinin Temmuz sonlarında başlattığı saldırılardan önce yazılıyor. ***9 Ağustos ve daha önceki günler Tercüman 'Avrupa'da PKK'ye vuruyoruz'*** başlığı altında sadece, TKSP'nin bildiri ve ihbar raporlarını verdi.

"PKK'dan kurtulmak, *görünüşte öyle olsa bile, gerçekte Türk rejiminin sorunu değil,* ***Türkiye ve Kürdistan devrimci yurtsever güçlerinin sorunudur"*** (s. 13) PKK'ye karşı mücadeleyi sömürgeci faşizmden öne alan anlayış nedir? Olsa olsa azgın halk ve ulusal kurtuluş düşmanlığı olarak tanımlanabilir.

Bütün bu saldırılar, PKK'nin 1987 Bahar ve Yaz Atılımıyla, çıkmazda kalan Türk faşist-sömürgeci Genelkurmaylığının yeni taktiklerine bağlı olarak gündeme gelmiştir. Ya da bu düzeyde açığa çıkmıştır. Türk Genelkurmaylığı, Sömürge Valiliğini kurumlaştırırken, bütün işbirlikçilerini de harekete geçirmiştir. Türk burjuva basını, I-KDP, İ-KDP, YNK, IKSP, "Kurdistan Press"in sesi haline gelmiştir. Öyle ki, aralarıda M. Ali Birand'ların da olduğu Türk burjuva basın kurmayları, Türk devletinin onayı ile üstüste bu işbirlikçilerin Londra, Paris vd. yerlerdeki inlerine gitmiş, bu görüşmeler Türk televizyonuna bile yansıtılmıştır.

Kürt işbirlikçi milliyetçiliğinin; Kürt halkının ulusal kurtuluş mücadelesine, "teröristlik"; işbirlikçi otonomi mücadelesine, "demokrasi mücadelesi" diyecek kadar sefilleşmesine, dünyanın başka bir yerinde rastlamak mümkün değildir.

Bu güçler durup dururken bu satırları yazmıyorlar. Türk burjuva basınının bu denli işbirlikçi milliyetçiliğe açılması, MİT'in onayı olmadan düşünülemez. Saldırıların aynı tonda ve aynı dönemde olması, bunun Avrupa emperyalist çevrelerinin saldırısıyla eş zamanlı oluşu tesadüf değildir.

Tarih, işbirlikçiliğin lehine işlemez. Kürdistan'da "otonomi" hayaldir. Gerçek olan "ulusal bağımsızlıktır." Halkın, önüne geçilemeyen talebi budur. Bunun dışındaki yollar, Kürdistan'ın bölge halklarının, sosyalizmin çıkarına terstir. Otonom güçler, politik zavallılıklarını içinde bulundukları batağı, gerçekle tersliklerini görmelidirler. Özellikle PKK'ye düşmanlıkla ve faşist-sömürgeciliğe yaranarak bir yere varacaklarını sanıyorlarsa, derin bir yanılgı içinde olurlar.

15 Ağustos'un dördüncü yılında öncüsü, cephesi ve ordusuyla güçlenen, sarsılmaz bir halk kurtuluş mücadelesi vardır. Bu gerçek, neye mal olursa olsun, her türlü işbirlikçiliği teşhir ve tecrit edecek güçtedir. Kürdistan halkının içinde bulunduğu bilinç, örgütlülük ve savaş düzeyi, artık kesinlikle Kürdistan'ın gerici milliyetçiliğinin elinde emperyalizm ve sömürgeciliğin bir sömürü ve gericilik alanı olmasına izin vermeyecektir.

— Kahrolsun işbirlikçi milliyetçilik, sosyal-şovenizm!
— Yaşasın ulusal kurtuluşçu yurtseverlik!

Kürdistan'da gerilla savaşı ve Türkiye'de...

Baştarafı 5. sayfada

sine karşı faşist-sömürgeci rejim daha geniş ve etkin savaş yürütebilir hale gelmek istemektedir. "Referandum", bir "demokratikleşme" platformu değil, faşist diktatörlüğün kendini "demokratik" diye onaylatma, "özel savaş"çı yüzünü gizlemeye, kendini güçlendirmeye çalışma platformudur. Bu nedenle, refreranduma katılmak, onu meşru kabul etmek (ister "evet", ister "hayır" densin) faşist rejimi onamak, onun "özel savaş"ına katılmak, destek olmak demektir. Bilinçsiz ve örgütsüz kitleler için bu destek olma anlaşılırdır, ama başkaları için faşizmin gönüllü uşağı olmaktan ve devrime karşı savaşmaktan başka bir şey değildir. 1982'nin "hayır"cıları için ise, bu katılım, pişmanlık göstermek, tükürdüğünü yalamak ve zindanlardaki itirafçılar, "Genç Kemalistler" gibi faşizmin safına geçmek demektir. Türk burjuvazisi ve onun faşist yönetimi, Demireller'den yurtdışına atılmış bir yığın güce kadar bu "hayır"cılara referandumla böyle bir yol açmış olmakta ve bu temelde o meşhur "ulusal birliğini" yaratmak istemektedir. Görünen o ki, çok sınırlı kesim dışında tüm figüranlar faşizmin uzattığı ele, öperek sarılmaktadırlar. İşte bu oyunun kapsamı böyle genişler, sadece Demireller ve Ecevitler siyaset yapar hale gelmeyecekler, bunun ardından tüm mülteci tasfiyeci sola faşist diktatörlük içinde açık siyaset yapma ortamı oluşacaktır. Bu kadar çaba bunun içindir, referandumu meşru görmenin, ona katılmanın anlamı budur. Bu durumun, Kürdistan'da yükselen gerilla savaşı gibi güçlü bir devrimci-demokrasi cephesinin varlığı ortamında olması, bu güçlerin faşizme uşaklıkta ne denli yeminli olduklarını göstermektedir. Ve bu yeminli ihanetin gerçek yerine gitmesi, eğer gerekleri yerine getirilirse devrimci hareketi daha da güçlendirecektir.

İkincisi, mecliste yaptığı kanunu kitlelere götürmekle, faşist rejim, halk içinde geniş bir propaganda ve tartışma açmış olmakta, böylece kitleleri değişik burjuva partilerinin etkisi altına daha çok sokmayı, Kürdistan'da gelişen devrimci hareketin kitleler üzerindeki etkisini azaltmayı ve kitleleri açlık, işsizlik, baskı, işkence gibi yaşamsal sorunlardan uzak tutmayı amaçlamaktadır. Bunu, Ankara'da söyleyemediğini Moskova'da söyleyen M. Ali Birand'ın *"Türkiye'de referandum kitleleri açlık, yokluk gibi bütün sorunlardan uzaklaştırdı"* biçimindeki sözleri bile açıkça göstermektedir.

Üçüncüsü, faşist-sömürgeci rejim, referandumla uluslararası alanda "demokratikleştiğini" göstermek istemektedir. Çünkü, Kürdistan'da gelişen gerilla savaşı faşist rejimin bütün gerçekliğini bir bir ortaya çıkarmış, onun faşist ve "özel savaş"çı karakterini ortaya koymuş, Özal hükümeti ile "demokratikleşme" oyununu yerle bir etmiştir. Uluslararası kamuoyu bu gerçekleri açıkça görmekte ve rejime inanmamaktadır. Bu nedenle yeni bir aldatmaca olarak "referandum" sahtekarlığı gerekli olmuştur.

Açık ki, emperyalizm, Türk burjuvazisi ve onların faşist-sömürgeci diktatörlüğü, bir gerilemenin ve çaresizliğin ürünü olarak başvurduğu referandumla kendisini güçlendirmeyi amaçlamaktadır. Ancak, rejimi buna mecbur eden güç, Kürdistan gerilla savaşı, Temmuz ve Ağustos aylarındaki büyük atılımıyla rejimin referandum oyununu da daha sonuca gitmeden boşa çıkarmış, parçalamıştır. Faşist sömürgeciliğe vurduğu darbelerle sesini en geniş kitlelere ulaştırmış, rejimi "Genel Valilik", "Özel Kolordu" örgütlemek zorunda bırakarak kamuoyuna "referandum demokrasisinin" ne olduğunu açıkça göstermiş, geliştirerek dayattığı gerçek devrimci-demokrasi platformuyla faşizmin platformuna katılan sahtekarların (bütün tasfiyecilerin ve uşakların) gerçek yüzünü somut pratikte açıkça ortaya koymuştur. Bunlar faşizmin referandumla amaçladıklarının boşa çıkarılması demektir. Referandumda ortaya çıkan dağınıklık ve çeşitli güçlerin hırçınlıkları bundandır. Faşizmin akıllı temsilcilerinden görünmeye çalışan Ergun Göze, *"Türkiye'nin baş meselesinin referandum değil, Güneydoğu olayları olduğunu, PKK ezilmeden Türkiye'de demokratikleşmenin mümkün olmadığını"* söyleyerek o cephedeki herkesin ortak görüşünü ifade etmektedir. Bu, açıkça PKK ve Kürdistan Ulusal Kurtuluş Hareketi var oldukça Türkiye'deki faşist rejimi "demokratik" gösterme çabalarının sonuç vermeyeceğinin ifade ve itirafıdır.

Referandumla burjuvazi, faşist rejimini bir kez daha onaylatmak, bazılarına tükürdüklerini yalatarak birlik yaratmak istemektedir. Oy ne olursa olsun, buna katılmak referandumu meşru görmek, bu da faşist rejimi meşru görmek, onaylamak, onun sınırları içine girmek ve emekçi halkın davasına ihanet etmek demektir. "Evet"çilikleriyle kendilerini "demokrasi havarisi" göstermek isteyen baylar, gerçekte faşizmle uzlaşmakta, onun uşağı haline gelmekte ve halka ihanet etmektedirler, ya da bu durumlarını bir kez daha göstererek kendi gerçek yerlerine oturmaktadırlar. Burada doğru devrimci-demokratik tutum, faşizmin onanması olan referandumu meşrulaştırmak değil, bu gayrı-meşru hale gelmiş güce karşı işçi ve emekçilerin meşru halk demokrasisi platformunu bağımsız olarak geliştirmek, dayatmak ve bu uğurda mücadeleyi yoğunlaştırmaktır. İşçi sınıfının ve halkın çıkarlarının tek ve bir tek savunuculuğu ancak böyle olur.

Bazıları, "evet" oyu vererek referandum platformundan yararlanacaklarını söylüyorlar ve burada Lenin'in de burjuva parlamentolarından yararlandığını örnek gösteriyorlar. Evet, Leninizm burjuva parlamentolarından dahi yararlanmayı öngörür, ama bunu burjuvaziye hizmet etmek, onu güçlendirmek için değil, yıkmak için yapar. Türkiye tarihi, bu ünlü taktik belirlemeyi dilde sakız ederek altmış yıldır burjuvaziye hizmet etme tarihidir. Şimdi de referandumla bu, faşizme bile hizmet haline getirilmeye çalışılmaktadır. Referandumdan yararlanmak nedir? Onun yarattığı ortamdan da yararlanarak burjuvazinin çıkmazını halka daha çok göstermek, halkın bağımsız devrimci-demokratik hareketini geliştirmek için propaganda ve örgütleme faaliyetini yoğunlaştırmaktır. Yoksa, "evet"çi bayların yaptığı gibi, halkı burjuvazinin kuyruğuna takılmaya ve faşizmi meşru görmeye çağırarak (referanduma katılmak bu demektir) faşizme hizmet etmek değildir. Bu iki tutum biribirinden temelden farklıdır; birincisi devrimcilik olurken, ikincisi burjuva uşaklığı ve faşist rejime sığınma olmaktadır. Ve bütün tasfiyeciler, referandum sığınağı altında faşizmin yasal parçaları olma yolunda hızla ilerlemektedir.

Daha başından beri faşist rejime ve dolayısıyla onun bu tür oyunlarına karşı örgütsel doğru devrimci tutum alan tek tüç PKK'dir. PKK, daha 1982'de "anayasa değil, devrim" diyerek gerçek devrimci tutumu ortaya koymuş ve bu tutumla bugünkü gelişmeye ulaşmıştır. Bu belirleme, onun programının olduğu kadar taktiğinin de belirlenmesinin bir özeti olmuştur. Bu tutumla, faşizmin bütün özel savaş taktiklerini boşa çıkarmış, gerilla savaşını Kürdistan'a oturtmuş, böylece gerçek **devrimci-demokratik platformu**, emekçi halkın çıkarının tek ifadesi olan gerçek **demokrasi cephesini** büyük bir güç olarak pratikte var etmiştir. Bugün Türk faşizmini referandum gibi sahtekarlıklara zorlayan tek güç de bu gelişmedir. PKK önderliğindeki devrimci savaşın yarattığı gerçek demokrasi cephesi karşısındadır ki, faşist rejim referandum gibi pişmanlık cepheleri açmakta ve tüm türetmelerini bu cephe içinde birleşmeye çağırmaktadır. PKK'nin Kürdistan'da geliştirdiği gerilla savaşıyla açtığı **halk demokrasisi cephesi**, Türkiye'de zindanlardan emekçi halk saflarına kadar uzanan çeşitli kesimlerin direnişiyle birleşmekte ve faşist diktatörlüğe karşıt cepheyi, halkın devrimci-demokratik cephesini oluşturmaktadır. Bunun dışında Türkiye'de demokrasi cephesi ve demokrasi için mücadele platformu yoktur. Artık herkes bu çerçevede hareket etmekle ve kendi yerini belirlemekle zorunludur. PKK önderliğindeki halk cephesi platformu dışında kalan güçler, bilerek veya bilmeyerek burjuvazinin cephesinde yer alıyor demektir.

Güneş balçıkla sıvanamaz. Artık gerçekler, doğrular sözle değil, pratikle ortaya konulmuştur. Bugün sadece Kürdistan'da değil, Kürdistan'daki gelişmelerin önderliğinde Türkiye'de de iki platform, iki cephe vardır: Faşizm ve halk devrimi. Mücadele olarak birincisi **"özel savaş"** yürütmekte, ikincisi kendini **gerilla savaşıyla** temsil etmektedir. Ve her şeyi bu iki güç arasındaki çarpışmalar belirlemekte,her şey bu çarpışmaya göre düzenlenmektedir. "Referandum" birincisine aittir ve bir "özel savaş" yöntemi olarak ortaya konmaktadır. Referanduma katılmak, onu meşru görmek "özel savaş" içinde yer almak ve gerillaya karşı savaşmak anlamına gelir. Bilinçsiz ve örgütsüz kitleler için bu, henüz bilinçsizliğinden dolayı burjuvaziye hizmet olur; ama bilinçli siyasal güçler için açık bir saf tutmak, faşizmin safında yer almak demektir. Türkiye'de yeminli burjuva uşaklığıyla ünlü olan güçler, sahte "demokrasi" ve "demokratik mücadele" laflarıyla bu gerçekleri kapatmaya, ortamı bulanıklaştırmaya çalışmaktadırlar. Geçmişe ve 12 Eylül'a ait pratik irdelenerek, özellikle devrim, demokrasi ve mücadele sorunları üzerinde gerçekler ve bu güçlerin sahtekarlıkları yeniden ortaya konacaktır.

DEVAM EDECEK

ARGK 4. savaş yılına isyan çağrılarıyla...

Baştarafı 3. sayfada

larına katılarak ülkesinin kurtuluşu için savaşa atıldı.

Kürdistan'da yükselen gerilla savaşına paralel olarak Türkiye'de de devrimci eylemler gelişmeye başladı. 12 Ağustos'ta, İstanbul-Zeytinburnu Siteler polis karakoluna düzenlenen bir baskında 1 komiser öldürüldü, 2 polis de yaralandı. 29 Ağustos'ta Amasya cezaevi nöbetçileri yaylım ateşine tutuldu. Zindan direnişleri, gecekondu ve zindanlarla dayanışma eylemleri ay boyunca devam etti. Kürdistan'daki gerilla savaşı zindan direnişleriyle birleşerek bir halk isyanının volkanını oluşturdu.

Ordumuz ARGK'nin çığ gibi büyümesine karşılık, faşist ordu güçleri belki de en büyük paniği bu ay içinde yaşadı. Mardin Valisi bunu, her çatışmadan sonra şok etkisine karşı askere psikolojik tedavi yaptırmak zorunda kaldıkları biçiminde ifade etti. 8 Ağustos'ta Kiğı'da iki asker birbirini vurdu, Sarıkamış'da kaçan iki asker bir ilkokulda M. Kemal'in büstünü kırdı, bayrağı yırttı ve gerillaya ulaşmaya çalıştı, 28 Ağustos'ta Adıyaman'da bir asker bir başkası tarafından vuruldu, 30 Ağustos'ta Bingöl'de operasyona giden askeri araç devrildi ve 1 asker ölürken 4'ü de yaralandı. Temmuz ortalarında Ömerli'de devrilen bir askeri araçta da 3 er öldü 9 er yaralandı, Ömerli'nin Tape köyünde faşist ordu çıkan çatışmada 1 asker ölürken onlarcası da yaralandı. Bunlar düşmanın kendi açıkladıkları, böyle açıklamadıkları yüzlerce olay var ve faşist ordu tam bir parçalanmayı yaşıyor.

Bunlar, bir ay içinde çeşitli cephelerde gerçekleşen gerilla eylemlerinden sadece öğrenebildiklerimizdir. Bunlar gibi daha çok sayıda eylemin gerçekleştiğini Kürdistan'da yaşayanlar iyi bilmektedir. Artık, Kürdistan'ın her bölgesi düşmana karşı sağlam bir gerilla cephesi haline gelmiştir. Düşmanı her gün döven kahraman ordumuz ARGK, dördüncü yılında büyük zaferlerle ve egemenliğini sürekli geliştirerek girmektedir.

Egemenlik Kuran Gerilla Halk İsyanına Yürüyor

Faşist Türk sömürgeciliği ile halkımız arasında üç yıldan beri kesintisiz olarak savaş sürmektedir. Bu savaşın askeri ve siyasi sonuçları ve ortaya çıkan gerçekler şimdiye kadar çokça aydınlatılmıştır. Düşman da artık yaşadığı savaşı, yenilgi ve başarısızlıklarını açıkça itiraf etmek zorunda kalmıştır. Sık sık ve 15 Ağustos'un yıldönümünde yaptığı açıklamalarla savaşta ölü sayısının binleri bulduğu, kendisinin birçok bakımdan çözümsüzlük ve çaresizlik içinde olduğunu açıkça kabul etmektedir.

Düşmanın gizlemeleri nedeniyle üç yıllık savaşın sonuçları hakkında kesin bilgi vermek mümkün değildir. Ama yaklaşık bilgiler verirsek, üç yıldır yaşanan gelişmelerin anlamı daha iyi görülecektir. Üç yıllık savaşın bilançosu: 1200'-den fazla silahlı eylem, bu eylemlerde 100 civarında subay ve astsubay olmak üzere binden fazla asker ölü ve en az bir o kadar da yaralı, yine yedi yüzden fazla ajan, muhbir, çete ölü ve yüzlerce de yaralı. Türkiye bütçesinin büyük bir bölümü savaşa harcanıyor. Bunlar karşısında 200 civarında gerilla, yurtsever, sempatizan kurşunla veya işkence altında şehit oldu.

Savaşın durumu: Faşist ordunun yıldırım savaşı yeniliyor, "özel savaş"ın "pişmanlık yasası", "köy koruculuğu" denen çetecilik taktikleri yeniliyor, "stratejik köy", sürgün ve benzeri taktiklere uygulanma imkanı tanınmıyor, "özel tim" denen kontr-gerilla büyük ölçüde işlemez kılınıyor, askerden Genel kurmaya kadar bir bütün olarak ordu şok etkisi ve bunalım yaşıyor, ordu dağılma noktasında savaştan kaçırılmaya çalışılıyor, bunun yerine "özel savaş" ordusu olarak "genel valilik", "özel kolordu" geçirilmek isteniyor ve bunlar da gerillanın Ağustos darbeleri karşısında işlemez kalıyor, iflas ediyor, düşman taktikten örgüte kadar ciddi bir askeri çıkmaz yaşıyor. Bunun karşısında Kürdistan'da gerilla doğuyor, savaş tecrübeleri ediniyor, bir yığın hata ve yetmezliği yaşıyor, tecrübelerini irdeleyerek bunları aşma yolunda büyük mesafeler kaydediyor, giderek ordulaşıyor, ARGK doğuyor, egemenliği paylaşır oluyor ve doğru taktikleri oturtarak büyümek için hızlı bir atılım yürütüyor.

Siyasal durum: Türk burjuvazisinin ve onun faşist-sömürgeci yönetiminin ipliği her bakımdan pazara çıkıyor, gerçekler ortaya dökülüyor ve politikaları aşılıyor, Kürdistan halkından nefret görüyor. Türk halkı önemli ölçüde onay vermiyor, orta kesimler ayrışıyor, burjuvazi ve yönetim yapısı içinde çelişkiler sürekli derinleşiyor, komşuları ve bölge ilerici güçleri kuşatma altında tutuyor, dünyadaki dostları bile kendisine güvensizlikle bakıyor. Bunun karşısında Kürdistan Ulusal Kurtuluş Mücadelesi milyonları bulan bir kitle hareketi haline geliyor, cepheleşiyor, ERNK doğuyor, ERNK büyük bir örgütsel atılım içinde bulunuyor, ülke içinde ve dışında halk, hareketi coşkuyla destekliyor, Parti sağlamlaşıyor, Türkiye halkında sempati gelişiyor, bölge güçleri hareketin varlığını tanıyor, ulusal kurtuluş hareketi uluslararası bir güç haline geliyor, dostları çoğalıyor ve böylece devrim nihai zaferi mutlaka kazanacak bir güç haline gelerek siyasal zaferini ilan ediyor.

En kısa ifadeyle üç yıllık gelişmelerin özeti böyledir. Böyle bile gelişmenin düzeyini görmek mümkündür. Ve bu gelişmelerin tümünün temelinde gerilla, savaş ve bunları yöneten Parti vardır. Gerilla '87 Ağustos'unda bu gelişmeleri daha da kesinleştirmiş ve kalıcılaştırmış bulunmaktadır. Egemenliğini adım adım, her gün biraz daha geliştirmektedir. Düşmanı vuran her gerilla eylemi, düşmanın ölüm vaktinin gelip çattığını, devrimin ve halkın gelişme umut ve yolunun daha çok açıldığını, daha güvenli olduğunu ilan etmektedir. Partimiz önderliğinde kahraman ordumuz ARGK yeni bir savaş yılına böyle girmektedir.

Bir parça özgür vatan için **özgürlüğe yürüyüş** harekatı büyük bir atılım olarak başarıyla gelişmektedir. Ağustos eylemliliği bu atılımın önemli bir zirvesini oluşturmaktadır. Kahraman ordumuz ARGK, böyle bir gelişmenin onurunu yaşamakta ve onu ilerletmek için tüm gücüyle çalışmaktadır. Dördüncü yılında Ordumuz, daha büyük mücadelelere, halkın daha geniş isyanına ve daha kalıcı sonuçlara yürümektedir. Düşmana vuran her gerilla eylemi halkımızı daha büyük isyana çağırmakta, açık bir isyan çağrısı olmaktadır. Ordumuz ve halkımız bu yeni savaş yılında bu çağrının yolunda yürüyecek, ölümsüz şehitlerinin komutası altında, onu pratik gerçek haline getirecek ve daha büyük zaferler kazanmış ve özgürlük istemini gerçeklik haline getirmiş olarak nihai zafer daha da yakınlaştırılacaktır.

Mahsum KORKMAZ Akademisi...

Baştarafı 6. sayfada

gurur duyuyor, mutluluğumuzu paylaşıyorlardı. Komutan yoldaşların, "Birer savaşçı olmak yetmiyor, komutanlaşmalıyız, Parti bizden bunu bekliyor" demeleri bir daha herkesi kamçılıyor, şevk ve güven veriyordu. Bire bin katabilmek için kendisine daha çok yönelme gereksinimini duyuyor, davanın bilinçli bir öncü neferi olma yolunda olduğu için gurur duyuyorsun. Komutan ruhlardan okumuşcasına yine vatan özlemini duyan öğrencileriyle aynı duyguyu paylaşarak; "Vatanı düşmandan temizleyecekler bizleriz, bağımsız ve özgür Kürdistan'ı yaratacaklar bizleriz. Onun için de birlikte vatana dönerek şehitlerimizden devr aldığımız bayrağı daha da yükseklerde dalgalandıracağız ve gelecek nesillere bağımsız ve özgür bir vatan yaratmanın gururuyla başımız dik, alnımız açık olacak" demesi, bir an tüm duyguları donduruyor. O an ülkede düşmana ağır darbeler indiren yoldaşlarla oluyor, indirilen balyozların saçan ışıkları seyrediyorsun. Daha ağırını indirme sabırsızlığını yaşıyor, cepheden cepheye koşuyor, omuz omuza çarpıştığın yoldaşlarının gözlerinden saçan sevinç ve mutluluk seni sarıyor, önce titriyor, sonra hızla öne, cepheye atılmak için komutanın emrini bekliyorsun. Hücum emriyle öne atılıyor ve binlerce yılın intikamını almak için tüm çektirilenleri düşünüyor, sonra kalkmamak üzere demir pençelerle sıkıyorsun kahpenin boğazını, indiriyorsun işçinin-köylünün çelik yumruğunu kafasına. Birden elindeki diplomayı görüyor ve düşmana aynen şunları haykırmak istiyorsun:

"Vatanımız Kürdistan'ı işgal ettiniz, yeraltı-yerüstü kaynaklarımızı talan ettiniz, genç-yaşlı, kadın, çocuk demeden katlettiniz, bizi, namusumuz, şerefimiz, haysiyetimiz olan kutsal vatan topraklarımızı çiğnediniz, hain-uşak takımıyla arkadan hançerlediniz, darağaçlarına astınız, gelinlerimizin karnını deştiniz. Ama bunlarla da yetinmediniz, varlığımızı inkar ettiniz ve tüm dünyaya kabul ettirmeye çalıştınız. Beyaz katliamdan geçirerek kılıç artıkları dediniz, minnacık beyinlere Kemalizmin zehrini aşıladınız, barbarları ata olarak öğrettiniz, Türkleştirmek isteyerek Kürde Kürt düşmanlığını aşıladınız. Ve tüm bunları gerçekleştirdiğiniz insanlıktan boşaltma, asimilasyon kışlalarına okul dediniz, medenileşme uygarlaşma dediniz buna. Sonra kimi daha fazla özden boşalttıysanız, 'takdirname ve teşekkürname' ile paçavra 'diploma' ve 'karnelerinizi' verdiniz. Elbette, bunları pervasızca yaptınız. Çünkü, üstünü betonlayarak, Ağrı Dağının tepesine gömdüğünüze inandığınız ve günün birinde hesap soracaklarını düşünmediniz. Onun için de suçlarınız çok ağır, cezayı bire bin ödetecek davacıları görüyorsunuz ve o pis şişkin enselerinizde ölümü hissediyorsunuz. Halkımızın en değerli evlatları Mahsum KORKMAZ Askeri Akademisi'nden mezun oluyor ve yaptıklarınızın hesabını tek tek sormak için Başkan APO'nun emrinde salladıkları balyozlarla sizi sersemletmekte ve nihai hesaplaşmanın tarihi gününe hazırlanıyorlar." Tüm yoldaşlarla aynı şerefi kutlamak için akşamın hazırlıkları içinde buluyorsun kendini ansızın.

Akşam düzenlenen kutlama gecesiyle ortalık şenlenmişti. Tiyatroda okula yeni gelen arkadaşların eğitim sürecindeki durumu dile getiriliyor, halk oyunları sergileniyor, şiir ve türküler okunuyor, bilgi yarışması düzenleniyor ve son olarak da "APO Hate Hilanê" türküsü çalınarak halay çekiliyordu.

Böylece bir dönem kapatılarak özgürlüğe yürüyüş dönemi açılıp, özgür bir parça vatan yaratmaya doğru bir adım atılarak, başta halkımıza olmak üzere, Ortadoğu halklarına ve ilerici insanlığa bunun müjdesi veriliyordu. Düşmana inat insanlık onurunu, kutsal vatanı karış karış kurtarmaya, Kürt gençliğine ARGK saflarına katılmaya, faşist-sömürgecilerin kişilikten boşaltma, asimilasyon kışlalarını terk etmeye ve vatan Kürdistan'ı kurtarmak için yararlı birer kişi olma, davanın öncüleri haline gelebilmek için Mahsum KORKMAZ Akademisi'nde eğitimlerini gerçekleştirmeye davetti bu.

- Özgür bir parça vatan yaratmak için ileri!
- Yaşasın halk kurtuluş ordumuz ARGK!
- Yaşasın Başkan APO!

Kürdistan'da boyutlanan savaşın özellikleri...

Baştarafı 10. sayfada

ra ve dış desteklere sahip olmasına rağmen, yine de savaşta başarısızlık ve yenilgiler almasına, gerilemesine ve savaşamaz konuma düşmesine yol açmaktadır. Savaşta yaşanan durumu ve gelişmeleri bu açıdan ele almak ve iyi anlamak gerekir.

Savaşta zafer kazanabilmek için, onun karakteri çok önemlidir, ama bu tek başına yeterli değildir. Kesin zafer için savaşın doğru bir stratejik ve taktik çizgide yürütülmesi ve doğru yönetilmesi gerekir. Dünyada stratejik ve taktik hatalar ve iyi yönetilmemesi nedeniyle yenilgiyle sonuçlanan haklı savaşlar olduğu gibi, askeri sanatın iyi kullanılması nedeniyle başarı kazanan haksız savaşlar da olmuştur. Halkımızın geçmiş direnişleri birincisine, Türk burjuvazisinin sömürgeci egemenliğinin kurulabilmesi ikincisine örnektir. Halkımız, son derece haklı ve meşru talepleri uğruna geçmişte çokça savaşmış olmasına rağmen, modern savaş sanatına ulaşamaması ve doğru bir önderliğe sahip olamaması nedeniyle bu savaşlar iyi yönetilememiş ve başarılı olamamıştır. Halkımız, böyle doğru bir önderliğe ancak PKK ile ulaşabilmiştir. PKK çizgisi, halkımızın ulusal kurtuluş savaşını doğru bir siyasal programa ve doğru askeri strateji ve taktiklere kavuşturmuştur. Şimdiye kadar sağladığı kazanımlarla doğruluğunu defalarca kanıtlamış olan bu çizgi, ulusal kurtuluş mücadelemizin bugün ulaşmış olduğu seviyenin tek yaratıcısıdır. Bu çizgi, parçalanmış ve sömürgeleştirilmiş olan, her türlü çağdışı gerilik altında tutulan, ulusal ve toplumsal imha sürecini yaşayan halkımızın, ulusal bağımsızlığını ve özgürlüğünü kazanmak, toplumsal gelişimini ilerleterek çağdaş gelişmeye ulaşmak amacıyla Türk sömürgeciliğine ve yerli gericiliğe karşı topyekün mücadele etmesi çizgisidir; faşist Türk sömürgeciliğinin barbar ve haksız savaşına karşı, halkımızın son derece haklı, meşru ve kutsal savaşının çizgisidir; örgütlü bir egemenliğe sahip olan düşmana karşı, halkımızın kurtuluş bilincini üreterek, örgütlenmesini ve birliğini yaratarak, en basit biçimlerden en gelişmiş biçimlere doğru gelişen askeri taktikleri kullanarak savaşma çizgisidir; halkların uzun süreli savaşma çizgisidir. Günümüze kadar çeşitli hatalı ve yetersiz uygulamalara rağmen, bu kadar gelişme yaratmış olan bu çizgi, halkımızı nihai zafere götürecek bir çizgidir. Bu çizginin (PKK'nin) yönetimi altında halkımız, daha şimdiden çok büyük gelişmeleri yaşama sürecine girmiştir ve halkımızın nihai zaferinin garantisi olduğunu kanıtlamıştır.

Halkımız, doğru bir önderliğini bulduğu PKK çizgisi altında, bu çizgiye kan, can ve emek vererek, bu çizginin yönetimi altında birleşip kenetlenerek savaşma azmi ve gücünü ortaya koymuştur. Halkların gücü, dünyada her şeyi yapmaya muktedir olan tek güçtür. PKK çizgisinin gücü de, Kürdistan halkının öz iradesi ve gücü olmayı bilmesindedir. Halkımız, bu biçimde somutlaştırdığı iradesi doğrultusunda yüzlerce kahraman şehit vererek ve milyonlar halinde birleşerek, kendi iradesi altında yaşama azmi, gücü ve kararlılığında olduğunu kanıtlamıştır. Artık gelişmeler, değiştirilmeyecek biçimde bu doğrultuda olacaktır.

Kutsal ve haklı bir dava uğruna, doğru bir çizgide halkımızın savaşma azmi ve gücünün en büyük sahipleri ve temsilcileri kahraman şehitlerimizdir. Bir davanın gücü, onun uğruna gönüllü olarak kendini feda edenlerin varlığı veya yokluğuyla, durumuyla ölçülür. Devrimin inançtan başka henüz hiçbir yaptırım gücünün olmadığı bir dönemde, PKK'nin devrimci çizgisi uğruna kendilerini gönüllü olarak feda eden yüzlerce kahraman direniş şehidi, devrimci gelişmelerin gerçek yaratıcısı ve PKK çizgisinin gücünün gerçek kanıtıdır. Bugün eğer faşist Türk sömürgeciliği, en vahşi yaptırım gücü ve uygulamalarına rağmen, insanları savaştıramıyorsa, bu durum onun ne kadar çürümüş, çağdışı, gerici ve haksız olduğunu gösterir. Ve burada, insan faktörünün savaştaki belirleyici rolü ortaya çıkar. PKK, bu rolü en iyi tanımlayan, insanı böyle bir rolde sonsuz ilerleten ve düşmanla arasındaki büyük güç dengesizliğini bu faktörle kapatmayı başaran büyük bir devrimci güçtür. Direniş şehitlerimiz, bunun en büyük temsilcileri, Parti Önderliğinin **"insani yeteneklerimizi azami geliştirelim ve düşmanla aramızdaki muazzam güç dengesizliğini insan faktörüyle giderelim"** çağrısının doğru, tam ve yüce uygulayıcılarıdır. Bu gerçekleriyle onlar, halkımızın nihai zaferinin kesin garantileridir. Onların yolu halkımızın gerçek zafer yoludur.

1920-40 döneminde yenilen, 1940-80 döneminde en olumsuz durumu yaşayan halkımız, bugün kahraman şehitlerimizin yolunda ve PKK yönetimi altında topyekün kenetlenerek yürüttüğü ve her gün geliştirdiği kutsal ulusal kurtuluş savaşını kesin zafere götürecek ve kurtuluşunu yaratacaktır.

— Yaşasın Kürdistan devrimci gerilla savaşı!
— Yaşasın kahraman savaş gücü ARGK!

Günümüz Kürdistan'ında objektif zemin...

Baştarafı 17. sayfada

ilgili sözlerinin son bölümünde, ulusal direniş mücadelemizin önemli atılımına yön verebilecek bir adım olan Ulusal Kongre hazırlığına da işaret ederek şunları söyledi:

"Tabii ki, bir cephe faaliyetinin nasıl yürütülmesi planlama işidir, yönetmelikler işidir. Buna biraz başlamış bulunmakla birlikte gücümüzü daha da geliştireceğiz. Önümüzde köylülüğün, gençliğin, kadın kesimlerinin, esnafın örgütlendirilmesi, bizzat işçilerin örgütlendirilmesi; yurtdışının, hatta ihtiyarların, cämilerin örgütlendirilmesi, farklı milliyetler ve mezheplerin özelliklerini esas alan örgütlenmelerin yaratılması görevi vardır. Bu konuda karar almak zor değildir. Fakat yine hayata geçirilmesi sorunu elbette görev olacaktır. Bütün bunların özellikleri tespit edilip, genelde bütün Parti çalışmalarında gereği yerine getirilirse, yani işçinin köylü ile ilişkisi, köylünün gerilla ile ilişkisi vb. bir bütün içerisinde incelenirse bu örgütlenmeler ilerleyebilir.

"Kongremiz bu konuda kararlar alacaktır. Belli ki, geçmişte de almıştık; ancak bu kez daha net, daha somut kararlar alacağız ve resmen ilan edilmiş bir cephemizi önümüzdeki dönemde büyük oranda çok çeşitli düzeyde temsilciliklerine komitelerine kavuşturacağız. Yurt içinde ve yurt dışında önümüzdeki dönemde bunu önemli oranda tamamlayacağız. Ulusal Kurtuluş Cephesi için bir kongre hazırlama olasılığı büyüktür. Kürdistan Ulusal Kurtuluş Cephesi'nin kongresi birçok nedenlerden ötürü belli bir atılıma yön verebilir, yol açabilir. Partinin etkinliği, yükselttiği Cephe bayrağı gittikçe çekici hale gelmektedir. Diğer örgütlenmeden genişçe kopan güçler, gruplar vardır. Kürdistan'da giderek kendisini dayatan politik gelişmeler vardır. Birçok kişi, çevre, aşiret çeşitli politik ağırlıkları olan güç de Partinin yönetimine girmeye hazırlanmaktadır. Bütün bunlar için bir kongre toplama olasılığı yükselebilir. Bunları hemen üye yapma yerine, müşterek bir kongrede birleştirme, hatta bu kongreyi diğer parçalardan da bazı temsilcilikler düzeyinde temsil ettirme, onları da bu kongreye çekme mümkün olabilir. Dolayısıyla biz Ulusal Kurtuluş Cephesi için önemli bir görev olan temsilcilikleri şimdiden atar, komitelerini geliştirirken bunun bir kongre ile taçlandırmayı bir görev olarak belirleyebiliriz. Bu Kongre ulusal kutuluşun birçok yasalarını özellikle somut ilkelerini daha da keskinleştirebilir, onaylayabilir, Cephe örgütlenmemiz dışında bazı kesimlerin de katılımını sağlayabilir. Bu belki bazı örgütlerle ittifak biçiminde olmayacak, ama bazı gruplar bazı tavizler karşılığında veya en az tavizler karşılığında geçici de olsa varlıklarını sürdürme koşuluyla buna katılabilirler... Tabii esasta Cephenin işçilerin, köylülerin, gençliğin özgücüne dayandığını, bunları bizzat Parti tarafından örgütlendirilmesine dayandırıldığını, bizim, temel cephe anlayışımızın bu olduğunu unutmamak, bunu esas almak kadıyla böylesine bir tamamlanmayı yapabiliriz. İçte, dışta müttefik güç olarak ortaya çıkacak böylesi güçlere de ancak Cephe üyesi olarak yaklaşabiliriz. Parti ilişkileri yerine Cephe ilişkileriyle geçici, sürekli, bazen de uzlaşmalarla ilişki sürdürür, burada tartışamayacağımız birçok şeyi onlarla tartışabiliriz. Hatta kendileriyle çok sert mücadele ettiklerimizle de bu platformda birleşebiliriz. Düşünceleri, inançları, politik akımları farklı olsun, onlardan ürkmeyeceğiz. Esasta işçi-köylü yığınlarını örgütlemeyi gündemimize koyduğumuza göre, bunlardan gelebilecek frenlemeyi böyle boşa çıkarmak ve onları ulusal kurtuluşa daha yararlı hale getirmek en akıllı yoldur. Cephenin bizdeki temel kavrayışına bağlı kalmak, bunu uygulamak kaydıyla, bu konuda daha esnek ve daha uzlaşıcı olmak gerekmektedir.

"Bunlar bütünüyle kısaca şu anlama gelmektedir: Ülke içinde kitle birliklerimizi örgütlendirelim, merkezinden yerel örgütlerinin ve temsilciliklerinin atanmasına kadar hepsini sağlayalım. Her köyde ve her kentte özel birlikler olsun, merkezi birlikler olsun, mahalle birlikleri olsun; her düzeyde bu birlikleri geliştirelim. Cephe örgütlenmesinin olmadığı bir köy ve kent kalmamalıdır. Bunlar hedeflerimizdir. Yurtdışında Cephe temsilciliklerini yaygınlaştıralım; Avrupa'da, Ortadoğu'da, sosyalist ülkelerde çok çeşitli Cephe temsilcilikleri ve bunların etrafında koşullara uygun örgütlenmelerini bu yıllarda mutlaka başaralım.

"O zaman önümüzdeki dönemin Cephe için bir atılım, bir örgütlenme dönemi olduğu ortaya çıkmaktadır. Pratik bir olgu olarak bunun gerçekleşebileceği anlaşılmaktadır. Bu nedenle geleceğe yönelik en önemli kitle çalışmalarımızın bu bayrak altında örgütlenmesini derinleştirelim, derinleşmeyi bu çerçevede gerçekleştirelim diyoruz. Planımız böyle olmalı, günlük çabalarımız bu planımızı hayata geçirebilecek nitelikte olmalıdır diyoruz."

Impressum
V.I.S.d.P:
I. Kadah
Aachener Str. 514-520
5000 Köln 41

Yazışma Adresi
SERXWEBÛN
Postfach 10 16 83
5000 KÖLN 1

Ödeme Adresi
Deutsche Bank-KÖLN
I. Kadah
Konto Nr.: 35 16 036
BLZ: 370 700 60

Danimarka	10.00	dkr.	Norveç	7.50	nkr.
Avusturya	22.50	s.	Fransa	7.50	ff.
İngiltere	0.75	£.	İsviçre	3.00	sfr.
Hollanda	3.75	hfl.	İsveç	7.50	skr.
Belçika	75.00	bfr.			

15 Ağustos Atılımının 3. Yıldönümünde Avrupa'da dağıtılan bildiriyi olduğu gibi yayınlıyoruz.

ŞANLI 15 AĞUSTOS ATILIMININ 4. YILI HALKIMIZA KUTLU OLSUN!

Partimiz ve halkımız, şanlı 15 Ağustos devrimci atılımının dördüncü yılına girişi, Kürdistan'ın her alanında yükselen savaş naralarıyla ve büyük devrimci coşkuyla kutluyor. Faşist Türk sömürgeciliğine karşı üç yıldır kesintisiz olarak sürdürdüğümüz devrimci savaşımız ve bu temelde milyonları harekete geçiren ulusal kurtuluş mücadelemiz, bugün her bakımdan gerçekleri daha çok açığa çıkarmış bulunuyor. Partimizin büyük III. Kongresi temelinde yükselen şanlı 1987 atılımımız, Türkiye ve bölge ortamını çok daha derinden etkileyerek tüm dünyanın dikkatlerini üzerinde topluyor ve dünyanın bütün politik güçlerini Kürdistan ulusal kurtuluş sorununa karşı yeni ve daha gerçekçi yaklaşımlar belirlemeye zorluyor.

Bugün halkımız, Partimiz önderliğinde 1977'lerde ilk kıvılcımlarını çaktığı, 15 Ağustos Atılımıyla büyük bir devrimci kuvvet haline getirdiği ulusal direniş savaşını, Partimizin III. Kongresi'nin yarattığı 1987 atılımıyla Kürdistan'ın her alanında günlük çarpışmalarla süren büyük bir gerilla savaşı düzeyine yükseltmiş bulunmaktadır. Her gün ülkemizin birçok alanında faşist-sömürgeci düşmana ve yerli uşaklarına ağır öldürücü darbeler vurulmaktadır. Gerillanın gürleyen sesi Kürdistan'daki günlük yaşamı yönlendirip halkımızı mücadeleye çektiği gibi, aynı zamanda etkisini tüm dünyada da hissettirmektedir. Bu mücadele ve yaşam, kendisini Kürdistanlı sayan tüm kitlelerin biricik umudu ve uğraşı haline gelmiş, bağımsızlık ve özgürlük siyaseti tüm parçalardaki halkımızı birleştirerek zaferini ilan etmiş bulunmaktadır. Partimiz önderliğinde halkımız, tek kurtuluş yolumuz olan ulusal direniş savaşımızı geliştirmek, bu savaşın kahraman yürütücü gücü olan Halk Kurtuluş Ordumuzu (ARGK) inşa etmek, ulusal kurtuluş mücadelemizin temel örgütü Ulusal Kurtuluş Cephemizi (ERNK) örgütlemek için, ulusça bir seferberlik yürütmekte, milyonlar halinde canla-başla, bilinç, inanç, cesaret, fedakarlık ve coşkuyla çalışmaktadır. Halkımızın birleşik çabasıyla yükselttiği ulusal kurtuluş mücadelemiz, faşist Türk sömürgeciliğine öldürücü darbeler vurarak ve her türlü işbirlikçiliği, uşaklığı, ajanlığı ve teslimiyeti yerle bir ederek ilerlemektedir.

Partimizin III. Kongresi temelinde yükselen gerilla savaşımız, Türkiye'deki ortamı allak-bullak etmiş, her anın toplumsal ve siyasal yaşamının temel konusu ve belirleyici etkeni haline gelmiştir. Vurduğu öldürücü darbelerle 12 Eylül faşist-askeri rejimini işlemez kılmış, sömürgeci Türk devletini açık bir çaresizlik ve yıkım içine sokmuştur. Altmış yıldır Kürdistan üzerinde uygulanan kemalist bastırıcılığı ve inkarcılığı kırarak, her kesimden açık itirafların ve sızlanmaların yükselmesine yol açmıştır. Faşist Türk ordusunu başarısız ve işlemez kılarak, Türk sömürgeciliğinin bütün katliamcı, asimilasyoncu, inkarcı özelliklerini ve Türk burjuvazisinin Kürdistan politikasının tükenmişliğini ve işlemezliğini ortaya koymuştur. Aynı zamanda, Türkiye'de sol adına altmış yıldır yapılanların nasıl bir burjuva kuyrukçuluğu, düzen hizmetçiliği ve bir aymazlık olduğunu da çok daha açık görülür hale getirmiştir.

Bu gerçekler, bugün Türk burjuvazisi ve ilgili çevreler tarafından da açıkça itiraf edilmektedir. 1987 atılımıyla yükselen gerilla savaşımızın ortaya çıkardığı gelişmeler olan Genelkurmaylık bunalımı, "sıkıyönetimi kaldırma" adı altında faşist orduyu savaştan kaçırma çabaları, asker-sivil çeşitli faşist klikler arasında yaşanan mücadele, her kesimin politikacılığını Kürdistan sorununa dayandırma yönelimi, "Genel Valilik" ve "Özel Kolordu" adı altında Kürdistan için özel bir sömürge yönetimi oluşturulması çabaları açıkça bu somut durumun birer itirafı olmaktadır. Her ne kadar, Türk burjuvazisi, Kürdistan'da yarattığı yeni yönetimle eski kemalist taktikleri hayata geçirmeyi ve ulusal kurtuluş mücadelemizi ezmeyi amaçlıyorsa da, yarattığı durumun siyasal anlamı budur ve bu Kürdistan'daki elli yıllık sahteliklerin yıkılarak gerçeklerin açığa çıkarılmasıdır.

Günümüzde yaşanan gelişmeler Türk burjuvazisinin sömürgeci politikasının tükenmişliğini açıkça göstermektedir. Bu durum, en çok da "süper tedbirler" diye ortaya konmaya çalışılan yeni uygulamalarda kendini göstermektedir. Sekizyüzbin kişilik ordu gücüyle başarısız kalan sabık ABD uşağı faşist Evren-Özal rejimi kırkbin kişilik derleme çapulcular takımıyla "başarı kazanacağını" iddia etmektedir. Ancak halk kitleleri ve dünya kamuoyu bunun nasıl bir aldatmaca, tükenmişlik ve çaresizlik olduğunu, her şeyin başına bir "süper" kelimesi geçirme maskaralığında bile açıkça görmekte, gerçek durumu anlamakta ve buna göre tutum belirlemektedir. Bu durumu kavrayan ve gerilla savaşımızın faşist diktatörlüğe vurduğu darbelerin yarattığı ortamdan yararlanan Türkiye halkı ve çeşitli siyasal çevreler, inkarcı-kemalist düşünceyi daha çok parçalamaya, gerçekleri daha doğru temellerde tartışmaya, Kürdistan ulusal kurtuluş sorununa karşı daha gerçekçi yaklaşım göstermeye ve faşizme karşı mücadeleyi geliştirmeye yönelmektedir. Türkiye'deki gelişmeler için büyük anlamı olan faşist zindanlardaki yüce direnişlerden yaygınlaşan işçi grevlerine ve boyveren çeşitli gösteri, protesto gibi eylemlere kadar tüm bu direnişler böyle bir gelişmenin ürünü olmaktadır.

Yaygınlaşan gerilla savaşı temelinde yükselen ulusal kurtuluş hareketimiz, Türk faşizmini işlemez kılarak Ortadoğu'daki gelişmelere daha derinden etkide bulunmaktadır. Sağladığı gelişmelerle bölgenin en önemli devrimci, ilerici güçlerinden biri olduğunu daha çok kanıtlamış ve bölgenin direnişçi ilerici güçleri arasında belirgin bir yer edinmiştir. Bu durumu; ABD-Türkiye ortak planı doğrultusunda Ortadoğu'da savaşı geliştirme ve yaygınlaştırma çabaları, Türk faşizminin Kürdistan'ın diğer parçalarına ve komşu halklara yönelik saldırgan tutumu, ABD'nin Libya'dan Körfez'e kadar yürüttüğü askeri hareketları ve tüm bunlara karşı bölgenin ve dünyanın devrimci, ilerici güçlerinin gösterdiği direnişler üzerindeki etkisinde de görmek mümkündür.

1987 Atılımımızın yarattığı gelişmeler Kürdistan ulusal sorununu dünya politikasının gündemine daha ileri boyutlarda sokmuştur. Bu temelde, dünyanın sosyalist, devrimci ve demokratik güçleri, ulusal kurtuluş hareketimizi daha yakından tanımaya, şimdiye kadar olan hatalı ve yetersiz yaklaşımlarını aşmaya ve hareketimizle doğru temellerde ilişki içinde olmaya yönelirken, emperyalist güçler de "silahlı Kürt ayaklanması" diyerek gerçeği olduğu gibi tanımlamak zorunda kalmaktadırlar. Kürdistan'daki gelişmelerde bağımsızlık ve özgürlük siyasetinin egemen olması karşısında telaşa kapılan çeşitli emperyalist çevreler, tek tek ve ortaklaşa harekete geçerek bu etkiyi kırmaya, bunun için onyıllardır besledikleri uşaklarını harekete geçirmeye, bu gelişmelerin yaratıcısı olan Partimizi (zayıflatma ve isteklerine razı etme temelinde) etkisiz kılarak Kürdistan'da kendi çıkarlarına olan otonom-işbirlikçi "çözümü" gerçekleştirmeye çalışmaktadırlar. ABD'nin daha 1960'ların ortalarında Türkiye'ye önerdiği "Kürdistan'ın diğer parçalarını da birleştiren otonom bir Kürdistanlı Büyük Türkiye" planı revaçta görülmektedir. Avrupa emperyalistleri, "otonom Kürdistan" yaklaşımını birer devlet politikası haline getirme uğraşı içinde bulunmaktadırlar. İşte yıllardır ABD ve Avrupa uşaklığına oynayan çeşitli işbirlikçi Kürt çevrelerinin, günümüzde Türk faşizmiyle uzlaşmayı bile içine alan çeşitli sömürgeci devletlerle ilişki içinde ittifak ve birlik yaratmalarının nedeni yaşanan bu gelişmelerdir. NATO ittifakı çerçevesinde bütün emperyalist güçlerin, sömürgecilerle ve bu işbirlikçi takımıyla tam bir ortaklık halinde bugün tüm dünyada yürütmeye çalıştıkları anti-PKK mücadelenin nedeni budur. Yine çeşitli emperyalist çevrelerle Türk faşizmi arasında süren tartışmaların ve Türkiye'deki yeni yönelimlerin, Türk faşizminin Kürt egemen sınıfına ve işbirlikçiliğe yeni yaklaşımının nedenlerini de burada aramak ve ortaklık yaratma çalışmaları olarak görmek gerekir. İşte 1987 atılımımızın yarattığı sonuçlar ve Kürdistan ulusal sorununa kazandırdığı boyut böyledir.

Burada ilgili bütün çevrelere söylenecek şudur: Bugün Kürdistan'da egemen olan kendileridir; efendi de vardır, uşak da; eğer güçleri yetiyorsa söyledikleri "çözümleri" gerçekleştirmeliler. Ama şu da bilinmelidir ki, PKK de kendi siyasetini uygulamak ve bugün halkımızın karşı konulamaz istemi haline gelmiş olan bağımsızlık ve özgürlük talebini hayata geçirmek için her şeyi yapmaktadır ve zafere kadar da yapacaktır. Bağımsızlık ve özgürlük siyaseti halkımızın tasvip ettiği tek siyasettir, bu siyaset Kürdistan halkının çıkarına olan haklı, meşru ve kutsal bir istemdir, tüm dünya halklarının olduğu gibi halkımızın da tek soylu iradesi budur. Ve bu iradenin örgütleyicisi ve kendisi PKK'dir. Halkımızın dokunulmaz olan bu hakkına ve dolayısıyla onun temsilcisi olan PKK'ye yönelik baskı ve saldırılar, her türlü insani ve demokratik gelişmeye yönelmiş olmaktadır. Partimiz, şimdiye kadar olduğu gibi bundan sonra da halkımızdan aldığı güçle bu saldırıları göğüsleyecek ve halkımızın kutsal bağımsızlık ve özgürlük mücadelesini geliştirecektir. Geliştirilmek istenen işbirlikçilik ve halkımızın meşru haklarına, onun temsilcisi olan PKK'ye yönetilen saldırılar sonuç vermeyeceği ve sahiplerine yarar getirmeyeceği gibi, aksine bunu yapanların çok daha zararına sonuçlar verecektir.

Kürdistan'da sağlanan gelişmelerde olumlu hiçbir payları olmadığı gibi ağır olumsuz, engelleyici rolleri bulunan işbirlikçi-uşak güçlerin, ortaya çıkan gelişmeleri yemek için mal bulmuş magribi gibi saldırmaları ve PKK düşmanlığında Türk faşizmine rehberlik etmeye çalışmaları sonuçsuzdur ve bu durum sadece kendilerini şimdiye kadar dünyanın tanımadığı düzeyde bir halk düşmanlığı içine sokarak lanetler. Partimiz, her zaman kendi doğru devrimci siyasetini uygulayarak bu güçlerin oyununa gelmeyecek ve halkımızdan aldığı güçle bu oyunları boşa çıkaracaktır. Eğer bu güçlerde bir dirhem yurtseverlik varsa, buna dayanarak Partimizin yürüttüğü kahramanca mücadeleye karşı olumlu tavır içinde olmalı, bu olumsuz, çok kötü ve düşmanca olan tutumlarından derhal vazgeçmelidirler. Buna yönelmediklerinde, halkımızın kutsal kurtuluş iradesiyle daha çok karşı karşıya gelecekler ve bu irade karşısında yok olup gideceklerdir.

Dünya ve bölgenin devrimci-ilerici güçleri!

Ortadoğu halklarına ve halkımıza karşı yönelen emperyalist ve işbirlikçi saldırganlığa karşı ortak direniş, geleceğimizi güvenle yaratmanın tek yoludur. Partimiz önderliğinde halkımız, ABD uşağı faşist-sömürgeci Türk devletine karşı yükselttiği mücadele ve oturttuğu gerilla savaşıyla bu ortak direnişe gücünü sonuna kadar kullanarak katılmakta ve görevlerini yerine getirmeye çalışmaktadır. Bu mücadeleyi her geçen gün daha da boyutlandırarak bundan böyle daha etkin roller oynayacaktır. Partimiz, emperyalist saldırganlığa karşı direnen güçlerle omuz omuzadır ve bu dayanışmasını yükselttiği savaşla geliştirecektir.

Türkiye halkı ve ilerici güçleri!

Kürdistan'da yükselttiğimiz mücadele Kemalizmin ve faşizmin asırlık sahtekarlıklarını yıkmış ve gerçekleri ortaya çıkarmıştır. Faşist diktatörlüğe vurulan darbelerle onun nasıl kof bir güç olduğunu göstermiş ve elverişli mücadele koşulları yaratmıştır. Türkiye'de demokrat olabilmenin ve demokrasi mücadelesinin çerçevesi artık kimsenin karıştıramayacağı düzeyde belirginlik kazanmıştır. Bu, Kürdistan halkının ulusal kurtuluş davasını kabul etmek, bu uğurda yürütülen kahramanca mücadeleyi desteklemek ve bu mücadeleyle dayanışma içinde Türk burjuva egemenlik sistemine, faşist diktatörlüğe karşı cesaretle mücadele etmektir. Partimiz, bu doğrultudaki her türlü gelişmeyi yürekten desteklemekte, bu desteği geliştirdiği mücadeleyle sürekli ilerletmekte ve tüm halk kitlelerini faşizme karşı daha etkin mücadeleye çağırmaktadır.

Yurtsever halkımız!

Şanlı 15 Ağustos Atılımının 4. yılına girerken, 1987 atılımı ile daha büyük ve güven verici gelişmeler içinde bulunuyoruz. Partimiz önderliğinde cepheleşme ve ordulaşma hareketimiz bir seferberlik biçiminde sürüyor. Her gün yaratılan yeni kazanımlar bu hareketi boyutlandırıyor ve ulusal kurtuluş mücadelemizi zafer yolunda ilerletiyor. Gerilla Ordumuz, günlük eylemleriyle faşist-sömürgeci düşmana ve işbirlikçi-ajan takımına öldürücü darbeler vurarak onları kahrediyor. Halkımız kitleler halinde Ordu ve Cephe saflarına akıyor. Bu akın ve gösterilen direniş, düşmanın ve uşaklarının aşağılık komplo ve saldırılarını bir bir boşa çıkarıyor. Yaşadığımız gözle görülür gelişmeler, yürüdüğümüz doğru yolda zaferin her gün daha da yaklaşmakta olduğunu gösteriyor. Bu kutsal gelişmeyi yaratmak ve mücadelemizi ilerletmek için, bu gelişmelerin gerçek yaratıcıları ve temsilcileri olan kahraman şehitlerimizin anılarını yaşatmak için, yurtseverlik ve insanlık görevlerimizi yerine getirmek için güçlerimizi daha çok birleştirelim, Cephemiz ve Ordumuz saflarında daha yoğun ve daha sıkı örgütlenelim, bütün engelleri yerle bir ederek vahşi düşmana karşı kahramanca mücadelemizi sürekli yükseltelim!

— Kahrolsun emperyalizm, faşist Türk sömürgeciliği ve işbirlikçi-uşak takımı!
— Yaşasın Kürdistan Bağımsızlık ve Özgürlük Savaşı!
— Yaşasın PKK-ERNK-ARGK!

PKK-Avrupa Temsilciliği
15 Ağustos 1987